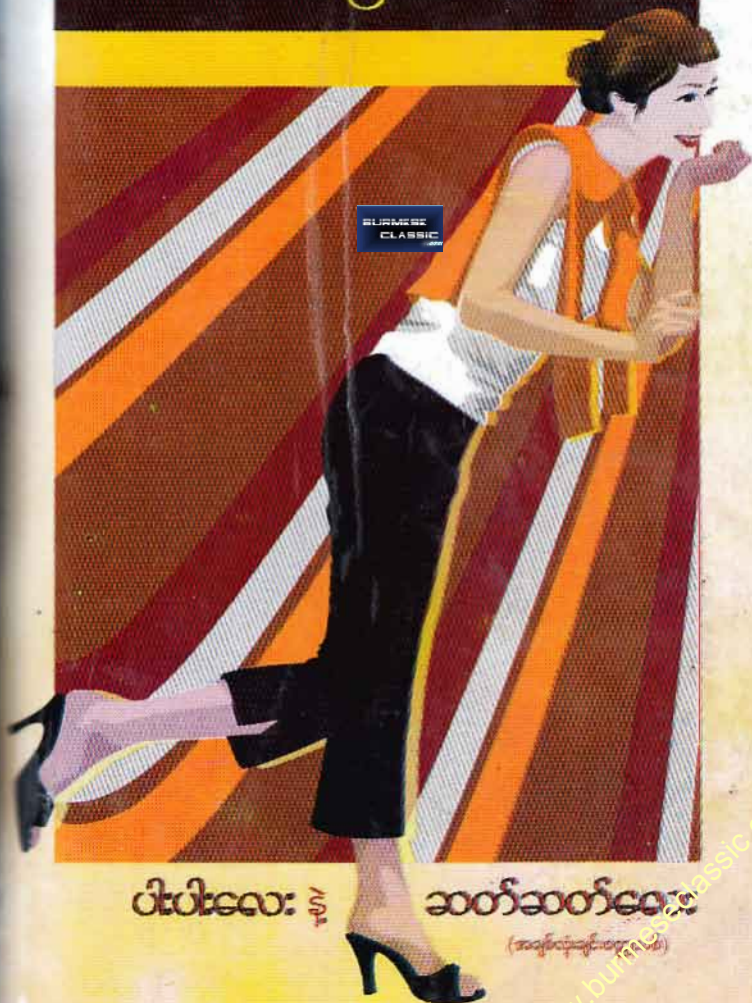

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမာဒွါဗျောင်

BURMESE
CLASSIC

ပိုက်လေး: နဲ့

ဆတ်ဆတ်ဝေ

(ဆွေစုံလင်ဆွေစုံ)

မမသဒ္ဓါမောင်

BURMESE
CLASSIC

ဝါးဝါးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၆၆၂၀၅၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၇၈၉၀၆၀၉
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ အောက်တိုဘာလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂) ရွှေဥစာပေတိုက် တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊ ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ဖြန့်ဖြူး	- ၁၅၀၀ ကျပ်
အုပ်စု	- ၅၀၀ အုပ်

စာမျက်နှာ ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

ပါးပါးလေးနဲ့ဆတ်ဆတ်လေး/မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၉၃ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ပါးပါးလေးနဲ့ဆတ်ဆတ်လေး

နင်၊ ငါ့ကိုခိုင်းစားပေါင်းများပြီဗျာန...နင့်မိတ်ထဲမှာ ငါက ဘယ်
အချိန်ပဲပြောပြော ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လက်ခံမယ့်လူလို့ မှတ်နေတယ်
မတုတ်လား။ နင်သိထားဖို့က သည်းခံခြင်းဆိုတာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ
ပဲ။ လိုအပ်တာထက် ကျော်လွန်သွားရင်တော့...

ငွေလှိုင်းစာခြည်

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

Taxi ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး တိုက်လှေကားထစ်တို့ကို အငြိုး
တကြိုးဆောင်နှင်းခဲ့၏။ ခွာမြင့်ဒေါက်သံက ပဲ့တင်သံတို့ဖြင့် ဟိန်း
ထွက်လာသည်။ လှေကားသုံးဆင့်ခိုးထိပ်ရှိ တိုက်ခန်းတံခါးကို လေး
ငါးချက်ဆင့်၍ခေါက်လိုက်တော့ မမက တံခါးထဖွင့်ပေးလေ၏။

ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ကို ခပ်မြန်မြန်ချွတ်၍ ဖိနပ်စင်ပေါ် စိတ်
မရှည်သလို အသံမြည်အောင်တင်စဉ် အန်တီလေးက ဧည့်ခန်းမှာ
ထိုင်၍ သိုးမွေးတိုးနေရာမှ လှည့်ကြည့်လေသည်။

“တောက်!”

မကျေမနပ်တက်ခေါက်လိုက်မိသော်လည်း ဘယ်သူကမှ 'ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ'ဟု တစ်ခွန်းမှမမေး။ အိပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ လက်မှာကိုင်လာသည့် file ကို စားပွဲပေါ်ဘုန်းခနဲတင်၊ လွယ်လာသည့်အိတ်ကို ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ဆောင့်အောင့်ထိုင်ချလိုက်၏။ မမက သံပရာရည်ဖန်ခွက်ဖြင့် သူမနောက်မှလိုက်ဝင်လာလေသည်။

“ဒင်းကိုမေ့လိုက်တော့မယ်”

မှန်ထဲမှာမြင်နေရသည့်မမမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာလေ၏။ သူမ ရန်လိုစွာဖြင့် မမဘက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မမက ဘာလို့ပြုံးတာလဲ”

“နင် ဒီစကားကိုပြောတာ အခါ (၁၀၀) တောင် မကတော့ဘူးဇာ”

“ဇာ၊ ဒီတစ်ခါတကယ်ပြောနေတာ”

“ဟင်းဟင်း... ကဲပါ အမောပြေလေး သောက်လိုက်ဦး။

ပြီးတော့မှ ပြောချင်တာတွေကိုပြော၊ ဟုတ်ပြီလား”

မမက စိုးဖွဖွရယ်လျက် သူမလက်ထဲသို့ ဖျော်ရည်ခွက်

ကိုထည့်ပေးလေ၏။ သောက်ချင်စိတ်မရှိသည်မို့ ဖန်ခွက်ကို မှန်တင်ခုံထက်မှာပင် အသာတင်လိုက်ပါသည်။ သူမပြောသမျှစကားတွေကို ဘယ်သူကမှမယုံကြပါလား။ ဖေဖေရော၊ အန်တီလေးရော မမရော... ပြီးတော့... ပြီးတော့... ဒင်းပါပေါ့...

“ဇာစကားကို ဘာလို့မယုံကြတာလဲဟင်”

“ဇာရယ်... နင်၊ အခုမှ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာလေ အသက်ငယ်တော့ စိတ်မြန်တယ်။ ထစ်ခနဲရှိ... ထင်ရာစိုင်းတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း နင်နဲ့စရိုက်တူတဲ့စာနဲ့ အမြဲပြဿနာဖြစ်နေရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဆိုင်ပါဘူး”

ငြင်းဆန်သံက အားမရှိသလို၊ မဟုတ်လို့လား... ဟုတ်နေတာပါပဲ။ သူမစရိုက်ကိုက ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကကောက်ပြီ။ ပြီးလျှင် (၅)မိနစ်ပင်မကြာလိုက်။ အလိုလိုစိတ်ကပြေရော။ အန်တီလေး မကြာခဏပြောပြောနေသည့်စကားက အမှန်ပါပဲ။ သည်းခြေမ... တဲ့ဟာလေးတဲ့။

“စဉ်းစားပေါ့ဇာ... နင်တို့ ဒီလိုချည်းဆက်သွားနေလို့ဖြူမလား။ ရေရှည်မှာမလွယ်ဘူးနော်။ သူပင်ကိုပီကို နင် လိုက်ပြ

နေလို့မရဘူး။ သူက ဘယ်တော့မှအချိုးပြေမယ့်ကောင်လေးမဟုတ်လို့ပဲ”

“ဇာက တကယ်ပဲရုပ်များဆိုးနေလို့လားဟင်”

မမက မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောကာ သူမကိုနောက်ကျောဘက်မှ အသာပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။ မှန်ထဲမှာ အတူပေါ်လာသည့်မျက်နှာနှစ်ခုက အတော်ကိုကွာခြားလှပါ၏။ မမက အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ်သွယ်သွယ်၊ မျက်နှာကျပ်ကအစ အချိုးကျကျ။ ဒီကြားထဲ ပင်ကိုဆံသားပျော့ပျော့၊ ဆံနွယ်စင်းစင်းတွေက တင်ပါးဖုံးသည်ထိ ကြည့်ကောင်းနေတာ။ အမြဲ slipper အဖြူလေးတွေသာစီး၍ အရောင်မရွေးဝတ်နိုင်သည့်အသားရောင်မို့ အမြဲကြည့်ကောင်းနေတာအမှန်ပင်။

သူမကရော... မျက်ဆံနက်နက်ဝိုင်းဝိုင်း၊ ဈာန်ပြောတာတော့ မျက်ပြူးမတဲ့။ ပါးက မောင်းချင်ချင်။ ခန္ဓာကိုယ်က မပိန်မသွယ်ဘဲ ပြည့်ချင်သည့်ဘက်။ အရပ်လေးက (၅)ပေနှင့်(၂)လက်မသာ။ အသားက ညိုတိုတို။ ဒီပုတုတုအရပ်ကို မြင့်လာအောင် ဘယ်လိုမှလုပ်၍မရတော့။ ဒေါက်ချွန်ခွာမြင့်တွေကိုသာစီးခဲ့ရတာ ယခုထိတိုင်...။ စီးခါစက ဖနောင်ကြောတွေနာ၊ ခါးတွေနာ၊ အဆင်

မသင့်ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ခုတော့နေသားကျနေပါပြီ။ ဆံပင်တွေကရော မမလိုမပျော့ပျောင်း၊ မဖြောင့်စင်းဘဲကြမ်းချင်ချင်။ ဒီကြားထဲ နဂိုကောက်မို့ အမြဲပွယောင်းယောင်းဖြစ်ချင်နေသည့် ခပ်ထူထူဆံပင်အုပ်ကို ကလစ်ပိစိလေးတွေဖြင့် ဟိုနားညှပ်၊ ဒီနားညှပ်၊ ဖုံးရဖိရတာ အလုပ်တစ်လုပ်။ အဲဒီအလုပ်က နိစ္စဓူဝ အချိန်အပေးရဆုံးအလုပ်ပင်။ ပါးကမောင်းနေသဖြင့် ပခုံးထောက်ဆံပင်ကွေးကွေးကြောင့် မျက်နှာကဝိုင်းချင်ချင်။ ကဲ... ဘယ်မှာလဲအလှတရား။

“တကယ်ဆို ဇာက ယောက်ျားလေးဖြစ်သင့်တာနော်”

“အဗွေမ... မဖြစ်နိုင်တာတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့။ မေမေမွေးတဲ့အတိုင်း လူဖြစ်လာပြီပဲဇာရယ်။ ဘာကိုအလိုမကျဖြစ်နေရသလဲ”

“မမပဲစဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဈာန်က နဂိုကတည်းက အလှခပ်မက်မက်ရယ်။ ဇာမှာက လူတာဆိုလို့ ဘာမှမရှိ။ ဘယ်နေရာမှ စိတ်တိုင်းမကျ။ မမလိုလှလှလေးဆိုရင်တော့ ကောင်းသား...။ အင်း... ဒါကြောင့်လည်း ကိုအောင်က မမကိုတမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေတာပေါ့နော်”

“မဆိုင်ပါဘူးဟယ်... ဖူးစာပါရင် ဆုံရမှာပါဇာရဲ့။ ရုပ်

လှတာမလှတာထက် စိတ်လှဖို့က ပိုအရေးကြီးတာပါ။”

“အင်း... ဇာက ရုပ်နဲ့အလိုက် စိတ်ကလည်းပုပ်သေးတာလေ”

“ဘာလဲ... ဈာန်ပြောလိုက်တာပဲလား”

သူမမျက်နှာရှုံ့သွားတော့ မလှသည့်မျက်နှာက ပိုရုပ်ဆိုးသွားသလိုပင်။ ဟုတ်ပါတယ်လေ... ဒီလောက်ရုပ်ဆိုးနေမှတော့ သူမကို ဈာန်မချစ်တာ အပြစ်မဟုတ်တော့ပါဘူး။ နဂိုကတည်းက လည်ပင်းဖက်ပေါင်းလာကြသည့်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။

“မမက ကံကိုကောင်းတာပါလေ”

“ပြောပြန်ပြီ... ကဲပါဇာရယ်... ရေချိုးတော့။ ခဏနေဖေဖေပြန်လာတော့မှာ။ ထမင်းပွဲပြင်ကြစို့... ထ”

သူမပျင်းရိလေးတွဲစွာထရပ်လိုက်ပြီး သံပရာရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်းအကုန်မော့၍ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာခဲ့၏။ အေးစိမ့်စိမ့်ရေတို့စိမ့်သွားတော့ ဆပ်ပြာကိုလှမ်းယူမိသည်။ ဟင်း... ဒါ၊ ဒင်္သအကြိုက်ဆပ်ပြာပဲ... မတိုက်ဘူး။ ဆပ်ပြာကို ရေချိုးခန်းထောင့်ရှိရာလွှင့်ပစ်လိုက်မိပြီး တော်ကြာ မမဖြစ်ဖြစ်၊ အန်တီလေးဖြစ်ဖြစ်

ရေချိုးခန်းဝင်ဆေးရာမှ ချော်ပြုလဲမည်စိုးသဖြင့် သွားပြန်ကောက်ရပြန်သည်။ အဲဒါကြောင့် မျှောက်စိတ်လို့အပြောခံရတာလေ။

တောက်!... တွေးမိတိုင်း ဒင်းက အတွေးထဲပါလာရပြန်ပြီ။ မတွေးချင်ဘူး။ မေ့ကိုမေ့ပစ်လိုက်မှာ။ အို... လုံးဝကိုမေ့လိုက်ရမယ့်လူ။ တော်ပါသေးရဲ့... အရင်တိုက်လက်စဆပ်ပြာတုံးက တော်တော်ကျန်သေးတာမို့ မမ၊မလွှင့်ပစ်လိုက်သေး။ ဘယ်နှယ်ဆပ်ပြာဆိုလည်း သူ့စိတ်ကြိုက်...။ ရှမ်းပူဆိုလည်း သူ့ကြိုက်တာမှ။ ရုတ်ဆွအဆုံး ရေမွှေးဘုံးတာတောင်မှ သူ့ရွေးပေးသည့်အနံ့နှင့်တံဆိပ်ကိုသာ သုံးခွင့်ရတာ။ ဘယ်မှာလဲ သူမစိတ်ကြိုက်။

ဒါမဝတ်နဲ့... ဟိုဟာဝတ်၊ ဒီပုံစံကြီးမကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့် style တောင် မရွေးတတ်ဘူးလား။ လူကြားထဲထင်းနေအောင်မဝတ်တတ်ရင် ဘယ်မှာ star ဖြစ်တော့မလဲ။ လုပ်တဲ့အလုပ်က Designer။ ပုံစံက ခပ်တုံးတုံး...။ မိဇာ၊ နင့်ကိုငါ့မို့ကြိုက်တာ။ နို့မို့ ဘယ်သူမှကြိုက်မယ့်လူရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟင်း! အဲဒီစွဲကားကို သူမအနာဆုံး။ ရုပ်ကဒီလောက်အဆိုးကြီးမှမဟုတ်တာ။ လှလှမလှလှ အချိန်တန် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတော့ မဖြစ်မနေရမှာပဲဟာ။

၁၆ ❀ ဖုန်းလင်း

“ဒုန်း!... ဒုန်း!”

“ဇာ... ကြာနေပြီ... အအေးမိဦးမယ်။ မြန်မြန်လုပ်လေ... ဖေဖေပြန်ရောက်ပြီ”

တွေ့လား... ကောင်းကောင်းတောင်မတွေးရသေးဘူး။ အဖျက်က ဝင်ပြီ။ ဘယ်တော့မှစိတ်ကူးယဉ်ခွင့်မရဘူး။ ညဘက်မှ အတွေးနယ်ချဲ့ရန် ကြံစည်မိသော်လည်း တစ်နေကုန်ပင်ပန်းခဲ့တာကြောင့် ၉ နာရီကျော်သည်နှင့်ငိုက်ပြီ။ အန်တီလေးနှင့်မမက ၉ နာရီကားကို MRTV ဖြစ်ဖြစ်၊ မြဝတီကဖြစ်ဖြစ် စောင့်ကြည့်နေကြချိန်မှာ သူမက အိပ်မက်ပင်စမက်နေပြီ။ စားတာကို ဒီလောက်ကြီးမမက်ပေမယ့် ဒီအအိပ်ကိုတော့ သူမမစွန့်လွှတ်နိုင်။ ကလေးငယ်တွေလို (၇)နာရီ (၈)နာရီလောက်မှအိပ်ရရင် တစ်နေကုန်ခေါင်းမကြည်လင်တော့။ ခေါင်းကိုက်စိတ်ရှုပ်ဖြင့် တစ်နေလုံးအလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်ပါမှုမရှိနိုင်တော့ပေ။

“ဟဲ့... ပြောနေတာကြားရဲ့လား”

“ပြီးပြီဗျို့”

ကဲ... မြန်မြန်ထွက်မှပဲ။ တော်ကြာ ဖေဖေပါကြားကုန်မှ ဆူလို့ပူလို့ဆုံးတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အလုပ်မှာ ကိုယ်က လူကြီး

ပါပေးလေနဲ့ ဆက်ဆက်လေး ❀ ၁၇

လူပီရပေမယ့် အိမ်မှာက အငယ်ဆုံးပေမို့ ကလေးလိုပင် အဆူအငေါက်ခံနေရတုန်း။

ရေချိုးခန်းမှထွက်လာတော့ မမက မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီဝင်သွားတော့၏။ ဆံပင်ကို သုံးလေးချက်ဖြိုးလိုက်ပြီး ခေါင်းစည်းကြိုးဖြင့် ခပ်မြင့်မြင့်စည်းကာ အိမ်နေဝတ်စုံတစ်ပတ် နွမ်းကိုပင် ဝတ်လိုက်ပါသည်။ ဟင်း... ဘာပဲဝတ်ဝတ် ဒီအသားရောင်နဲ့လိုက်တာဆို၍ ဘာမှမရှိပါလား။ ငယ်စဉ်က အစခံရသလို မေမေ တကယ်ပဲ ကုလားကြီးကိုကြည့်၍များ သူမကိုမွေးခဲ့လေသလား။

“ဇာ”

“လာပြီ”

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ ဖေဖေရော၊ အန်တီလေးပါရောက်နေလေပြီ။ မမက ငါးကြော်နှစ်၊ ဝက်သားလုံးကြော်၊ ပုစွန်ဆီပြန်နှင့် ဟင်းချောင်းကြော်ကို အနည်းငယ်စီခပ်၍ ဖေဖေနှင့် အန်တီလေးကို ဦးဖယ်ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူမပန်းကန်ထဲထည့်ပေးရန်ပြင်စဉ် လက်ကာပြု၍တားလိုက်မိသည်။

“ဟင့်အင်းမမ... ဇာ၊ ဝက်သားမစားဘူး”

၁၈ ❀ မယဒွါလော

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဇာလေးရဲ့။ သမီးကြိုက်တယ်ဆိုလို့ အန်တီလေးကြော်ပေးထားတာလေ”

“ဇာ၊ အဆီတွေပိုကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

“အမယ်လေးနော်၊ တစ်သက်လုံးစားလာပြီး... ခုမှ”

“သူ့ကောင်လေးက ဝ,တာမကြိုက်ဘူးဆိုလို့ အန်တီလေး
ရေ”

“ရူးပါဟယ်”

အန်တီလေးမျက်စောင်းခဲတာကို မသိချင်ယောင်ဆောင် လျက် ပဲသီးကြော်နှင့် ဗာလချောင်ကြော်ကိုသာ သူမ ခပ်လိုက်၏။ ပဲနီလေးနှင့် ကြာဆံရောချက်ထားသည့်ဟင်းချိုနှင့် တွဲစားရတာမို့ အရသာလည်းရှိ စား၍လည်းကောင်းပါသည်။

“စားတာတော့စားရမှာပေါ့ သမီးယေ။ ဖိုရှောင်ဒီရှောင် နဲ့ ဇွတ်ရှောင်မယ်တော့မကြုံနဲ့။ တော်ကြာ ဆယ်တန်းတုန်းကလို အစာအိမ်ထပ်ဖြစ်နေဦးမယ်။ ဝတာပိန်တာထက် ကျန်းမာရေးက အဓိကပဲ”

“ဇာနားလည်ပါတယ်ဖေဖေ။ မမပြောသလိုတော့မဟုတ် ရပါဘူး။ ဇာ၊ ခုတလော အသားဟင်းတွေသိပ်မစားချင်လို့ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၁၉

ဖေဖေက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး ထမင်းကိုဆက် စားနေသဖြင့် သူမ ဘာမှဆက်မပြောတော့။ ထမင်းဝိုင်းမှာ စကား မပြောသင့်မှန်းသိသည်မို့ အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် ဧည့်ခန်းမှဖုန်းမြည်လာသည်မို့ မမနှင့်သူမ အကြည့်ချင်းဆုံသွား ၏။ သို့သော် မည်သူမျှမထရဲ။ ထမင်းစားနေစဉ် ဖုန်းထပြောလိုက် ပါက ထမင်းစားပျက်တတ်သည်မို့ ဖေဖေထုတ်ထားသည့်စည်းကမ်း အတိုင်းလိုက်နာ၍ ထမင်းကိုဆက်စားနေဖြစ်သည်။ ခဏအကြား မှာ ဖုန်းမြည်သံတိတ်သွားပါ၏။

“ဟဲ့... တော်ပြီလား”

“တင်း”

“ဖုန်းနား သွားစောင့်ဦးလေ”

“မစောင့်ချင်ပါဘူး... ဘယ်သူနဲ့မှလည်းမပြောချင်ဘူး။ ပေး... ဇာပဲဆေးပေးမယ်။ မမပဲ ဖုန်းသွားကိုင်”

“နေပါစေ... ရတယ်။ နင်ကပင်ပန်းလာတာ၊ သွားနား တော့”

သူမ လက်ကိုဆပ်ပြာနှင့်ဆေး၊ ပါးလုပ်ကျင်းကာ ဧည့်ခန်း သို့ထွက်လာခဲ့၏။ ဘေးဘက်မှာထုတ်ထားသည့် ဝရန်တာဘက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀ ❀ မသဒ္ဒါဟောင်

ထွက်ရပ်ကာ ကန်ထရိုက်တိုက်ဘေးလမ်းကြားထဲသို့ ငေးနေမိစဉ်
ဖုန်းမြည်လာပြန်သည်။

“ဟဲလို... ဪ... ဟုတ်တယ်သား။ အန်တီလေးတို့
ထမင်းစားနေလို့ပါ။ ရှိတယ်လေ... ခေါ်ပေးမယ်... ခဏကိုင်
ထားဦး”

“ဇာလေးရေ... သမီးဖုန်း”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဈာန်”

“မပြောချင်ဘူး... မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်”

“ဟယ်... ခုပဲရှိတယ်လို့ အန်တီလေးပြောလိုက်တဲ့ဟာ
ကို... ကောင်းမလားသမီးရဲ့”

“မသိဘူးကွာ... မပြောဘူး”

“ကျွတ်... ခက်တာပဲ”

“သမီးငယ်... နှစ်ယောက်သား ဘာဖြစ်ထားကြပြန်ပြီ
လဲ။ လူကြီးကရှိတယ်ပြောပြီပြီဟာ... ဖိတ်လို့ကောင်းမလား”

ညှော်ခန်းမှာ သတင်းစာဖတ်နေရင်း ဖေဖေလှမ်းခေါက်
တော့မှ နှုတ်ခမ်းစုလျက် ဖုန်းကိုလာကိုင်ရ၏။ ဒင်းတော့လား...

ပါပီးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၂၁

“မိဇာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ မျက်ပြူးမရဲ့။ မလှတဲ့
ရုပ်ကို မှန်ရှေ့မှာသေချာထိုင်ပြီးပြင်နေလို့လား”

တွေ့လား... အဲဒါတွေကြောင့် ဒင်းနဲ့အကြောမတည့်
တာ။ ချစ်သူသမီးရည်းစားဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ တိတိတာတာကြင်
ကြင်နာနာလေးမပြောဘူး။ လူကိုအမြဲနှိမ်နှိမ်ချချဆက်ဆံ။ မြင်တာ
နှင့်တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုအပြစ်ရှာကာ နှိပ်ကွပ်ဖို့ပြင်ပြီ။

“နင်၊ ငါ့ကိုနိုင်စားပေါင်းများပြီဈာန်။ နင်စိတ်ထဲမှာ ငါက
ဘယ်အချိန်ပဲပြောပြော ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လက်ခံမယ့်လူလို့မှတ်
နေတယ်မဟုတ်လား။ နင်သိထားဖို့က သည်းခံခြင်းဆိုတာ... သူ့
အတိုင်းအတာနဲ့သူပဲ။ လိုအပ်တာထက်ကျော်လွန်သွားရင်တော့
ဘယ်သူမှ သည်းညည်းခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို နင်သဘော
ပေါက်စမ်းပါ”

“ဟာ... ဒိုင်တွေက ကြမ်းလှချည်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ရ
ပြန်တာလဲ။ ငါ၊ ဒီနေ့...”

“မကြားချင်ဘူး... သိလည်းမသိချင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့က”

၂၂ ❀ ဖယုဒ္ဓါမောင်

စပြီး နင်ကြိုက်တာနင်လုပ်တော့ ဈာန်။ အေး... ငါ့ကိုလည်း နင်
ဘာမှချုပ်ချယ်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့။ နင်နဲ့ငါပြတ်ပြီ... ဒါပဲ”

“စိတ်ကောက်တာလားဇာ။ ဘယ်လောက်အထိလဲ...
ငါးမိနစ်လား။”

“တစ်သက်တာအတွက်ဟေ့။ ဒါပဲ... နောက်ကို ငါ့ဆီ
ဘယ်တော့မှဖုန်းမဆက်နဲ့တော့... ကဲ”

ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲနေအောင် ဆောင့်ချလိုက်စဉ် မျက်မှောင်
ကြွတ်လျက် စိုက်ကြည့်နေသည့်ဖေဖေမျက်ဝန်းတို့နှင့် သွားဆုံလေ
၏။ ခုကွပ်... ဖေဖေရှေ့မှာမှ ဒီလိုစကားတွေပြောဖြစ်သွား
ရတယ်လို့။

“လာ... ထိုင်ဦး”

ဖေဖေလှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဆက်တီခုံမှာ စိတ်မပါစွာ
ထိုင်လိုက်ရ၏။ အန်တီလေးက ထိုးနက်စအနွေးထည်ကိုဆက်ထိုး
နေသလို မမက Thesis လုပ်ရန်စိုက်ထားသည့်ပိုက်ဆံပင်ကို ရေ
ပန်းခရားလေးဖြင့် ရေလောင်းနေလေသည်။

“ပြောပါဦး... ဘာဖြစ်ထားကြပြန်ပြီလဲ”

“ဇာ၊ သူနဲ့မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါပေးလေးနဲ့ ဆက်ဆက်လေး ❀ ၂၃

“အဲဒါ ဘယ်နှရက်လဲ”

“ဖေဖေ”

“သမီးဟာက မဟုတ်သေးဘူးနော်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် အကြောင်းမသိသူတွေလည်းမဟုတ်။ နှစ်ဦးစလုံးလည်း
ကြည်ဖြူ မိဘချင်းကလည်း သဘောတူပြီးသား။ ဒီလောက်အစစ
အရာရာပြေလည်နေပါလျက် ဒီလိုခဏခဏစိတ်ကောက်တာတော့
ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဇာစိတ်ကောက်တာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ စိတ်ကုန်သွား
တာ”

ဖေဖေက သက်ပြင်းချရင်း လက်ထဲမှသတင်းစာကို ဆက်
တီစားပွဲပေါ် တင်လိုက်လေ၏။ သူမ လက်ချောင်းလေးတွေကို
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ချိုးနေမိပြန်သည်။ အင်း... မိန်းကလေးတန်မယ့် မမ
လက်လေးတွေလို သွယ်သွယ်လှလှလေးတွေမဟုတ်ဘဲ တိုတိုတုတ်
တုတ်ဖြစ်နေသည့်အပြင် လက်ဆစ်တွေကို မကြာခဏချိုးတတ်၍
လက်ချောင်းတို့က အဆစ်ကြီးကာ မလှမပ။

“သမီးတို့သံယောဇဉ်က နှစ်တွေမနည်းဘူးနော်။ ဘာ
မဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့အပျက်ပျက်ဖြစ်ကုန်ရင်... ကိုဦးတို့နဲ့ ဖေဖေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်နှာပျက်ရမယ်။ ပြီးတော့ သမီးလည်း နာမည်ပျက်မှာ။ ဒီလောက်နှစ်ရှည်လများတွဲလာတာ ပတ်ဝန်းကျင်က အသိဆုံး။ သမီးကပိန်းကလေး...။ သမီးကြီးနဲ့မောင်အောင်တောင် တွေ့တာလပိုင်းမရှိသေးတယ်။ တစ်ခါမှပြဿနာတက်သံမကြားရဘူး။ သမီးက ထစ်ခနဲရှိစိတ်ကောက်တတ်တဲ့အကျင့်ကို ဖျောက်မှပေါ့။ ဒီတိုင်းသာဆက်သွားနေရင် တစ်နေ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေရှိလာမှာ။ ဖေဖေကြုံပြောထားပါရဲ့... လင်မယားချင်း စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာရင် ဖေဖေကလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးနော်...။"

"ဖေဖေကလည်း ဇာ၊ သူ့ကိုမယူပါဘူးဆို"

"မယူလို့ရမလား... မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တန်တဲ့။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မျက်နှာများမယ်မကြံနဲ့။ ဖေဖေမကြိုက်ဘူး"

"သူ့ကျတော့ တွဲချင်တဲ့သူနဲ့နေတာလေ ဖေဖေရဲ့။ ဇာ သည်းခံခဲ့ပေါင်းများပြီ... ခုမရတော့ဘူး"

"သူကယောက်ျားလေးလေ... ပြီးတော့ လူချစ်လူခင်ပေါ့။ အပေါင်းအသင်းများတာ သမီးအသိပဲ။ ခုမှအဆန်းလုပ်ပြီးကောက်"

မနေနဲ့။ ပြန်ခေါ်လိုက်။ နောက်ကို ကွဲစကားကွာစကားတွေ ဖေဖေမကြားချင်ဘူး။ ကဲ... အလုပ်က ပင်ပန်းလာတယ်မဟုတ်လား။ သွားနားတော့... သွား"

သူမ၊ မကျေမနပ်ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ မကျေမနပ်ဘူးလုံးဝကိုမကျေနပ်တာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး... သူ့ကျတော့ ယောက်ျားလေးမို့လို့တဲ့။ အပေါင်းအသင်းများလို့တဲ့။ လူချစ်လူခင်ပေါ်လို့တဲ့လား။

သူမကရော... သူနဲ့ကျမှ သူ့အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျသမျှလို့မခံနေရမှာလား။ ဝေးပါသေးတယ်။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ဈာန်။ နင်ကပဲ ငါ့ကိုခေါက်ထားနိုင်မလား။ ငါကပဲ နင့်ကိုယ်စား နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာနိုင်မလားဆိုတာလေ။

ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကိုတစ်သက်လုံးနိုင်စားမယ့်နင့်လိုကောင်ကိုလက်ခံမယ့်အစား ငါ့ကို ဖူးဖူးမှတ်အလိုလိုက်တဲ့ရည်းစားအသစ်တစ်ယောက်ကို ငါမရရအောင်ရှာပြမယ်။ နင်စောင့်သာကြည့်နေပေတော့။

အံ့ဆွဲထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုယူဖွင့်ကာ လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းတို့ဖြင့် ချရေးလိုက်မိသည်။

၂၆ ❀ မယဒုဏ္ဍင်

ပိပိလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၂၇

31 * January 2006 (Thursday)

နင်နဲ့ပတ်သက်သမျှအရာအားလုံးကို ပြည်စိုးကားချလိုက်
ပြီဗျာနဲ့။ ဒါဟာ ဘယ်တော့မှပြန်မပြင်တော့မယ့် ဝံ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ—

စာအုပ်ကိုအံ့ဆွဲထဲပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်မှောက်
၍အိပ်လိုက်မိသည်။ အိပ်ပျော်သွားပြီး မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ နင့်
နာမည်ကိုပါ တစ်ခါတည်းမေ့သွားရင် အကောင်းဆုံးပဲဗျာနဲ့။ နင်
ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိလာမှာပါလေ။

ရင်ခုန်သံဆိုတာ အပြစ်ဦးချက်ညီနေတတ်တာမဟုတ်ဘူး။
တစ်ခါတလေတော့ လှုပ်ရှားမှုပြန်ဆန်စွာနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြူးတုတ်ပါတယ်။
အဲဒါဟာ အချစ်ကြောင့်ပဲဆိုတာကိုတော့ သိထားဖို့လိုအပ်တာပေါ့...။

အနီး (၂)

ရေခဲအပြားမှာ ဗီရိယနှင့်၍မဝတ်ဘဲ သိမ်းထားသည့်ကြိုး
သိုင်းဂါဝန်လေးကို ထုတ်ဝတ်လိုက်၏။ အပေါ်မှ ဝေ့စကုတ်အတို
ကိုထပ်ဝတ်ကာ သူမထွက်လာခဲ့သည်။ ကော်ဖီခိုင်းမှာ စားနှင့်နေ
သည့်မမထံမှ တအံ့တဩလေသံထွက်လာ၏။

“ဟဲ့! တစ်ခါမှမဝတ်ဖူးတာတွေ ထုတ်ဝတ်နေပါရောလား။
ဆံပင်တွေစည်းဦးလေ... တစ်ခေါင်းလုံးပွနေပြီ”

“ဟ၊ အတိုညပ်တော့မှာ”

“လုပ်ပြန်ပြီ... ပြီးမှနှစ်ယောက်သား ပူညံ့ပူညံ့ရန်ဖြစ်သံ

၃၀ ❀ မမသဒ္ဒါဟော်

တွေကြားရဦးမယ်”

“မကြားစေရဘူး စိတ်ချ... သူ့ကိုများ ဂရုမစိုက်ပေါင်”

မမကပြောပြန်ပြီဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့်မျက်စောင်းဖြင့်ထိုး
ကြည့်လိုက်တာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်လျက် ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို
ခပ်သွက်သွက်စားကာ ထွက်လာခဲ့၏။

ဖိနပ်စင်ပေါ်မှ ကြိုးသိုင်းအမြင့်မျိုးစုံကိုကြည့်ကာ သက်
ပြင်းကိုကျိတ်ချလိုက်မိသည်။ အောက်ဆုံးထပ်မှာ ဖုန်တင်နေပြီဖြစ်
သည့် လက်နှစ်လုံးထုရှိသည့်ကတ္တီပါဖိနပ်ကိုသာ ဖုန်ခါ၍စီးလိုက်
ပါ၏။ မလိုက်ဖူးဟု မည်သူကန့်ကွက်ဦးမည်နည်း။ I don't care
ပဲ။ ဒီနေ့မှစ၍ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေကိုသာ သူမ လုပ်တော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

တိုက်လှေကားထစ်တွေကို ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာခဲ့သည်။
Beauty Parlour က နှစ်လမ်းကျော်မှာရှိသည်မို့ ကားမစီးတော့ဘဲ
လမ်းသာလျှောက်လာခဲ့၏။ မနက်စောစောပိုင်းမို့ ဆိုင်မှာ လူရှင်း
နေပါသည်။

“ဟယ်! ဇာလေးလာတယ်။ ဘာလဲ... ဆံပင်ဖြောင့်ဦး
မှာလားသမီး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါးပါးလေးနဲ့ ဘတ်သတ်လေး ❀ ၃၁

“မဟုတ်ဘူးမဝါ... အတိုညှပ်မလို့”

“ဟောကြည့်... ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ကောက်ပြန်ပြီ
လား။ တော်ကြာညှပ်ရကောင်းလားဆိုပြီး ရန်လုပ်နေဦးမယ်နော်”

“ဇာခေါင်း ဇာပိုင်တာပဲ မဝါရဲ့။ သူ့အပူ မပါပါဘူး။ ဇာ
စိတ်နဲ့ဇာကိုယ် လုပ်ချင်ရာလုပ်မှာပဲ”

“အေးပါ... တော်ကြာမှ အရှည်ပြန်လုပ်ပေးလို့ ကျစ်လို့
မရဘူးနော်... ထိုင်”

သူမနှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပြီး ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။
လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၉) နာရီသာရှိသေးသည်မို့ ရုံး
ချိန်တော့ နည်းနည်းနောက်ကျမည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ သူမအလုပ်ချိန်
က အမြဲမှန်တာမဟုတ်။ ပင်ပန်းလျှင်ပင်ပန်းသလို နားချိန်သီးသန့်
ရတာမဟုတ်လား။ boss အန်တီမာရီကလည်း မနေ့က သူမ မိုး
ချုပ်မှန်းသိထားတာမို့ အပြစ်တင်မှာမဟုတ်ပေ။ သူမခေါင်းကို
ကိုင်နေကျကောင်မလေးရှယ်လီကပင် လာညှပ်ပေးပါ၏။

“ဘာပုံလဲ မဇာ”

“အတိုဆုံး... အကပ်ဆုံး”

“ဟင်! ဒါဆို မဇာက ပိုပြီးကလေးလေးနဲ့တူသွားမှာပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၂ ❀ ယောကျ်ား

နဂိုကတည်းက ညက်စိလေးကို”

“စကားများလိုက်တာဟယ်... ညှပ်ပါဆိုနေမှ ဘာပုံပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်သလိုသာလုပ်။ ကလေးမသာပုံပေါက်လေ၊ ရည်းစား
စာလိုက်ပေးတာခံရဖို့ ပိုနီးလေပဲ”

“ဪ... ဟိဟိ... ဘာလဲ မဇာအသစ်ရှာတော့မလို့
လား”

“အေး”

“အဲဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ မဇာရဲ့။ ကိုဈာန်သနားပါတယ်။
ဒီလောက်ချောတဲ့ကောင်လေးကို”

“နင်ကြိုက်ရင်နင်ယူလိုက်ဟယ်... ကဲ”

“သူက ရှယ်လို့ကိုမှမကြိုက်တာ မဇာရဲ့”

“ဪ... ဒီမှာတစ်ပတ်တစ်ခါ ခေါင်းလာလျှော်နေတာ
ပဲဟာ၊ ဇာတ်လမ်းထွင်ပေါ့။ ငါ သူ့ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ”

“ဟင်! တကယ်ကြီးလား၊ မယုံပေါင်။ မဇာက R ဇာနည်
ရဲ့သီချင်းထဲကလို စိတ်ကောက်ရင် သုံးမိနစ်ပဲကြာတတ်တာကို
များ...”

“ဟင်... တကယ်ပါဆိုနေမှ အထွန့်တက်နေပြန်ပြီ။ မြန်

ပါမီးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၃၃

မြန်လေးလုပ်... ပြီးရင် ‘ငါ့ဖိနပ်ဆိုင်ဝင်ဦးမှာ’

“ဒေါက်မြင့်သွားရှာဦးမှာလား”

“မရှာပါဘူး... ဒီနေ့ကစပြီး သူ့စိတ်ကြိုက်ဆင်ထားသမျှ
တွေအားလုံးစွန့်မှာ။ တကယ် free ပဲ။ ငါ့မှာဘာနှောင်ကြိုးမှမရှိ”

သူမပြောနေတာတွေကို ဘီးတွေဆဲညှပ်တွေဆေးကြော
၍ ခွက်တွေထဲလိုက်ထည့်နေသည့်ကြည်ပြာပါ ကြားသွားလေ၏။

“ဟယ်... မဇာ အဲဒါဆို ဟိုတစ်ခါ မဇာဝတ်လာတဲ့ကြိုး
သိုင်းအနီလေး သမီးကိုပေးနော်”

“အံ့မယ်! ငါတောင်မှ မတောင်းရသေးဘူး။ သူက အရင်
စတောင်းနေပြန်ပြီ”

“မလဲက အနီမုန်းတယ်ဆိုပြီး”

“ဟဲ့... စကားမများနဲ့၊ ပေးမယ်စိတ်ချ။ ရှယ်လို့ကို ဟို
အနက်လေးပေးမယ်။ ညနေဆိုင်ပိတ်တော့ လာဝင်ယူချည်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါဆိုမှ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်
လေ၏။ လိုချင်တာရမည်မို့ စေတနာတွေပိုသားကာ သူမမျက်နှာ

နှင့်လိုက်ဖက်မည့် ဆံပင်တိုလေးကို ခပ်မြန်မြန်လေး ညှပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ကဲ... ဘယ်နှယ်ရှိစ။ ဒီပုံစံဆိုသူမကို မည်သူက အသက်နှစ်ဆယ်လို့ယုံကြမှာလဲ။ အလွန်ဆုံး (၁၆/၁၇) လောက်သာ ထင်ကြမှာလေ။ ညှပ်ခရုင်းပြီး ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖိနပ်ဆိုင်တွေက ဟိုဘက်ဘလောက်မှာရှိသည်မို့ လူကူးမျဉ်းကြားမှ ကားလမ်းကိုကူးရန် ပလက်ဖောင်းမှဆင်းလိုက်၏။

“ဟယ်!”

ထောက်ခနဲပြတ်သွားသည့်ကတ္တီပါဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ဖြန်းခနဲရဲတက်လာကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးထူပူသွားစဉ် ကားတစ်စီးက သူမဘေးမှာ ကျီခနဲထိုးရပ်သွားလေ၏။

“ဟိ”

ဘုရားရေ... လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့်သာ အငေးသားရပ်နေမိသည်။ ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေးခင် ကားတံခါးဖွင့်၍ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အားပါးပါး... အရပ်ကြီးက မြင့်လိုက်တာနော်။ ဈာန်မြင့်တယ်ဆိုတာ ပျင်းတောင်ပျင်းသေး။ သူ့ပုံစံက ခန့်ထည်ကာ ယောက်ျားပီပီသသဖြင့်လွင့်နေတာ။

“ဟေ့! ချာတိတ်”

“ဟို... ဟို”

သူမအယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ခြေထောက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်မိတော့ သူကခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့လား။ ချွတ်လိုက်လေ... မြန်မြန်”

“ဟင်!”

“လာလာ... ကားပေါ်တက်။ ဒုက္ခပါပဲ... ကားရှင်းနေလို့ပေါ့။ လမ်းလယ်ခေါင်ကြီး ကားတိုက်ခံရတော့မှာပဲ”

သူမလက်မောင်းကိုဆွဲကိုင်၍ တံခါးဖွင့်တက်ခိုင်းတော့ ထူပူနေရာမှ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပေါက်လာရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းဖြင့် ဘယ်လိုခံစားနေရမှန်းမသိ။ သူကကားကိုစက်နှိုး၍ တစ်လမ်းကျော်ကိုကွေ့ရန် အချက်ပြမီးဖွင့်၍ ကွေ့ချလိုက်၏။

နာမည်ကြီးမိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာ
မှာ ကားကိုစက်သပ်၍ရပ်လိုက်ကာ တံခါးဖွင့်ဆင်းသွားလေသည်။

ဟင်... နံပါတ်မမေး၊ ဘာမမေးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုသွားဝယ်
မှာလဲမသိ။ ခဏအကြာမှာ ဘူးတစ်ခုနှင့်အတူ သူမနံဘေးသို့ပြန်
ရောက်လာလေ၏။

“ဆင်းလိုက်လေ... ရော... စီးကြည့်လိုက်။ မတော်ရင်
ပြန်လဲလို့ရတယ်”

“အားနာလိုက်တာ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

သူက ဘူးထဲမှဖိနပ်ကိုထုတ်၍ သူမခြေထောက်ရှေ့မှာ
ချပေးလိုက်လေ၏။

“ကန်တော့... ကန်တော့ပါနော်”

“ရပါတယ်”

သူမ ကွင်းထိုးနောက်ကြိုးသိုင်းလေးပါသည် မိနပ်အဖြူ
လေးကိုဝတ်လိုက်တော့ သူက ကြိုး၍နှိပ်စိလေးကို ဖျတ်ခနဲငဲ့၍
နှိပ်ပေးလိုက်သဖြင့် သူမမျက်နှာ ဖြန်းခနဲရတက်သွားရလေသည်။

“OK ပဲ... ရပြီမဟုတ်လား။ လာ... စစ်ဆေးခိုသောက်

လိုက်။ မင်း ရင်တွေတုန်နေပြီမဟုတ်လား။ ဒါမှအကြောက်ပြေသွား
မှာ”

သူမဘာမှမပြောရခင် သူကရှေ့မှဦးဆောင်၍ ဆိုင်တစ်
ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားသဖြင့် သူမ ခပ်မြန်မြန်လေးလိုက်လာခဲ့မိသည်။

ဒုက္ခပါပဲ... ခုမှတွေ့ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်နောက်ကို သူမ
ဒီလိုလိုက်စရာလား။ ထောင့်နားကျကျမှာ နေရာယူလိုက်ပြီး သူမ
ထိုင်နိုင်ရန် ခုံကိုအဆင်သင့်ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

“ဒီမိန့်နှစ်ခွက်ပေးပါ ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

အဲ... မနက်အစောကြီးကို အအေးသောက်စရာလား။
မနက်ကပဲ ကော်ဖီတွေမုန့်တွေစားလာခဲ့တာ။ ဗိုက်ထဲမှာစစ်ပွဲတွေ
ဖြစ်တော့မှာပဲ။

“ဒီအချိန် ဒါမသောက်ရဘူး... ပညတ်ထားတာမျိုးမရှိပါ
ဘူးချာတိတ်ရဲ့။ မင်းရဲ့ပုသွားတဲ့ရင်ထဲကို အေးစေလိုတဲ့စေတနာ
နဲ့တိုက်တာ... သောက်”

ကဲ... ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး။ ခါတိုင်းပေါက်ပေါက်
လှော်ကာ ရေဖက်မဝင်ပြောတတ်တဲ့စကားလုံးတွေ ဘယ်ဆီကို

ထွက်ပြေးကုန်ပြီလဲ။ စိတ်ထဲပေါ်လာသမျှတွေကို သူ့အလိုလိုသိနေတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“ဘယ်မှာသင်တန်းတက်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

သစ်သီးကုံးလေးတွေကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်စားလျက်မှ သူမပြုံးလိုက်မိ၏။ စပြီ...။ သူမကိုချာတိတ်မပေါက်စလေးလို့ထင်တဲ့လူနဲ့စတွေ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

“ဟေ့၊ အလုပ်သွားရမှာ”

“ဟုတ်လား... ကျောင်းမနေဘူးလား”

“ဟေ့၊ ဘွဲ့ယူပြီးပြီရှင့်။ အသက် ၂၀ ရှိပြီ”

“ဪ”

သူကအံ့သြသလိုတစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး ပြုံးလိုက်ပါ၏။ မှန်ချပ်ဆီးညှိရောင်တွေ ကာထားတာတောင်မှ အခန်းထဲမှာ သူ၏ အသားရောင်က ဖြူဝင်းနေသည်မှာ မနာလိုချင်စရာ။

ကြည့်ပါဦး... သူမအသားကမိုမည်းလျက် ကုလားမလေးဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးဖို့လိုလား”

“ဟင့်အင်း... ရပါတယ်။ ဇာတာသာပဲ ဇာသွားပါမယ်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာနော်။ ဖိနပ်ဖိုးဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟင်”

“နေပါစေ... ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဖိနပ်ဖိုးလောက်တော့ ဇာမှာ ပါပါတယ်ရှင့်။ အိတ်ထဲမှာ အမြဲနှစ်သောင်းဝန်းကျင်လောက် ပါစမြဲပါ”

“ခိုက်မစစ်ဘဲပြောတာ နှစ်ခါရှိပြီနော် ချာတိတ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်ကလူဆိုးလူမိုက်ဖြစ်နေရင် မင်းဒုက္ခရောက်သွားမှာမစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ဟင်... ဟေ့၊ လူကဲခတ်ဒီလောက်မညံ့ပါဘူး”

“သဘောပြောတာပါကွ။ ကဲ... ပြီးရင်သွားကြစို့။ ဟိတ်! ချွတ်... ချွတ်... ရှင်းမယ်”

သူက အအေးဖိုးရှင်းပြီး ရှေ့မှလျှောက်ကာ ကားပေါ်သို့ မတက်ခင် သူမကိုလက်တစ်ဖက်ထောင်ပြလိုက်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်သွားတော့သည်။

ဘယ်လိုလူပါလဲ။ နာမည်လည်း မမေးလိုက်ရ။ ထားပါတော့လေ... ခဏတစ်ဖြုတ်လေးတွေ့လိုက်ရလို့ ကူညီလိုက်တာထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့... သူမစိတ်ထဲမှာတော့ မှတ်မှတ်ရရရှိသွားတာ

တော့အမှန်ပါလေ။ ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းယမ်းလိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီ ရှိရာဆီ ခြေလှမ်းစလိုက်၏။

“လှလိုက်တာဇာရယ်... fashion သစ်တွေထွင်လာတာ ပေါ့လေ။ ဟဲ့... ဖိနပ်က Design သစ်ပါလား။ ဒါ၊ ငါ ဟိုလက ပဲ. ဈေးမေးလာတဲ့ဟာမျိုး။ နင်ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရသလဲ”

“မသိဘူး”

“အမယ်... ဘဲဘဲဝယ်ပေးတာပေါ့လေ။ ဟင်း... ဒီ ကောင်က နင်မခံချင်အောင်သာ ဆွဆွနေတာ၊ ပုံစံအဆန်းလေး တွေ့ရင် သူကအရင်မြင်ပြီး ဝယ်ပေးတော့တာပဲ”

“သူဝယ်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မမလား... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါ ထိုင်ဝမ်ကဝင် တာဟဲ့။ တစ်ရန်ကို သုံးသောင်းခွဲရှိတာ”

“ဟင်! ”

သူမ၊ မျက်လုံးအစုံပြူးသွားရ၏။ အမယ်လေးလေ... ဒီ လောက်ဈေးကြီးတာလောက်တော့ ဝယ်မစီးချင်ပါဘူး။ သူမဝယ်စီး သလောက် ဖိနပ်တို့က နှစ်သောင်းအတွင်းမှာသာ။ ဒါတောင် ဈာန် ဝယ်ပေးတာက ခပ်များများ။ အဖြူရောင်ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ပါးလေး

ကိုနဲ့ကြည့်ရင်း ဝိုင်သွား၏။ ဒီလောက်တောင်မှ ရက်ရောလှချည် လားဟု စိတ်ထဲမှာတွေးနေမိသည်။

“နင်ရောက်ရင်... လာခဲ့လို့ အန်တီမှာထားတယ်။ သွား လိုက်ဦး”

“အင်း”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမေဇင်ကို မပွင့်တပွင့်ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အန်တီရုံးခန်းကို တံခါးနှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်၍ အသံပေးလိုက်ကာ ဝင်ခဲ့၏။

“အလုပ်ကတော့ ဆက်နေတာပဲသမီးရှယ်။ ()လမ်းမှာ တစ်လုံးရထားတယ်။ တိုက်ရော၊ ခြံရော အကုန်ပေါ့။ Decora- tion ဆင်ဖို့ရှိတယ်။ ပန်းအိုးတွေကအစ အကုန်စီမံပေးရမှာ။ သမီး စိတ်ကြိုက်စီမံရုံပဲ။ ဝိုင်ရှင်က ယောက်ျားဆိုတော့ အလှအပသိပ် မကြည့်တတ်ဘူး။ နည်းနည်းမျက်စိပသာဒဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော်ပြီ တဲ့။ ကြိုက်သလောက်ကုန်ချင်ကုန်ဆိုပြီး အပ်သွားတာ”

“ဇာ၊ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်သွားရမှာလဲအန်တီ”

“ခြံကဲ့ပဲ သမီးအရင်သွားကြည့်လေ။ မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် ပေါ့။ မနောက ညဉ့်နက်သွားတော့ ဒီနေ့နားနားနေနေ ရုံးမှာပဲလုပ်

ဦး။ ပစ္စည်းတွေဝယ်ပြုဆင်မှု မေဇင်ရော၊ အဖွဲ့ကိုပါခေါ်လေ...
ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်အန်တီ...တိုက်က၊ လူနေပြီလား”

“မနေသေးဘူး... ကြည့်ရတာ သံရုံးတို့ဘာတို့လို foreigner တွေကိုပဲ နှစ်ချုပ်နဲ့ငှားစားမှာပဲထင်ပါရဲ့။ တိုက်က တခမ်းတနားဆောက်ထားတာ”

“ဪ... ဒါဖြင့် ဇာက ခြံပြင်ကပ်ကြည့်ပြီးပြန်ခဲ့ရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး... ခြံသော့ရော၊ အိမ်သော့ပါ သူပေးထားတယ်။ မနက်ဖြန်သွားတော့မှ မေဇင်ဆီက ထုတ်ယူသွားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ။ ဒါဖြင့် ဇာစာရင်းတွေပြန်စစ်ဦးမယ်”

“အေးအေး...”

သူမ Hall ခန်းထဲရှိစားပွဲခုံကိုပြန်လာပြီး ထိုင်၍ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်လိုက်ရသည်။ အာရုံမှာပေါ်လာသည့် အရပ်မြင့်မြင့်လူတစ်ယောက်နှင့် ဈေးကြီးသည့်ဖိနပ်တစ်ရန်အကြောင်းကတော့ ဘယ်လိုမှမေ့မရပါချေ။

မျက်ဝန်းတွေထဲကနေ ရင်တွင်းကိုထိုးဟောက်ပြင်တွေ့နိုင်ရင်
‘ဇာ’မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
‘ဇာ’က ညာတတ်တဲ့လူမဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲကလျှို့ဝှက်ချက်ကိုတော့
သူသိသွားမှာကိုစိုးရိမ်လို့ပါလေ...။

အနု (၃)

“ဒီလောက်ဈေးကြီးတာကို ယူလာရသလား။ တော်ကြာ
နှင့်ကိုတစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ဇာလည်းမပြောတတ်တော့ပါဘူး မမရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့
တွေ့ရင်တော့ မိနပ်ဖိုးငွေ၊ ရှင်းပေးလိုက်မှာပါ”

“ဟဲ့. . . နင်က ဒီငွေကို နေ့စဉ်သယ်သွားမှာလား။ သူနဲ့
ဘယ်နေရာဘယ်နေ့ ဆုံမှာမှန်းမသိ၊ မသေချာဘဲနဲ့”

“ဒီတစ်ခါတွေ့ရင်တော့ သူ့လိပ်စာတစ်ခုခုကိုမေးထား
လိုက်မှာပေါ့မမရဲ့။ ပြီးမှသွားပို့မှာ”

“ကြည့်လုပ်ဦး... တော်ကြာ သူမိန်းမသိရင် နှာကစ်နေမှဒုက္ခ”

သူမမျက်နှာရှုံ့တွသွားရ၏။ ဟုတ်သားပဲ... ဒီလောက်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိတာမို့ အိမ်ထောင်သည်လည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဈာန်လို မိန်းကလေးလှလှတွေ့တာနဲ့ မရောတတ်တာကိုတော့ အမှတ်တွေသာနေတာမို့ သူမ၊ နှမြောသလိုလိုဖြစ်သွားရ၏။

“ဇာနော်... ဈာန်ကိုခွဲပြီး နင် ပေါက်ကရလူနဲ့ကောက်တွဲမယ်မကြံနဲ့။ နောက်မှမရှုနိုင်မကယ်နိုင်တွေဖြစ်မှလုပ်ကုန်မယ်”

“မမကလည်း ဇာကိုပြောရောမယ်”

“သိနိုင်ဘူးလေ... နင်က ဟိုကောင်လေးနဲ့ပြတ်ပြီဆိုပြီး ကြေငြာထားတော့ ငါလည်းလန့်နေတာပေါ့။ ကိုအောင်သိရင် စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“မမလူက တည်ငြိမ်တယ်လေ။ ဒင်းလိုမှမဟုတ်ဘဲ။ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲသာတော်တယ်ပြောတာ။ စရိုက်က တခြားစီပဲ”

“ဪ... သူ့ပီဇနဲ့သူလာတာပါဆိုနေမှ။ ဈာန်က နင့်အပေါ် အကျိုးစားသန်တာပါဇာရယ်။ စိတ်ရင်းလေး ကောင်းရှာပါတယ်”

“ဘာလဲ... မမတို့နှစ်ယောက်ကို မြားနတ်မောင်လုပ်ပေးထားလို့ ရှေ့နေလိုက်ပေးနေတာလား။ ဇာကတော့ sorry ပဲနော်”

မမက သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။ ကျောင်းဆက်တက်၍ M.Sc ယူမှာမို့ ကျွဲတာအလုပ်နှင့် မမပုံစံလေးက လိုက်ဖက်မှာပါလေ။ သူမကတော့ ဘွဲ့ယူပြီးသည်နှင့် သူငယ်ချင်းမေဇင်နှင့် နှစ်ဦးသား အလုပ်အတွဲသွားလျှောက်ပြီးရခဲ့ကြတာ။ သွက်သွက်လက်လက်ချက်ချက်ချာချာလေးတွေမို့ အန်တီကလည်း သဘောကျပြီး ခန့်ပေးလိုက်တာပင်။ မေဇင်က စာရင်းဇယားနိုင်ပြီး သူမက computer Graphic Design လည်း ကျွမ်းကျင်သလို နဂိုကတည်းက အိမ်တွေဘာတွေကိုအလှဆင်ရတာလည်း ဝါသနာပါတာမို့ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီရခဲ့တာပင်။

သူမအလုပ်က ပိုပြီးအဓိကျသလို ပင်လည်းပင်ပန်းတာမို့ လစာလည်းပိုရပါသည်။ ဒီလို outdoor ထွက်လျှင် အန်တီက taxi ဖိုး၊ မုန့်ဖိုးအပြင် Tip money သတ်သတ်ပေးသေးတာမို့ သူမတစ်လလစာက တစ်သိန်းမှတစ်သိန်းခွဲအတွင်းရှိပါ၏။

ဒီလိုအလုပ်ကို လိုချင်သူတွေများမှန်းသိပါသည်။ အန်တီက ဝန်ထမ်းနည်းနည်းသာခန့်၍ ဒီကုမ္ပဏီလေးကိုထောင်ထား တာ

၄၈ ❀ ယယသဒ္ဒါယောင်

မို့ ဆယ်နှစ်ယောက်သာရှိသည့်ဝန်ထမ်းတွေက တာဝန်လည်းကွေ့၊
မိသားစုလိုတရင်းတနှီးလည်းရှိကြပါ၏။

အားလုံးထဲမှာ သူမနှင့်မေဇင်က လစာအကောင်းဆုံးဖြစ်
သည်။ မကောင်းလို့လည်းဖြစ်မလား... တက်ခဲ့ရသည့်သင်တန်း
ပေါင်းစုံက ငွေကုန်ခဲ့ရတာမနည်းမနော။ သူမကလည်း အလုပ်ကို
စတ်ပါလက်ပါလှုံနှစ်၍လုပ်တတ်သည်မို့ အန်တီက အားအထားရ
ဆုံး။ ဥပမာ တိုက်တစ်လုံးကို နှစ်ပတ်အတွင်း အပြီးပြင်ဆင်ပါက
ဆယ်ရက်နှင့်ပြတ်အောင် သူမဆင်တတ်သည်။ တော်တော်ညဉ့်
နက်သည်အထိ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျဝင်လုပ်ရမှ ကျေနပ်သည်ကိုး။

“နင်သွားကြည့်တဲ့တိုက်လေး ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်ကတိုက်လေးရမှာလဲ မမရဲ့။ တိုက်ကြီး... လှတာ
တော့ တော်တော်လှတာ။ ရေကန်ဝေးလည်းပါတယ်။ အိမ်က ဟို
တစ်ဖက်ဒီတစ်ဖက် ဝရန်တာလေးတွေထုတ်ထားတာ သိပ်မိတာပဲ။
ဒါ့အပြင်က ဥရောပ style လေ။ ဆောက်ပေးတဲ့အင်ဂျင်နီယာ တော်
တော့ကိုတော်တာ။ အနုပညာမျက်စိအများကြီးရှိတယ်”

“ဆေးသုတ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ဒါကြောင့် ဇာတို့ Excellent Deco-

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၄၉

ration ကိုဆက်သွယ်တာပေါ့မမရဲ့”

“နင့်အကြိုက်ပေါ့လေ”

သူမပြီးလိုက်ပြီး ဆံပင်တိုတိုကို နှစ်ချက်မျှသပ်တင်ကာ
file ကိုပိုက်၍ ဖိနပ်ကိုလှမ်းယူလိုက်ပါ၏။ ခက်တာပဲ... ဒီဖိနပ်
ဖြူလေးက အသားလေးအိပြီး ဝတ်ရတာပေါ့ပါးသည်မို့ လက်က
အလိုလိုရောက်သွားပြန်သည်။

“ဒါပဲစီးဦးမှာလား... နင့်မှာ ဖိနပ်တွေဒီလောက်များ
နေတာ ဒီလောက်ဈေးကြီးတဲ့ဟာကို”

“တတ်နိုင်ဘူး... ဒီဖိနပ်စီးပြီးကတည်းက ဒါပဲစီးချင်နေ
တော့တာ။ နောက်ဆို ဒါမျိုးပဲ ဇာဝယ်စီးတော့မယ်။ ဇာသွားပြီမမ။
အန်တီလေး ဈေးကပြန်လာရင် ပြောလိုက်ဦးနော်။ ဇာအတွက်
တကူးတကတွေလျှောက်ချက်မထားနဲ့လို့။ အသီးအရွက်ကြော်တစ်
ခွက်ဆို ဇာစားတတ်တယ်”

“အေးပါ”

သူမ တံခါးကိုဖွင့်၍ တိုက်အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့၏။ ဒီနေ့
အလုပ်စပြီးမှ ဟိုဝင်ဒီထွက်တွေလုပ်လျှင် အဆင်ပြေမည် Quater
Pants နှင့် T - shirt ဖြူကိုသာဝတ်ခဲ့၏။ ကျောပိုးအိတ်အနက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရောင်နှင့် ဦးထုပ်လျှာထိုးလေးနှင့်မို့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူလို့ထင်ကြဦးမလား။ တိုက်တွေခြံတွေကို လှတပတဆင်တတ်ပါလျက် သူမကိုယ်သူမကျတော့ ဘာမှမပြင်တတ်မဆင်တတ်တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ပြင်ရအောင်လည်း သူမက နဂိုမရှိသူမို့ နဂိုင်းက တယ်မထွက်လှ။ ကုမ္ပဏီရောက်တော့ ဆေးသုတ်ဝန်ထမ်းသုံးဦးနှင့်အတူ Taxi ငှားလျက် အလုပ်ဆင်းရမည့်တိုက်ဆီသို့ ချီတက်လာခဲ့သည်။

Taxi ပေါ်မှဆင်း၍ ကားခရုင်းပေးလိုက်ပါ၏။ ဘောင်းဘီအိတ်နောက်ဘက်ထဲထည့်လာသည့်သော့တွဲလေးကိုနှိုက်၍ သံချွန်ခြံတံခါးကို အရင်ဖွင့်လိုက်သည်။ ခြံထဲရှိမြက်ပင်တွေက အတော့်ကိုရည်နေပေပြီ။ မြက်ရိတ်စက်ဖြင့် ရိပ်ခိုင်းဦးမှပါပဲ။ လောလောဆယ် အိမ်ထဲမှာ ဆေးအရင်သုတ်ဖို့လိုတာမို့ အိမ်တံခါးမသော့ကိုပင်ဖွင့်လိုက်၏။ အိမ်ထဲမှာ အခန်းဖွဲ့ထားတာ၊ လှေကားအနေအထား၊ ပွတ်လုံးများ၊ ဧည့်ခန်းအထားအသိုက်အစ အဆင့်မီမီ၊ ခေတ်မီမီ၊ မီးဖိုခန်းကို လှေကားထစ်လေးသုံးထစ်နင်း၍ ဆင်းပြီးမှ ရောက်ရတာကို သူမအနှစ်သက်ဆုံး။ ပါကေးကြမ်းခင်းတွေခင်းပြီးသားမို့ အိမ်ကအတော့်ကိုသပ်ရပ်နေပါ၏။

“မဟေ”

“၇၆”

“ဒီမှာ အိမ်ရှင်ရောက်နေပြီ”

“လာပြီ”

မီးဖိုဆောင်ထဲလျှောက်ကြည့်နေရာမှ သူမဧည့်ခန်းဆီပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းက ထောင့်ချိုးဆန်ဆန်လေးတည်ထားတာမို့ ခြေလှမ်းကိုချိုးလိုက်စဉ် လူတစ်ယောက်နှင့်ပက်ပင်းတိုးသွားရသည်။

“ဟော!”

သူနှုတ်မှအာမေဇိုတ်သံကြောင့် သူမအလန်တကြားလန်အော်မိသွားရ၏။ ဘုရားရေး... သူနဲ့ပြန်ဆုံပြန်ပါရောလား။

“ဟောဗျာ... အလုပ်ခေါင်းဆောင်ဆိုလို့... ကိုယ်က အသက်အနေတော်အမျိုးသားထင်နေတာ။ ခုတော့ ချာတိတ်လေးက လာပြင်ပေးတာပေါ့လေ”

“အံ့မယ်... ဇာလုပ်လာတာ... တိုက်ပေါင်း လက်ဆယ်ချောင်းရှိပြီရှင်”

သူမက လက်ဆယ်ချောင်းထောင်ပြလျက် ရန်တွေ့သလို ပြောလိုက်တော့ သူက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ သူမ

၂၂ ❀ ယသဒ္ဒါမောင်

ပုံစံလေးကို သဘောကျသလို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားပါသည်။

“အခုဆေးသုတ်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာရောင်သုတ်ဖို့အစီအစဉ်ရှိသလဲ”

“လူကြီးမင်းပဲ ကုမ္ပဏီစိတ်ကြိုက်အရောင်သုံးဆို့”

သူက သူမသုံးနှုန်းလိုက်သည့်သညာကိုကြားတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း... တည်တင်းနေသည့်မျက်နှာပြင်က နှလုံးသွားသယောင်။ စကားပြောတာလည်း သူမအပေါ်မှာ တရင်းတနီးရှိတာမို့ အိမ်ထောင်ရှိမရှိ မသိမသာ စုံစမ်းစပ်စုလို့ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

“ကိုယ့်နာမည် လူကြီးမင်းမှမဟုတ်ဘဲ ချာတိတ်ရဲ့”

“ဒါတော့ ဇာမသိဘူးလေ။ လူကြီးမင်းတောင် ဇာကို ချာတိတ်ချာတိတ်ဆိုပြီး ခပ်နှိမ်နှိမ်ခေါ်နေပြီးတော့”

“ဟင်းဟင်း... ကိုယ့်နာမည် ဖုန်းမြင့်ဇော်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဇာနာမည်က ငွေလှိုင်းဇာခြည်ပါရှင်”

“တွေ့ရတာ အထိတ်တလန့်နဲ့ချည်းပဲနော်။ လမ်းပေါ်

ပေါ်လေးနဲ့ ဘတ်ဆတ်လေး ❀ ၂၃

လည်းလမ်းပေါ်မို့... အိမ်ထဲလည်းအိမ်ထဲမို့ပဲ”

သူမ၊ သူနှင့်အတူ အလိုက်သင့်လေးရယ်မောလိုက်မိ၏။ မဆိုးဘူး...။ သူနှင့်စကားပြောရတာ အဆင်လည်းပြေသလို စိတ်ချမ်းသာရတာအမှန်ပင်။

“ပထမတော့ ကိုယ်ဘာမှမပြောဘဲနေတော့မလို့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မသုံးစေချင်တဲ့အရောင်ကိုသုံးမိမှာစိုးလို့ အမြန်လိုက်ချလာခဲ့တာ”

“ဘာရောင်လဲ”

“အပြာ”

“ဟင်!”

“ဘာလဲ... သုတ်ဖို့ဝယ်လာခဲ့ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... လူတိုင်းနီးပါး အိမ်သုတ်တဲ့အရောင်ကို ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်က မရွေးလို့ပါ”

“ချာတိတ်က ဘာရောင်သုတ်မှာလဲ”

“အစိမ်းနု”

“အတွင်းရောအပြင်ရောလား”

“ဟုတ်ကဲ့... လိုင်းဖော်မယ့်နေရာကို ချောကလက်ရောင်

လေး ညှပ်သုတ်လေးမယ်။ အိမ်ကလည်း ဗိုလ်ဆန်ဆန်လေးဆိုတော့
ဆေးရောင်လည်း ဗိုလ်ဆန်ဆန်ရွေးလာခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဇာနည်လေး
တဲ့အရောင်က အစိမ်းနုနုကြီးမဟုတ်ဘူးနော်။ ဘာရောင်မှန်းအတိ
အကျပြောလို့မရတဲ့ ကြားရောင်ရှင့်”

“ရှာရှာဖွေဖွေ ဘယ်ကဝယ်လာတာလဲ”

“computer နဲ့အရောင်အစမ်းစပ်ပြီးမှ လက်တွေ့ရော
လာတာပါ။ အပြင်မှာတော့ သတ်သတ်ကြီးဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

သူ့မျက်လုံးများမှ လက်ခနဲအရောင်ထွက်လာလေ၏။

ကဲ... နည်းနည်းတော့ သူမအပေါ်မှာ အထင်ကြီးလာ
လောက်ပါရဲ့။

“ဒီအိမ်ကို ဇာသဘောကျတယ်။ ဇာစိတ်ကူးနဲ့အတော်ကို
နီးစပ်နေတာကိုး။ ဒီအိမ်ဆောက်တဲ့အင်ဂျင်နီယာက တော်တော်
Idea ကောင်းတာပဲ။ ဦးဖုန်းမြင့်ဇော် ငှားစားဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ... နေဖို့ပေါ့။ မိသားစုလိုက်ဆိုရင်တော့ နေဖျော်
ပါတယ်။ အိမ်လေးက ချစ်စရာလည်းကောင်းတယ်။ နေချင်စဖွယ်
လေးလည်း စွဲဆောင်မှုရှိသလိုပဲ”

သူ ခဏမျှငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ရော်... ခက်ပြီပဲ။ သူမ
စကားများများသွားလို့လား။ ဒုက္ခပဲ... ရင်းနှီးတာမှ ဘာမှမရှိသေး
ဘူး။ ပြဿနာဖြစ်တာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲနော်။

“ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်။ ဇာပြောတဲ့စကားထဲမှာ အမှား
ပါသွားလို့လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဇာတောင်းပန်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကိုယ်
ဆောက်ခဲ့တုန်းကတော့ မိသားစုလေးတစ်ခု တည်ထောင်မယ့်ရည်
ရွယ်ချက်နဲ့ပါပဲ”

“အခုရောဟင်”

“ဟင်းဟင်း... ကိုယ့်သတို့သမီးက ပျောက်သွားတယ်ပဲ
ဆိုပါတော့”

ဒီတစ်ခါ သူရယ်သံက အနည်းငယ်ခြောက်ကပ်သွားသလို
ပင်။ အင်း... အနာကိုမှ ဆွမိသလိုဖြစ်သွားပါရောလား။ နောက်
ဆို သူမစကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောရတော့မှာပါပဲ။

“ချာတိတ်လို့ခေါ်လို့စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ကိုယ်က တရင်းတနီး

ရှိသလိုပဲခံစားရလို့ပါ”

“ရပါတယ်... ဇာဓိတ်မဆိုးပါဘူး”

“မဟေ့... ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကစသုတ်ရမှာလဲ”

၆ “Kitchen က စသုတ်ကိုမျိုးရေ... သေချာလုပ်နော်။
မီးပေါ်ကို ဆေးစက်လုံးဝမကျစေနဲ့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ကန့်
သုတ်။ ဒီနေ့ အိမ်ထဲအောက်ထပ်အပြီးသုတ်ရမယ်”

၇ “ဖြစ်ပါ့မလားချာတိတ်ရဲ့... အိမ်ကကျယ်တယ်”

“ပြီးမှာပါ ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်ရဲ့။ ည ၈ နာရီ ၉နာရီထိသုတ်
ရမှာပေါ့။ မပြီးလည်း ဒီဇည့်ခန်းကို နောက်ရက်မှသုတ်လိုက်မယ်”

၈ သူမက မီးဖိုခန်းထိ လိုက်လံညွှန်ကြားပြီးမှ အိမ်ရှေ့ပြန်
ထွက်လာခဲ့၏။ သူက ခြံထဲမှနေ၍ သူ့အိမ်ကို မော့ကြည့်နေလေ
သည်။

သူမ၊ သူနားသို့လျှောက်သွားလိုက်ပါ၏။ အင်း... တော်
ကြာ... သူဌေးကိုလိုက်ကပ်နေတယ်လို့ထင်သွားရင်တော့ဒုက္ခပဲ။

“ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်”

“ခေါ်ရတာ မမောဘူးလားချာတိတ်ရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဇာဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“စဉ်းစားပေါ့”

“မနက်ဖြန် ဒီကိုလာဦးမှာလားဟင်”

သူ့မျက်ခုံးတစ်ဖက်မြင့်တက်သွားပြီး သူမကိုလှည့်ကြည့်
လိုက်လေ၏။ ပြဿနာပဲ... ပြောချင်တာကတခြား၊ သူက တလွဲ
တွေးမိပြီထင်ပါရဲ့။

“ဟိုလေ... ဇာ၊ ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်ကို ဖိနပ်ဖိုးပြန်ပေးမလို့
ပါ”

“နေပါစေချာတိတ်ရဲ့။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်အမှတ်တရပေါ့”

“အာ... ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့အရာကို”

“မင်းကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

သူမ၊ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်မိ၏။ အဲဒါတွေ ကွာတာပေါ့။
ဈာန်များ ဘယ်တော့မှ သူမနှင့်အကြိုက်မတူ။ သူ့ကြိုက်သည့်
Design ဆို သူမမကြိုက်။ သူမကြိုက်သည့် style ဆိုရင်လည်း
သူကကန့်ကွက်။ အဲဒီလိုအမြဲဆန့်ကျင်ဘက်ချည်း။

“မင်း ကိုယ့်အိမ်မှာ ဘာကိုသဘောအကျဆုံးလဲ”

“ဝရန်တာလေးတွေထုတ်ထားတာနဲ့ ရေကန်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဇာက လေညင်းခံရတာကိုကြိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝရန်
တာမှာထိုင်ပြီး ဂစ်တာတီးရတဲ့ feeling ကို ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်ဘူး။
အဟုတ်ပဲ”

“ဟင်းဟင်း... မင်း အတော့်ကိုစိတ်ကူးယဉ်တဲ့ချာတိတ်
ပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကိုယ်တိုင်ဆောက်ထားတာကို ခုလိုနှစ်သက်တဲ့
အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

“ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်က B.E ရထားတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ”

ကြည့်ပါဦး... ဒီလောက်ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော
လူတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ဘဲ ရှောင်ပြေးတဲ့သတို့သမီးမျိုးလည်း
ရှိသေးတာပါလား။ ထိုနေ့က ညနေစောင်းမှ သူပြန်သွားပါလေ၏။
ညဘက်အိမ်ပြန်စဉ်မှာ သူမခေါင်းထဲတွေးမိလိုက်သည်က သူ့ကို
တစ်ခုခုတော့ ပြန်ဝယ်ပေးလိုက်မည်ဟု။

ကြိုးတစ်ချောင်းကိုဆွဲဆန့်ကြည့်လိုက်ရင် အစရှိသလိုအဆုံး
လည်းရှိမှာပါပဲ။ သူမနှင့်ချာန်တို့ကြားက ကြိုးတစ်ချောင်းကရော...
သူမကတော့ တည်းတည်းလေးသာရှိတော့တဲ့နေရာကို တိခန့်ပြတ်ချ
လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးနေပေပြီ...။

အန်း (၄)

အလုပ်မှပြန်လာပြီး ရေခဲခန်းစဉ် အိမ်ရှေ့မှလူခေါ် bell
မြည်သံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။ (သူမတို့တိုက်ခန်းက အသံမလုံပါ)
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်စုံကိုသာဝတ်၍ သနပ်ခါးရေကျလေးကိုသာ လူး
လိုက်ပါ၏။ ထမင်းစားခန်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ရင်းနှီးနေသည့်
မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့်ဆုံသွားလေသည်။

“ဇာ ဆာရင်စားနှင့်တော့နော်။ ငါနဲ့အန်တီလေး ဖေဖေ
ကိုစောင့်ပြီးမှစားမယ်။ ဖေဖေ ဒီနေ့မိုးနည်းနည်းချုပ်မယ်တဲ့”

“ဇာလည်း နောက်မှတူတူစားမှာပေါ့”

၆၂ ဣန္ဒြေ

“ဈာန်နဲ့အဖော်ရအောင် စားလိုက်လေဟယ်”

မမက ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းဘက်ရှောင်သွားလေ၏။ သူမ ထမင်းစားခန်းဝတ်ခါးဘောင်ကို ကျောမှီ၍ရပ်နေလိုက်သည်။ ချည်သားအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီပွပွလေးဝတ်ထားသည် မှီ ကလေးလေးလို စိတ်ကြည်လင်ပါတယ်ဆိုမှ ဒင်းက လာနှောင့်ယှက်ပြန်ပြီ။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်း... တော်ပါသေးရဲ့။ စကားပြောဖော်ရလို့”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ငါက ဒီအိမ်ကိုကိစ္စရှိမှလာရမှာလားဇာ။ နင့်စကားကြီးက ဘယ်လိုလဲ”

“နင့်ကိုပြောပြီးသားလေ။ နင်နဲ့ငါ ဇာတ်လမ်းပြတ်ပြီလို့။ ဘာမှပြန်ဆက်ဖို့အကြောင်းမရှိ”

“ဒါ နင့်ဘက်ကတစ်ဖက်သတ်ဆုံးဖြတ်ချက်လေ၊ ဇာ။ ငါဘက်ကသဘောမှမပါဘဲ”

“မလိုပါဘူး... ငါခေါင်းညိတ်ခဲဖူးတဲ့ကိစ္စကို အခုခေါင်းပြန်ခါတယ်...။ ဒါပဲ... ရှေ့လျှောက် နင်နဲ့ဘာမှပတ်သက်စရာ

ပါးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ဣန္ဒြေ ၆၃

အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ နင်လည်းနင့်လမ်းနင်လျှောက်၊ ငါလည်း ငါလမ်းငါလျှောက်ရုံပဲ”

ဈာန်မျက်နှာမှာ တအံ့တဩဖြစ်သွားလေ၏။ သူမရပ်နေသည့်နားသို့ ဖျတ်ခနဲလျှောက်လာလေသည်။ သူမက သူ့ကိုစူးစူးရဲရဲပင်ပြန်ကြည့်လျက် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့ထားလိုက်၏။

“မမပြောတာ တကယ်လား။ နင်အသစ်တွေနေပြီဆို”

“ဒါ ငါကိစ္စပါ... နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်လို့ရမလားကွ။ နင် ဒီလိုသစ္စာဖောက်မယ်မကြံနဲ့။ ငါက ငဲ့ခံမယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“အောင်မာ... ငပြုးကများ လာပြနေရသေးတယ်။ နင့်ကိုဖြတ်ဖို့ အသစ်ရှာတွေ့တာမဟုတ်ဘူး။ မဆီမဆိုင် ကြားလူကို ဆွဲမထည်နဲ့။ နင့်ဟာနင် ဇာတ်လမ်းတွေပတ်ရှုပ်။ ညမှောင်တဲ့ထိ အလုပ်ဆင်းရင် Taxi နဲ့မပြန်နဲ့။ လာကြိုမယ်ဆိုပြီး ခဏခဏမေ့။ ဒါကိုငါစိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတော့ ဟိုဟာဒီဟာလေးဝယ်လာပြီး ဖေဖေတို့၊ အန်တီလေးတို့ရှေ့မှာလာဖား။ ပြောရတာလည်း အက်ကြောင်းတွေထပ်နေပြီဈာန်... တော်လောက်ပြီပေါ့။ နင့်ဘာသာနင် ငါထက်လှတဲ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ ထည်လဲတဲ့နေတာပဲဟာ...။ နင့်

၆၄ ❀ မေသဒ္ဒါမောင်

သဘောနင်ဆောင်ပေါ့။ ငါ့ကိုမေ့လိုက်တော့... ဒါပဲ”

“ဟာ... ဒီလိုလွယ်လွယ်မပြောနဲ့ကွ။ အဲဒါ သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ ငါပြောပြီးသားလေ။ ငါလာမကြိုဖြစ်တာ ငါ့မှာအရေးကြီးကိစ္စတွေရှိနေလို့ပါဇာရာ... နင်ကလည်း”

“နင့်အရေးကြီးကိစ္စတွေက ငါ့အတွက်တော့ဦးနေပြီဈာန်။ တော်ပါပြီဟာ... ငါအေးအေးနေပါရစေတော့။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါတောင်းပန်ရမယ့်ကိစ္စလား ဇာ။ နင် ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး”

ဈာန်ကပြောပြောဆိုဆို သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ဒေါသက ထောင်းခနဲထွက်လာတော့သည်။ အဲဒါတွေမကြိုက်တာ။ ပါးစပ်နဲ့နိုင်အောင်ပြောမရရင် လက်ကပါလာပြီ။

“ငါ့အသားကို လာမထိနဲ့။ နင့်လှတပတဟာတွေလိုများ ထင်နေလား”

“ဇာ”

“ငါက ရုပ်မလှပေမယ့် ငါ့ကိုယ်ငါတော့ ဘန်ဖိုးထားတတ်

ဝါးပေါင်းနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၆၅

တယ်ဈာန်ရဲ့။ နင်တွေးနေတဲ့ဟာတွေလို ပလူးပလဲနဲ့သူများရည်းစားကိုအချောင်တွဲတဲ့အစားထဲကမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... ကျွတ်... ဇာရာ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြဦးမှပေါ့။ မမပြောတာဖြင့်... ငါယုံတောင်မယ့်ဘူး။ နင် ခါတိုင်းလိုပဲစိတ်ကောက်တယ်ထင်နေတာ”

“အေး... အဲဒီလိုမကြာခဏစိတ်ကောက်၊ ခဏနေစိတ်ပြန်ပြေတတ်လို့ ငါ့ကိုအမှတ်သည်းခြေမရှိဘူးလို့ထင်နေကြတာပေါ့။ ဒီမှာ ငါ့အပြတ်ပြောလိုက်ပါရဲ့။ ငါနဲ့တွဲလျှောက်လို့ နင်သိက္ခာတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ငါအနာဆုံးပဲ ဈာန်။ ဒီလိုရုပ်ဆိုးမကို ချစ်သူနင်လာချစ်ခဲ့သေးလဲ။ အစကတည်းက သူငယ်ချင်းအဆင့်နဲ့ လာမပေါင်းပါနဲ့လား”

“ဇာရယ်... ချစ်လို့ကျီစားတာကိုလည်း အသေစွဲမှ ထားတာပဲလား။ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ငါ့မှပြောတတ်တာမှမဟုတ်ပဲ။ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောခဲ့ဖူးတာအဆန်းမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ နင် ငါ့ကို Jealous ဖြစ်တာကို ငါ crazy ဖြစ်မှန်းသိရဲ့နဲ့”

“တော်ပြီ... ဘာမှမကြားချင်ဘူး... ဖယ်”

“မဖယ်ဘူး... နင့်ဟာနင် အနှုတ်ထလာတဲ့ကိစ္စမှာ... ငါ့

၆၆ ❀ မယသုတေသန

အသည်း အချောင်အကွဲမခံနိုင်ဘူး”

“နင့်ဟာနင် အသည်းမကလို့ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စစ်ကြေ
မွလည်း ငါဂရုမစိုက်ဘူး။ နင့်ထိုက်နဲ့နင့်ကပ်”

“ဇာနော်... ငါ့ကိုအသည်းယားအောင်မလုပ်နဲ့”

သူက ဆက်ခနဲ သူမကိုပွေ့ဖက်လိုက်သဖြင့် လန့်ဖျပ်ရုန်း
လျက် ထုရိုက်လိုက်မိ၏။ ဒင်း တစ်ခါမှဒီလိုလက်ရဲဖက်ရဲမရှိခဲ့ပါ
ဘူး။ ခုတော့ဖြင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆက်ဆံနေပါရောလား။

“ဈာန်နော်... ငါမကြိုက်ဘူး... ဖယ်လို့ဆို”

ဘူး” “ကိုယ်တို့ Lover တွေပါနော်ဇာ... ဒါကိုမင်းမမေ့လိုက်
ပို့ဆက်ဆံခွင့် ငါ့မှာအပြည့်အဝရှိတယ်”

ခနဲဆု/ “မရဘူး... နင်နော်”

အဲဒီ သူမရုန်းနေစဉ်မှာပင် ညာဘက်ပါးပြင်ထက် နွေးခနဲဖြစ်
သွားသည်မို့ မျက်နှာတွေဖြန်းခနဲရဲကာ ထူပူသွားတော့သည်။

အမယ်လေးနော်... ရည်းစားသက်တမ်းတစ်လျှောက်
လက်တောင်မှမတွဲခဲ့တဲ့လူက အတင့်ရဲလှချည်လား။

“နင်”

သူမလက်တစ်ဖက်မြှောက်တက်လာတာကို သူက ဖျတ်ခနဲ

ဝမ်းလေးနဲ့ ဘက်ဆတ်လေး ❀ ၆၇

ဖမ်းဆုပ်လိုက်လေ၏။ ကဲ... ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ နာပြီ
သာမှတ်။ သူမ အိမ်နေစီးသည့်ကတ္တီပါကွင်းထိုးဖိနပ်နှင့်ပင် သူ့ခြေ
ထောက်ကိုတက်နင်းလိုက်၏။ သူ့ထံမှ အာမေဒိုက်သံတစ်ချက်ထွက်
လာလေသည်။

“ဟဲ့... ဟိုနှစ်ယောက်၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်လုပ်စမ်း။ ဖေ
ဖေပြန်ရောက်ပြီနော်”

“အာ... မမစကားက ဘာကြီးလဲ”

“နင်တို့ဟာနင်တို့သိပေါ့။ သွား... နောက်ဖေးဝရံ
မှာထွက်ပြော။ ခဏနေ ဖေဖေထမင်းစားတော့မှာ။ ထမင်းချစ်သူ
အေးကုန်ပါပြီ။ ပြောတော့ဖြင့် ဝိုက်ဆာတယ်ဆိုပြီး နှစ်
သားအကြည်ဆိုက်နေတာနဲ့ အာဟာရသိဒ္ဓိတွေပြည့်ရော”

“မမနော်... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ”

“လာခဲ့ဇာ... ငါတို့ကိစ္စမပြီးသေးဘူး”

“မလိုက်ဘူး”

“ဟဲ့... ဪ”

သူက သူမလက်ကိုဆွဲ၍ မီးဖိုခန်းခေါ်တို့ဖွင့်ကာ ဝရန်

တာမှာထွက်ရပ်သည်မှ သူမရုန်းကန်၍ပါလာရတော့သည်။ မမက တော့ပြောမနိုင်၍ သက်ပြင်းချလျက် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ကျန် ရပ်ခဲ့လေ၏။

“ပြော... နှင့်အခုတွေ့နေတာ ဘယ်ကကောင်လဲ”

“ဘာကောင်ရမှာလဲ... နင်မခိုင်းနဲ့နော်။ ဟိုက လူကြီးလူ ကောင်းဟဲ့”

“ဘာလူကြီးလူကောင်းဟုတ်ရမှာလဲ။ ငါ့ရည်းစားကိုဖြတ် ခိုကြိုးစားနေတဲ့ကြောင်သူတော်ကြက်သူခိုးကိုများ... နင် ဘူး”
“ဒီကောင်နဲ့မပတ်သက်မိအောင်နေစမ်း။ နို့မို့ ငါ့လက်သီး ချိန်နေရာရွေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ခနဲဆုတ် “အောင်မား... နင်ကများ ငါ့ကိုနာအောင်လုပ်ဖို့နေနေ အဲဒီ သာ ထိပ်ထိကြည့်ပါဦး။ ငါက ငြိမ်နေမယ်လို့များထင်နေလား။ သွားမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ငါက သူ့ကိုလုပ်မယ်ပြောတာ ကိုယ့်ချစ်သူကိုတော့ ဒီလိုလုပ်ပါမလားကွ”

“အဲမာ! ဘာချစ်သူလဲ”

“ဒီမှာလေ... ကိုယ့်နှလုံးသားလေး”

သူက သူမနဖူးအလယ်တည့်တည့်ကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် ထောက်၍ပြောလိုက်တာ လက်ဖျားကိုအသာဆုပ်ထားလိုက်လေ ၏။ ဒုက္ခပါပဲ... အပြတ်ဖြတ်ပါပြီဆိုမှ ဒင်းက ရှိသမျှကြိုးတွေ အကုန်ထုတ်သုံးပြီး သူမကိုချည်နှောင်နေပါရောလား။ သူမလက် ကိုအတင်းဆောင်ရုန်းလိုက်ပါ၏။

“ဟ”

“ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်။ ဒီလောက်ပြောနေတာ တောင် နင့်မှာ နားမပါဘူးလား”

“နင်နဲ့ငါက မိဘတွေကအစ သဘောတူထားတဲ့ချစ်သူ တွေနော်ဇာ။ နင် ခုမှဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“အဲဒီမှာ လဲသာသေလိုက်။ အေး... အဲဒါ အစကဟုတ် တယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီတုန်းက ဘုမသိဘမသိနဲ့ နင့်ကိုပြန် ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတာ။ အခု ငါ့ကိုယ်ငါသိသွားပြီ။ နင့်ကိုငါဘယ်တုန်း ကမှ မချစ်ခဲ့ဘူးဈာန်”

“ဘာ!”

“ဒီတော့ နင့်ခြေလှမ်းတွေ နောက်ကိုသာပြန်လှည့်။ ငါက တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှလက်ခံတော့မှာမဟုတ်ဘူး” သား

၇၀ ❀ ယောဒါမောင်

ဈာန်မျက်နှာရဲ့ရဲနီသွားလေ၏။ သူမကို မမြင်ဖူးသလိုငေး
ကြည့်နေသဖြင့် ဆတ်ခနဲမျက်နှာလွဲကာ တိုက်နောက်မြင်ကွင်းကို
ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

“သေချာလားဇာ”

“...”

“ကောင်းပြီလေ... နင်တောင်မှစိမ့်ခေါ်ရဲသေးတာပဲ။ ဒါ
ပေမဲ့ နင်သိထားဖို့က ဈာန်ဆိုတဲ့ကောင်က နင့်ကိုအပျော်သဘော
တွဲခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ရာသက်ပန်ပေါင်းဖို့ရည်ရွယ်ပြီး... ချစ်ခွင့်
တောင်းခဲ့တာကွ။ ရှေ့လျှောက် နင့်ခြေလှမ်းတွေကို ငါစောင့်ကြည့်
နေမယ်။ အဲဒီကောင်ကို နင့်နားတွေလို့ကတော့ အရှင်မထားဘူး
မှတ်... ငါသွားပြီ”

“ဈာန်... နင်နော်”

ဈာန်က သူမအော်တာကိုပင်ဂရုမစိုက်ဘဲ မီးဖိုခန်းမှတစ်
ဆင့် ဧည့်ခန်းသို့ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

“သား... ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး”

“အေး... မင်းသူငယ်ချင်းဆီ မကြာမကြာလာဖို့တော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါမီလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၇၁

လိုတယ်နော်... သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒင်းကကောက်စရာမရှိရင်
သူဟာသူစိတ်ပြန်ကောက်တတ်တဲ့ဟာလေး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်ခင်ဗျ”

“အေးအေး”

သူမခြေဆောင်လိုက်မိ၏။ ကာယကံရှင်က လက်မခံပါဘူး
ဆိုနေမှ ဖေဖေကစပြီး မီးစိမ်းပြနေမှတော့ ဒင်းကရောင့်တက်ရော
ပေါ့။ မမကပြုစီမံဖြင့် သူမကိုမေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး ထမင်းဝိုင်းမှာ
ခုံဆွဲထိုင်လိုက်လေသည်။

“သမီးငယ်... လာလေ”

“ဇာ မစားချင်တော့ဘူး”

“ဖေဖေမကြိုက်ဘူးနော်...။ ဘာလဲ... အဓိပ္ပာယ်မရှိ
ကောက်ချိတ်နေတာ စားချိန်တန်စားမှပေါ့။ အခုပဲ ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ။
တော်ကြာအဆာလွန်ရင်”

“စားမယ်... စားမယ်”

သူမမျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးဖြင့် ခုံမှာထိုင်လိုက်တော့ အန်တီ
လေးက မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။

“ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ၊ ကိုယ်လိုချင်တာကို နှစ်ယောက်သား

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးမှပေါ်လာလေးရဲ့။ ခဝေးဝေးမကြည့်နဲ့။
ကတ္တီပါတို့နှစ်ဦးကိုပဲကြည့်... ဘယ်နှခါ ဆူညံပူညံသံကြားရလဲ။
သမီးတို့က အရင်ဆုံးသံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့တာ... တစ်ယောက်
အကြောင်းတစ်ယောက်အသိဆုံး”

“ဇာတို့က ညှိလို့မှမရဘဲ အန်တီလေးရဲ့။ တွေ့ချင်တယ်
ပြောတာတောင် သူက လာမှမလာတာ”

“ဟဲ့! ပြောနေတဲ့ကြားက”

“သူလည်းအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့လေသမီးရယ်။ နားလည်ပေး
မှပေါ့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုကြီးရေ... သူကနိုင်စားလို့
ရတိုင်းနို့ငိုနေတာပါ”

သူမ ထမင်းကိုစိတ်မပါလက်မပါဖြင့်ဝါးနေရင်း၊ နောက်
နေ့မှာ ဦးဖုန်းဖြင့်ဖော်အတွက် ကပ်ခူလေးဝယ်ဖို့ စဉ်းစားရကျပ်
နေပါတယ်ဆိုမှ ဒင်းလာနှောင့်ယှက်တာနဲ့ အတွေးတွေပျက်ကုန်
ပါပြီ...။

“သမီး၊ ဧရာနဲ့ကိုသေချာပြောလိုက်ပါတယ်ဖေဖေ။ နောက်
ကို သူဒီကိုအမြဲလာတော့မှာပါ။ ဇာက သူ့ဂရုတစိုက်ရှိတာကို လို

ချင်တာပဲထင်ပါရဲ့”

သူမ မမကိုမကျေမနပ်ဖြင့် မျက်စောင်းသာ ခဲလိုက်တော့
၏။ အချွန်နဲ့သာ ဝိုင်းမနေကြတော့တာပဲ။ စောင့်ကြည့်လိုက်ကြ
ဦးပေါ့လေ။

ဒင်းကပဲ ကပ်နိုင်မလား၊ ဇာကပဲ ခွာနိုင်မလားဆိုတာ။

လူတွေဟာ ခပ်လွယ်လွယ်ရတဲ့ပစ္စည်းမျိုးကို ဘယ်တော့မှ
တန်ဖိုးမထားတတ်ကြဘူး။ အပေမဲ့... အဲဒီပစ္စည်းကို သူတစ်ပါးယူမှာကို
တော့ စိုးရိမ်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ရာဇ်က ထိပ်ဆုံးကလေး...

အန်း (၅)

မနက်စောစောထ၍ breakfast ပင် မစားတော့ဘဲ သူမ ထွက်လာခဲ့၏။ တစ်ညလုံး အခါခါစဉ်းစားခဲ့သော်လည်း ဦးဖုန်းမြင့် ဇော်ကို ဘာပေးရမှန်းမသိ။ အတော့်ကိုခက်တာပဲ။ မိန်းကလေးဆို လျှင်တော့ ဝယ်ပေးချင်စရာတွေက များသည်မဟုတ်လား။ plaza တစ်ခုခုဝင်၍ မျက်စိနှင့်မြင်မှပဲ ဝယ်ပေးတော့မည်ဆုံးဖြတ်ကာ တော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့မိသည်။

ဟယ် . . . ဒီဆိုင်က ဟိုတစ်ခါ ဦးဖုန်းနှင့်အတူဝင်သောက် ခဲ့တဲ့ဆိုင်ပဲ။ စိတ်ထဲမှအမှတ်တမဲ့ခေါ်လိုက်မိသည်နာမ်စားကြောင့်

ဓာတ်စွဲ အသုံးအနှုန်း

သူမ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။ အင်း... အဲဒီလိုပဲခေါ်လျှင်
ကောင်းမည်ဟု တစ်ထိုင်တည်းဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

“ကော်ဖီတစ်ခွက်ပေးပါ... ပြီးတော့ soft role နဲ့ cake
တစ်ပွဲနော်”

waiter ကလေးက သူမပြောတာကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး
အနီးမှထွက်သွားလေ၏။ ဆီးညှိုရောင်မှန်မှတစ်ဆင့် ကားလမ်းမ
ကိုငေးကြည့်နေမိစဉ် သူမရင်းနှီးနေသည့်ကားတစ်စီးက ခပ်ဖြည်း
ဖြည်းဖြတ်သွားလေသည်။ ဘုရားရေး... ဒါဦးဖုန်းရဲ့ကားပဲ။ သူမ
ခြေစုံထရပ်မီပြီးသွားသဖြင့် ရှက်ရှက်ဖြင့်ဖြင့်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ဘယ်
လိုဖြစ်တာလဲဇာရယ်။ ဈာန်နဲ့တုန်းကတောင်မှ ဒီလောက်ထိကုန်
ပျက်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။ ခုတော့...

သူမခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း ဝိုင်သွားမိသည်။ ဒါမျိုးဖြစ်သင့်
သလားဟင်။ လက်ရှိချစ်သူတစ်ယောက်ကိုဥပေက္ခာပြုပြီး ကိုယ့်ကို
စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်ကစားနေရ
တယ်လို့။ တော်ပါပြီလေ... သူတိုက်ကို Decoration ဆင်ပြီးရင်
ပြီးတော့ သူဝယ်ပေးတဲ့လက်ဆောင်မျိုး တစ်ခုခုပြန်ဝယ်ပေးပြီးရင်
သူနဲ့ရှေ့လျှောက်ပတ်သက်စရာမရှိတော့ပါဘူး။

ပါးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ၇၉

အတွေးအဆုံးမှာ ရင်တွင်း၌ဟာတာတာဖြစ်သွားပြီး အား
ငယ်ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ ကုသိုလ်ကံများနယ်၊ ငွေလှိုင်းဇာခြည်
အပေါ် သက်ညှာမှုလေးတောင် မရှိပါလားနော်။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်
ကိုယ်လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ပြောဆိုခွင့်တွေက ဘယ်အချိန်မှာများ
မှ ရနိုင်မှာတဲ့လဲ။

မျက်စိရှေ့တည့်တည့် စားပွဲမှာကပ်၍ လူတစ်ယောက်ရပ်
နေတာကို သူမမြင်မိ။ လက်နှစ်ဖက်ပိုက်၍ ခပ်ပြုံးပြုံးစိုက်ကြည့်
နေတာကိုတွေ့မှ သူမလွတ်နေသည့်သတိတွေ ပြန်ဖမ်းမိသွားတော့
သည်။

“ဟင်! ဦးဖုန်း”

“ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲ ချာတိတ်ရဲ့။ ကိုယ်ဝင်လာ
ကတည်းက သတိထားမိတာ။ မင်း၊ စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်ပြန်ဘူးနော်။
ကြည့်လုပ်ဦး... လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ များက၊များနဲ့”

သူမစိတ်ထဲမှာ အံ့သြတာရော၊ ဝမ်းသာတာတွေပါ စုပြုံ
ရှုပ်ထွေးသွားပြီး ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်းမသိ။ သူက သူမနှင့်ရှေ့
တည့်တည့်ခုံကိုဆွဲထုတ်ကာ ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘာမှာပြီးပြီလဲ”

၈၀ ❀ မသုန္ဒရီ

“ကော်ဖီနဲ့မုန့်”

“အစောကြီးထွက်လာပုံထောက်ရင်... မင်း၊ အိမ်နဲ့စိတ်
ကောက်လာတာပဲဖြစ်မယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဦးဖုန်းကလည်းနော်။ ဇာက ကလေးမှ
မဟုတ်တော့တာ”

“မင်းပုံစံလေးက ကောက်ချိတ်ရုပ်လေးပဲ... ချာတိတ်ရဲ့။
ဘယ်လိုပဲ လူကြီးဂိုက်ဖမ်းဖမ်း မင်း style ကိုဖျောက်လို့မရဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဇာကိုကလေးလို့မြင်နေတာကိုတော့ ကန့်ကွက်
ချင်တယ်”

သူက သဘောတကျဖြင့် တီးတိုးရယ်ချလိုက်လေသည်။
ခဏအကြာ၊ မှာထားသည့်ကော်ဖီတွေမုန့်တွေ လာချပေးတော့
စကားပိုင်းက ခေတ္တတိတ်သွားလေ၏။ သူမ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကိုဖြည်း
ဖြည်းချင်းစားနေမိသည်။

“အိမ်က တော်တော်ပြီးနေပြီလား”

“ဦးဖုန်းအိမ် ဦးဖုန်းသွားကြည့်ဖို့လို့”

“ဟော... တွေ့လား။ မင်းစိတ်မကြည်လင်တာ သိသာ
လွန်းတယ်”

ပါးလေးနဲ့ ဆက်ဆံလေး ❀ ၈၁

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာ ချာတိတ်ရဲ့။ မင်းမျက်လုံးလေး
တွေက သိပ်ကိုအသက်ဝင်တယ်။ စကားတွေအများကြီးလည်းပြော
နေတယ်။ မင်းစိတ်ကြည်လင်တဲ့အခါ အရောင်လေးတွေလက်နေ
တာပဲ။ ဥပမာ... မင်းအလုပ်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စိတ်ပါ
လက်ပါလုပ်နေတဲ့အခါမျိုးမှာပေါ့။ ခုလိုစိတ်ညစ်နေတဲ့အခိုက်ကျ
တော့ မျက်လုံးလေးတွေက အရောင်မှိန်နေတယ်လေ။ မင်းစိတ်
ထဲပေါ့ချင်ရင်တော့ ကိုယ့်ကိုပြောပေါ့။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ်အတင်း
မတောင်းဆိုဘူးနော်။ မင်းပြောချင်စိတ်ရှိမှပြော... ဟုတ်ပြီလား”

သူမငြိမ်သက်သွားလေ၏။ သမီးရည်းစားကိစ္စတွေကို သူ
စိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့ ဖွင့်ပြောလို့ရပါမလား။ အိမ်မှာက သူမဘက်
မှာ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ရှိသမျှ အိမ်ရှိလူကုန်သုံးယောက်စလုံးက
ဈာန်ဘက်မှာချည်း။ ရင်ဖွင့်ချင်လို့မှ ဖွင့်ပြောခွင့်တိုင်ပင်ခွင့်မရှိ
တဲ့ဘဝ။

“မင်းကောင်လေးနဲ့ အဆင်မပြေဘူးထင်တယ်”

“ဦးဖုန်းကလည်း”

“မဟုတ်ဘူးလား... ဒါဆိုရင်တော့ sorry ပါ”

၈၂ ❀ အနုပညာ

“မဟုတ်ပါဘူး... ဦးဖုန်းက အုစိတ်ထဲထိ လိုက်မြင်နေတော့တာကိုး”

“ဒါဖြင့် ဟုတ်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဇာစိတ်ညစ်နေတာတော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြောင့် ချည်းပဲတော့မဟုတ်ဘူး။ အုကိုယ်ဇာ စိတ်တိုင်းမကျတာက ပိုဆိုးတာ”

“သူက ဘာလုပ်လဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှယ်ယာထောင်ပြီး Electronic Service လေးဖွင့်ထားတယ်။ computer ကစပြီး ပစ္စည်းသေးသေးလေးတွေအထိပေါ့။ ဆိုင်သီးသန့်ချည်းပဲတော့မဟုတ်ဘူး။ Internet တွေ E-mail တွေပို့ရင်လည်းလက်ခံတယ်... တော်တော်ကို စုံတာ”

“အခုဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”

“ဇာ... သူ့ကိုမေ့လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ဦးဖုန်းရဲ့”

“မလွယ်ဘူးထင်တယ်နော် ချာတိတ်။ လောကမှာ အခက်အခဲဆုံးအရာက အဲဒီမေ့ခြင်းပဲ။ မှတ်ရတာလွယ်သလောက် ဖြတ်

မိမိလေးနဲ့ ဆက်ဆံလေး ❀ ၈၃

ရတာခက်တယ်ဆိုတဲ့စကား မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

သူမ၊ သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုသွားရသည်။ လာပြန်ပြီနောက်တစ်ယောက်။ စစ်ကုရမလားလို့ပြောမိပါတယ်။ လေသံတွေက လမ်းဟောင်းကြီးအတိုင်းပါပဲလား။

“ဟင်းဟင်း... ဘာလဲ... ကိုယ့်ကိုပါ စိတ်ကောက်ချင်ပြီလား”

“ဦးဖုန်းက ဖေဖေတို့နဲ့တစ်လေသံတည်းထွက်နေတာကိုး”

“မင်းနဲ့ကောင်လေးအကြောင်းကို မင်းမိဘတွေသိထားတယ်ပေါ့လေ”

“မသိဘဲရှိမလားဦးဖုန်းရဲ့...။ ဖေဖေနဲ့စာနဲ့ဖေဖေ ဦးကျော်သန်းဦးနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်း။ ဇာနဲ့စာနဲ့နဲ့က ငယ်ပေါင်းကြီးဟေ့... ပြောမနာဆိုမနာတွေ”

“ဒါဆို ပိုလို့တောင်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်း၊ သူ့ကိုဖြတ်မယ့်ကိစ္စကိုပေါ့”

“မရရအောင် ဇာဖြတ်မှာ”

“လွယ်မယ်မထင်နဲ့နော်ချာတိတ်။ အထူးသဖြင့် သူ့မှာ

၈၄ ❀ မယဒုတိယ

ဘာအပြစ်မှကြီးကြီးမားမားရှိမနေရင် သာတောင်မရသေး”

“ဒီထက်ကြီးမားတဲ့အပြစ်ရှိပါဦးမလား ဦးဖုန်းရဲ့။” ဇာကို လာကြိုမယ်ဆိုပြီး ခဏခဏပျက်။ အ၊ သူတို့ဆိုင်ကို ဝိတ် ရက်လေး ကြိုမပြောဘဲနဲ့သွားမိရင် သူက ဆိုင်မှာမရှိဘဲ ကောင်မလေးလှလှ လေးတွေနဲ့ဒီတံပြီး လစ်နေပြီ။ အကောက်တော့ ဟိုဟာဒီဟာလေး ဝယ်ပြီး ဖေဖေတို့ရှေ့မှာကျေနပ်လောက်အောင် လာချော့ရော”

“အဲဒါနဲ့ မင်းကလည်း ပျော့ပြီးပါသွားရောမဟုတ်လား။ နဂိုကတည်းက စိတ်ကပါချင်ချင်မို့ မုန့်လုံးစက္ကူကပ်ဖြစ်နေတာ များ...”

သူမ၊ သက်ပြင်းကိုဆောင့်အောင့်ချလိုက်မိ၏။ သူပြောနေ သည့်စကားတွေကလည်း အမှန်တွေချည်းပဲမို့ မငြင်းသာ။ စိတ်က မကြည်လင်ဘဲ နောက်ပြီးရင်းသာနောက်နေရတော့၏။

“ဇာက စိတ်သာကောက်တာ။ ပြေလွယ်တာအမှန်ပဲ ဦး ဖုန်းရဲ့။ ဘယ်သူမှမချော့ဘဲလည်း ခဏနေ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ပြေ သွားတတ်တယ်။ အဲဒီအချက်ကို သူကသိထားတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ မမနဲ့အန်တီလေးကအစ သူ့ဘက်တော်သားတွေချည်းပဲ”

“မင်းမေမေကရော...”

ပါးပါးလေးနဲ့ သတ်သတ်လေး ❀ ၈၅

“မေမေက အ၊ ကိုးတန်းနှစ်မှာ နှလုံးရောဂါနဲ့ဆုံးသွားတာ ဦးဖုန်းရဲ့။ မေမေမရှိတာ ဇာအတွက် လိုအပ်ချက်တွေပိုများသွား တာအမှန်ပဲ။ ပြီးတော့ မေမေသာရှိနေရင် အငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရည်းစားထားဖြစ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်း သူ့ကို ဘယ်အချိန်မှာ အဖြေပေးလိုက်မိလို့လဲ”

“အင်း... ပြန်ပြောရမှာရှက်စရာကြီး။ အတို့ဆယ်တန်း နောက်ဆုံးဘာသာဖြေပြီးတဲ့ညကပေါ့။ မပြောချင်တော့ပါဘူးဦးဖုန်း ရယ်။ အတို့က ခုမြင်ခုကြိုက်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ အတွင်းသိအစင်းသိ တွေဟာကိုး။ မထင်မှတ်ဘဲ ရည်းစားဖြစ်သွားရတာကို ပြန်စဉ်းစား မိရင် ပေါ့ပျက်ပျက်တော့နိုင်တာအမှန်ပဲ”

“မိဘတွေက ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“သူဖွင့်ပြောလိုက်တာကိုး”

“ဒါဆို သူ့အတည်သဘောထားတာပဲချာတိတ်ရဲ့။ သူဟာ သူ စိတ်ပျော်ရာတွဲချင်တွဲမယ်။ သူလက်ထပ်မှာတော့ မင်းတစ် ယောက်တည်းဆိုတာ အသိသာကြီးပါကွ”

“ဇာက သူ့ကိုတည်ငြိမ်စေချင်တာ။ ဇာကိုပဲ သတ်သတ် မှတ်မှတ်သဘောထားရင်... ဘာလို့တခြားကောင်မလေးတွေကို

၈၆ ❀ ယသဒ္ဒါမောင်

လျှောက်တွဲသေးလဲ။ ပြီးတော့ အများကြီးရှိသေးတယ်ဦးဖုန်းရဲ့။ သူတို့အုတ်သိပ်နိုင်စားတာ။ သူ ဘာအပြစ်ပဲကျလွန်၊ အချိန်တန် သူ့ကို အခွင့်လွတ်မယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းကြီးသိထားတဲ့လူ လေ။ အုတ်ရုံဆိုးလို့ ဘယ်သူကမှမကြိုက်ဘူး။ သူမို့ကြိုက်တာတဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါများ ဝယ်စရာရှိလို့ သူနဲ့တွဲလျှောက်တော့ ပတ်ဝန်း ကျင်က ဇာတို့ကိုကြည့်ရင် သူသိက္ခာကျတယ်လို့ပြောတာကို အနာ ဆုံးပဲ”

“ဟင်းဟင်း... ကျီစားတာနေမှာပါကွာ”

“ဦးဖုန်းနော်၊ သူနဲ့ဖြင့်မသိသေးဘဲနဲ့ သူ့ဘက်ပါချင်နေပြီ”

သူမမျက်စောင်းခဲလိုက်တော့ သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။ တကယ်ပါပဲ... ဈာန်နှင့်ဘာမှနှိုင်းယှဉ်လို့ မရအောင် ဦးဖုန်းက အစစအရာရာသာနေတာအမှန်ပါပဲ။ စီးပွား နေ့ကိုခဏမယ်ထားပြီး လူချင်းယှဉ်ကြည့်ရင်တောင် အကွာကြီး ကွာလွန်းနေတာ။

ဦးဖုန်းက အရပ်အမောင်းလည်းလှသလို ခန္ဓာကိုယ်အဆိုး အစားနှင့် မျက်နှာပါ ယောက်ျားပီပီသသ ခန့်ထည်ချောမောလွန်း ပါသည်။ ဈာန်က ဦးဖုန်းထက် မဆိုစလောက်လေး အရပ်နိမ့်ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပဲခူးလူနဲ့ ဆက်ဆံလေး ❀ ၈၇

ပိန်ကာ မိန်းမချောချောသည့်ကောင်လေးမဟုတ်လား။

“ကိုယ်က ကြားသုံးကြားကို တျပ်ကျပ်ရှောင်ပါတယ် ချာ တိတ်ရယ်”

“ထားပါတော့... အုတ်စွ ဇာကြည့်ရှင်းမှာပါ။ ဦးဖုန်း လည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမလာနိုင်ရင်တောင် အလုပ်သိမ်းပြီး အိမ် ပြန်အပ်မယ့်နေ့တော့ လာဖြစ်အောင်လာဦးနော်။ ဒါမှဘာလိုချင် သေးလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်သေးလဲဆိုတာကို ဇာလုပ်ပေးလို့ရမှာ။ ဇာ တုမ္မဏီကိုဝင်ရဦးမယ်”

“ကိုယ်ပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ... တစ်လမ်းကျော်ပဲဟာကို။ ဇာသွားပြီနော်”

သူမ ငွေရှင်းရန်ပြင်စဉ် သူကလက်ကာပြလိုက်ပြီး ငွေရှင်း ယေးလေ၏။ သူမက သူ့ကိုစောင့်မနေတော့ဘဲ ခြေလှမ်းသွက်သွက် နှင့် ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကားလမ်းတွေကိုဂရုတစိုက် ထူးလာခဲ့ပြီး ကုမ္မဏီသို့ lift ဖြင့်တက်လာခဲ့၏။ မေဇင်က သူမကို ပြန်ပြန်ဆက်ဆံလိုက်သည်။

“စိတ်ကောက်နေကြပြန်ပြီလား”

“ဒီစကား ဘယ်နှခါပြောရဦးမှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြတ်လည်းမပြတ်နိုင်ဘဲနဲ့များ၊ဇာရယ်။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း နင်မခေါ်ရင်မနေနိုင်ပါဘူး။ အခုပဲကြည့်... နင့်နောက်မလှမ်းမကမ်းက တကောက်ကောက်ပါလာတာ”

“ဟင်! ”

သူမ၊ မေဇင်ရပ်နေသည့် မှန်ပြတင်းနားသို့ တိုးကပ်၍ တိုက်ပေါ်မှ မသိမသာလေးငုံကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘုရားရေး... ဈာန်မှဈာန်အစစ်ပါလား။ သူမတို့ရုံးအထပ်ကို လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်သည်မို့ အကွယ်သို့ သူမရွှေ့ရပ်လိုက်မိသည်။

တာသဘောလဲ...။ အစကတော့ ငါ့ကိုဂရုစိုက်ဖို့နေနေသာသာ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ၊ ရှိတယ်လို့တောင်မှ နင်မထင်ခဲ့တာလေ။ ခုမှ ငါအသစ်ရှာတွေ့ပြီဆိုပြီး ငါ့နောက်က လိုက် check တာပေါ့။ မရပါဘူး ဈာန်ရယ်။ ငါက သည်းခြေမရှိတဲ့လူလို့အပြောခံရပေါင်းများပါပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့စိတ်ကိုငါနိုင်အောင် ထိန်းနိုင်မှာပါ။ နင်တန်ဖိုးမထားချင်တဲ့အကျည်းတန်မလေးကို နှမြောချင်ယောင်ဆောင်ပြလည်း ငါ နင့်ကိုမယုံတော့တာ အသေအချာပါ။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ပေးပြီးသားပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဘွာခတ်ပြီးပြန်ယူရင် မျက်စိစွဲတတ်တယ်လို့ပြောခဲ့ဖူးတာကို အမှတ်မိပါသေးတယ်။ ခုတာက ဇာပေးထားတဲ့နှလုံးသားကို ဇာပြန်သိမ်းဆည်းလိုက်တာပါ။ ဒါကိုမတရားဘူးလို့ ပြောကြပြီးမှာလား...။

အခန်း (၆)

အခန်းတံခါးကို ခေါက်ပင်မခေါက်လိုက်ရဘဲ အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ သူမအံ့သြသွားရ၏။ ပြီးတော့ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက် သည့်လူက ဈာန်ဖြစ်နေလေသည်။

“သမီးလေး ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီချို... ဦးဦးပါရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့... အမောလေးဖြေပြီးမှရေချိုး။ ပြီး တော့ ဖေဖေပြန်လာရင် အားလုံးအတူတူထမင်းစားကြတာပေါ့”

အန်တီလေးကပြောလိုက်စဉ် သူမလက်ထဲသို့ ဈာန်က

၂၂ ❀ ယောကျ်ား

သံပရာရည်ခွက် လာထည်ပေးလေ၏။ လူကြီးတွေရှေ့မှ ဘာမှရန် မထောင်တော့ဘဲ ယူ၍သောက်လိုက်ရသည်။ ဒင်းကများ ငါ့အိမ်မှာ အိမ်ရှင်လာလုပ်နေရတယ်လို့။

“မမရော”

“ပြန်မရောက်သေးဘူးသမီးရဲ့။ ဒီနေ့ သူတို့ပြုစုတဲ့စာတမ်း တွေအပ်ရလို့ နောက်ကျမယ်ပြောသွားတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အန်တီလေးတစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်ထား ရတာပေါ့”

“ဒီလိုပဲဖြည်းဖြည်းချင်းချက်ထားတာပါသမီးရယ်။ မနက် က ကတ္တီပါ၊ ဝိုင်းကူလုပ်သွားပါသေးတယ်။ အားလုံးကျက်နေပြီ။ အစိမ်းကြော်တစ်ခဲပဲကြော်ဖို့ကျန်တာ... ဈာန်က သမီးအကြိုက် ကော်ရည်နဲ့ကြော်ပေးမယ်ဆိုလို့စောင့်နေတာ”

လုပ်လာပြီဇာတ်လမ်းက...။ သူမ တော်တော်နှင့်စိတ် ကောက်မပြေဘဲ တစ်ညမှ ရက်ကူးသွားရင် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ပြီး သူမကြိုက်တဲ့အစားအစာတွေကို ကိုယ်တိုင်လာချက်ပြုတ် ကျွေးတတ်တာ သူ့အကျင့်လေ။ သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး သူမ ထိုင်နေရာမှထလိုက်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါမီးလေးနဲ့ သတ်ဆတ်လေး ❀ ၂၃

“ဟ၊ ရေသွားချိုးဦးမယ်နော်”

“အေးအေး... သမီးငယ်”

အားလုံးကိုရော၍ခွင့်တောင်းပြီး အတွင်းဘက်ဝင်ခဲ့စဉ် နောက်ပါးမှ သူကပ်ပါလာလေ၏။

“ဟ”

“ငါ့ကိုလာမခေါ်နဲ့...။ ငါ၊ နင်နဲ့ဘာစကားမှမပြောချင် ဘူး”

သူမ၊ အသံကိုအတတ်နိုင်ဆုံးအုပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက် သော်လည်း ဧည့်ခန်းမှတိုးတိုးတွေ့ကြားနိုင်ပါသေးသည်။ တိုက် ခန်းက သိပ်မှမကျယ်ပဲကိုး။

“နင်၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးတုန်းပဲလား”

“ပြောနေစရာတောင်မလိုဘူး။ စိတ်ကုန်နေပါပြီဆိုမှ”

“ဇာကလည်းကွာ၊ သမီးရည်းစားချင်း ချစ်လို့နမ်းမိတာ စိတ်ဆိုးစရာလား”

“ဘာ! နင်... နင်နော်”

“ဟဲ့... ဟိုနှစ်ကောင်၊ ကိုက်နေကြပြန်ပြီလား”

သူမကျုံးအော်လိုက်တာမို့ အန်တီလေးက လှမ်းဟန်လိုက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၄ ❀ မယုဒသမိုင်း

လေ၏။ တောက်ကံ! ဒင်းတော့လား... ဒီကိစ္စမျိုးကိုဖွင့်ပြောလို့သင့်
မသင့်မစဉ်းစားဘူး။ အရှက်မရှိပြောရတယ်လို့။ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ
ထုထည့်လိုက်ရ။ ဒင်း၊ အဆုတ်တွေအကုန်ကွာကုန်တော့မှာပဲ။

“နင့်အချိုးနင့်ပြင်ပါဈာန်... ငါ ဒီည ဦးဦးတို့ကိုအပြတ်
ပြောတော့မှာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ မဆင်ခြင်ဘဲ တစ်ဆိတ်ရှိ လူ
ကြီးတွေကိုအပူကပ်ပြီးပြောခိုင်း။ နင့်တော့ ငါ့လက်ချက်စာမိတော့
မယ်”

“အဲဒီစကားကို ငါပြောရမှာ။ ငါက အသစ်မြင်အဟောင်း
ပစ်ချင်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ကင်ပြီးသားငါးကိုပဲ ဇိမ်ခံပြီးစားဖို့ကြံ
မယ်။ ငါးစိမ်းနဲ့ကို ယောင်လို့တောင်မှမခံနိုင်ဘူး... ဒါပဲ”

“နင့်နော်... ငါ့ကိုရန်လာမစနဲ့။ နင့်အနိုင်ကျင့်သမျှ ငါ
ခေါင်းငုံ့ခံတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင့်သိထား”

“အေးပါ... ဒီတစ်ခါ ငါ့ဘက်က လျှော့ပေးရမယ်ဆိုတာ
ငါသဘောပေါက်ပါတယ်ဇာရယ်”

သူမ၊ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ဝင်၍ ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။
တောက်ကံ! ထမင်းစားသောက်ကြမှာနဲ့ဆိုရင် ဦးဦးတို့ပြန်
ချိန်က (၉) နာရီကျော် (၁၀) နာရီလောက်မှဖြစ်တော့မှာ။

ပါးပါးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၆၅

ဒီကြားထဲ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တိုင်း တကျက်ကျက်
ရန်ဖြစ်ရမှာက နာရီမနည်း။ ငါနော်... တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့သာ ပစ်
ဆောင့်လိုက်ချင်တော့တယ်။

“ဟ... ရေချိုးတာကြာနေပြီတဲ့။ အန်တီလေးပြောနေ
ပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“ဟ၊ ဈာန်ပြောတာဟုတ်တယ်လေ။ ရေချိုးတာပဲ နာရီ
ဝက်လောက်ရှိနေပြီ။ တော်ကြာ အဆုတ်တွေပွကုန်ဦးမယ်။ တော်
လောက်ပြီပေါ့”

ဟော... မမပြန်ရောက်လာပြီပဲ။ သူမနှင့်မမက တစ်
ခန်းတံည်းအိပ်တာမို့ အိပ်ခန်းတံခါးပွင့်နေလောက်ပြီ။ ပြီးတော့
ဒင်းကလည်း ဝင်ချင်ဝင်လာဦးမှာ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက (ပီစီညောင်
တောင့်ကလေး) သုံးယောက်စလုံး ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ ဂုန်းဒိုင်းကျ
ဆော့နေကျမို့ ဆူမယ့်ပူမယ့်သူမရှိ။

အရွယ်ရောက်လာတော့ ဈာန်က သူဟာသူ စည်းလေး
ထားပြီး အခန်းထဲထိ သိပ်ဝင်မလာတော့ပေ။ သို့သော် သူမကို
အရမ်းစချင်လျှင် သို့တည်းမဟုတ်... သူမ အတော်ကြီးကိုဒိတ်

၉၆ နွဲ့ ထောင့်

တောက်နေလှင်တော့ အခန်းထဲထိဝင်၍ မရမကချော့တတ်ပါ၏။
အဲဒီအခါ ဖေဖေတို့ဆူမှာကြောက်၍ သူမ မြန်မြန်ကျေ
အေးလိုက်ရတာပင်။ ဖေဖေတို့ကတော့ ဈာန်ကိုဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း
ကောင်လေးမဟုတ်တာကြောင့် အပြစ်တစ်ခါမှမတင်ခဲ့တာအမှန်
ပင်။

“ဟဲ့”

“ပြီးပါပြီ... မမကလည်း ပြန်ရောက်တာနဲ့အသံထွက်
ပြီ။ ဇာကိုများ တစ်အိမ်လုံးပိုင်းဆူဖို့ မွေးထားတယ်ထင်နေလား။
ကြားထဲ ဒင်းကအဆစ်ပါသေးတယ်။ ဟင်... အဲဒါဘာလုပ်နေ
တာလဲ။ သူများအဝတ်လဲရမှာတွေဘာတွေရှိတာ နင်အလိုက်သိ
ပေါ့”

“နင်လိမ်းဖို့ သနပ်ခါးသွေးပေးနေတာလေ၊ ဇာရာ”

“မလိုချင်ဘူး... သွား... ထွက်... ခုချက်ချင်း”

“ဟဲ့... တိုးတိုး... ဖယ်တော့လေ၊ ငါရေခိုးဦးမှာ။ မြန်
မြန်သွက်သွက်လုပ်ကြ။ ဖေဖေပြန်လာတော့မယ်”

မမက သူမကိုဖယ်ခိုင်းပြီး ရေခိုးခန်းထဲဝင်သွားတော့
သည်။ သူမ towel ကိုခြုံထားပြီး သူ့ကို နှင်ပြီးရင်း နှင်နေလေ၏။

ပါးလေးနဲ့ သတ်သတ်လေး နွဲ့ ၉၇

“ငါကျောခိုင်းထားမယ်လေ... နင်အဝတ်လဲပေါ့”

“မရဘူး... ထွက်ဟာ”

“ဇာကလည်းကွာ... ဒီလောက်မလျစ်နဲ့”

“နင်တော့လား... တွေ့မယ်။ အန်တီချိုရေး ဟောဒီမှာ
အန်တီသား အခန်းထဲကထွက်ဘူးတဲ့။ မမနဲ့ဇာ အဝတ်လဲရမယ်
ဆိုတာ ပြောလို့မရဘူး”

“ဟဲ့... သားရယ်”

“ဇာ... တိုးတိုးပြောမှပေါ့။ ဘေးခန်းတွေတော့ကြားကုန်
တော့မှာပဲ။ သွား... လုပ်စရာရှိတာမြန်မြန်သွက်သွက်လုပ်စမ်း။
ခုမှရှက်စရာမဟုတ်တာကိုရှက်မနေနဲ့... အပိုတွေ”

ကဲ... အဲဒါသာကြည့်... အန်တီလေးပြောလိုက်မှ ဂိတ်
ကိုဆုံးရော။ သူမ ခြေဆောင်နင်းလျက် ဝီရိယမှဝတ်စရာကိုထုတ်
တာ ဝီရိယခါးအကွယ်၌ပင် အကျီဝတ်ရတော့သည်။

“လာ... ငါ၊ သနပ်ခါးလူးပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး... နင်ဖယ်ပေး”

“လုပ်ပါဇာရယ်... ငါကိုယ်တိုင်လူးပေးချင်လို့ သွေးထား
တဲ့ဟာကို”

“နင်လွန်လာပြီနော်၊ ဈာန်”

“ဘာဖြစ်နေကြပြန်ပြီလဲ။ မြန်မြန်လုပ်ပါဆိုနေမှ စကားက များနေပြန်ပြီ။ လိမ်းစရာရှိတာလိမ်းမှပေါ့။ ပြီးရင် ငါ့အလှည့်ကျန် သေးတဲ့ဟား၊ ဈာန်မြန်မြန်ကူစမ်းဟယ်။ ငါ့ ဟင်းအိုးသွားနွေးနှင့် မယ်”

“အစိမ်းကြော်ကို ကျွန်တော်ကြော်မှာနော်မမ”

“အေးပါ... ငါသိပါတယ်”

မမက အဝတ်အမြန်လဲဝတ်ပြီး မီးဖိုခန်းသို့ထွက်သွားချေ ပြီ။ သူနှင့်သူမကတော့ ကျောက်ပျဉ်ဘေးမှာ ခုထိထိုင်နေတုန်း။

“ဇာကလိမ္မာပါတယ်ဟာ... နော်... လား... သနပ် ခါးလူးမယ်”

“မလိမ္မာချင်ပါဘူး။ ခုပဲ လူကြီးတွေကိုကလန်ကဆန်လုပ် ဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ဟာတို့”

“ဒါနောက်ကိစ္စလေ... ခုကိစ္စ အခုအရင်ရှင်းရအောင်”

သူက သနပ်ခါးကို လက်ညှိုးဖြင့်ကော်ယူလိုက်ပြီး သူမပါး ပြင်ထက် သုတ်လိုက်သဖြင့် သူ့လက်ကို ဖြုန်းခနဲပုတ်ထုတ်လိုက်မိ သည်။

“ဟ”

“နင်နဲ့ငါပတ်သက်တာ ဒီနေ့ဒီအချိန် နောက်ဆုံးပဲဆိုတာ နင်မြဲမြမှတ်ထား ဈာန်။ နောက်ကို ငါ့ဆီနင်ဘယ်တော့မှမလာနဲ့။ ပြီးတော့ ငါ့နောက်ကနေ မသင်္ကာသလိုလို လိုက်ချောင်းနေတဲ့လုပ် ရပ်ကိုလည်း ရပ်တန်းကရပ်ပါ... ဒါပဲ”

“နင်သိနေတယ်ပေါ့လေ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှ ဖျတ်ခနဲလက်သွားသည့်အရောင်တို့ ကြောင့် သူမမျက်နှာလွှဲလိုက်မိ၏။ ငါ့ကိုလာပြီးမပြုစားချင်ပါနဲ့ ဈာန်။ နင်ပြောတိုင်းယုံနေမိရင် ငါအရူးဖြစ်တော့မှာ။

“ငါမသိချင်ပါဘူး... မေဇင်ပြောလို့သိတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပါရင် နင်နောက်ကျောလုံတယ်မဟုတ် လား။ နင်ကိုယ်နင် စိတ်ချလက်ချရှိတာပေါ့ ဇာရာ။ ငါပြောသားပဲ နင်နဲ့ငါတွေလျှောက်မှမဟုတ်ဘူး။ နင့်နောက်မှာ ငါအမြဲပါတတ်တာ နင်သတိမထားမိလို့နေမှာပါ။ ငါအလုပ်တွေရွှံ့နေတဲ့တစ်လလေး အတွင်းပဲ နင့်နောက် ငါပါမလာတာပါကွ”

သူမအံ့သြသွားမိ၏။ ဘုရားရေး... ဒါတကယ်ပဲလား။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ဘက်မှာသူလျှို့တွေက ခပ်များ

၁၀၀ ❀ မာရ်ဘော့

ဈားရယ်၊ လီဆယ်ပြောနေတာလည်းဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။

ဒုက္ခပါပဲ... ငါ့အားနည်းချက်ကိုသိထားမှတော့ ဒင်းလုပ်
ကြသမျှ ယုံမှီတော့မလို့ပါလား။

“ငါ့ကိုယ့်အောင် လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဟဲ့... ခုထိမပြီးကြသေးဘူးလား၊ ကြာလှပြီ။ ဘယ်
လောက်တောင်မှ အလွမ်းသယ်နေကြလဲမသိတော့ပါဘူး၊ ပြော
တော့ဖြင့်ပြတ်သလေးဘာလေးနဲ့။ ဟိုက နှစ်ခွန်းမခွဲရဘူး၊ ပျော့
နေပြီမဟုတ်လား။”

“မမနော်”

“ပြီးပါပြီဗျာ... သူ့ မရမကလိုက်လွန်နေလို့ဗျ”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူမမေးစရာကို ဖျတ်ခနဲကိုင်၍
ဖျက်နှာပြင်ထက် သနပ်ခါးရေကန်ကို ပွတ်ပေးလိုက်လေ၏။ သူမက
ရုန်းတော့ လက်ကိုဆွဲ၍လိမ်းပေးပြန်သည်။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြင့်
သူမကို သနပ်ခါးလူးခြင်းအလုပ်က ပြီးသွားလေပြီ။

“လာ... အစိမ်းကြော်သွားကြော်ကြစို့”

“မကြော်နိုင်ဘူး... နင့်ဟာနင်ကြော်ပါလား”

“ကြော်တာက ငါကြော်မှာပါဇရာ။ နင်က ဘေးမှာစကား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိပိလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၁၀၁

ထိုင်ပြောရုံပါပဲ”

“မပြောနိုင်ဘူး”

“အေးပါ... ရန်တွေ့ချင်လည်းရန်တွေ့ရုံပါပဲဟာ”

“ကဲ... လိုက်သွားစမ်း မရွှေ့လှစ်ရယ်။ ငါမျက်စိနောက်
လာပြီ... နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို”

မမတွန်းထုတ်တော့မှ သူမ၊ သူ့နောက်သို့ပါလာခဲ့ရတော့
၏။ သူက အန်တီလေးအဆင်သင့်လှီး၍ ဆေးထားပေးသည့်အသီး
အရွတ်တို့ကိုဆီသပ်၍ တစ်ခုချင်းထည့်ကြော်လေတော့သည်။ စိတ်
ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်ကြော်နေသည့် သူ့ကျောပြင်ကိုသာ သူမ စိုက်
ကြည့်နေမိ၏။

စားပွဲဘေးခုံမှာထိုင်၍ စားပွဲပေါ်လက်ထောက်မေးတင်
လျက် သူမအတွေးတို့က အတိတ်ဆီသို့အပြေးနှင့်သွားတော့သည်။
အိီတုန်းကလည်း သူ ဒီလိုမျိုး သူမကြိုက်တာတွေကို မကြာခဏ
လက်ချက်ပေးတတ်တာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

(၂) ခု

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၇)

တိုက်ခန်းတံခါးကိုလာခေါက်တာမို့ မေမေက အသာဖွင့်
ပေးလိုက်၏။ အပြင်မှာရပ်နေသည်က မျက်နှာချိုချိုအနံ့တိတိ
ယောက်။ ပြီးတော့ ဦးဦးတစ်ယောက်...။

“ဒါ... ငွေလှိုင်းဇာခြည်တို့အိမ်ပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်တို့က ဈာန်ရဲ့မိဘတွေပါ။ ဒီနေ့ကျောင်းမှာ
သားက သမီးကိုစုရင်း ငိုသွားရတယ်လို့ သူတို့ဆရာမပြောတာနဲ့
လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုပါပဲရှင်။ သမီးငယ်က နည်းနည်းအထိခံတာမဟုတ်ဘူးရှင်။ သူက နဂိုကတည်းက စိတ်ကခပ်ကောက်ကောက်ရယ်။ ဝင်ပါဦးရှင်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ထဲဝင်လာသည့်ဦးဦးနှင့်အန်တီကို မျက်နှာခပ်ပုပ်ပုပ်ဖြင့်ကြည့်ရင်း သူမ ထိုင်ခုံပေါ်မှာပင် ဆက်ထိုင်နေပါ၏။ မေမေက ဧည့်သည်တွေကို ထိုင်ခုံမှာထိုင်ခိုင်း၍ အန်တီလေးကိုတစ်ခုခုလုပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

“ငွေလှိုင်းလေခြည်ဆိုတာ သမီးလား”

“ဟုတ်”

“သမီးလက် တော်တော်နာနေလားဟင်။ အဲဒီဈာန်ဟာလေ... မျောက်ရှုံးအောင် သိပ်ဆော့တာပဲ။ ချို့ အားနာလိုက်တာမမရယ်။ ကလေးလက်က ပတ်တီးတောင်စည်းထားရတာ။ သားကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ်ညီမရယ်။ ကလေးဆိုလေ ဒီလိုပဲဆော့ကြတာပေါ့။ ဆော့ရင်းဖြစ်တာ မတော်တဆပဲဟာ”

“ဟင်အင်းမေမေ... ဇာက ကေသီနဲ့ထိုင်နေတာကို အဲဒီ

ကောင်လေးက လာတွန်းတာမေမေရဲ့။ ပြီးတော့ ဇာကိုဒီးကွက်မလို့ခဏခဏပြောတယ်။ သူ့ကို အမကျေနပ်ဘူး။ ဖေဖေလာရင်တိုင်ပြောမှာ”

“ဟယ်... သမီးကလည်း”

“ဟင်းဟင်း... သူပြောတတ်သလိုပြောတာပဲ မမရယ်၊ ပြောပါစေ။ ချိုတို့လည်း ဒီလိုသမီးလေးမျိုးလိုချင်နေတာ။ အိမ်မှာက မိမောက်လောင်းတစ်ကောင်ပဲရှိတာ နိုင်ကိုမနိုင်ပါဘူး။ သမီးက သွက်လိုက်တာနော်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မက သမီးနှစ်ယောက်ရှိတာလေ။ အကြီးမက အခုလေးတန်းပေါ့။ ဟိုဘက်ခန်းမှာ ကျူရှင်သွားတက်နေတယ်။ အကြီးက အေးသလောက် အငယ်က ခပ်စွာစွာရှင်”

“မေမေကလည်း ဇာကမစွာပါဘူးနော်။ ဖေဖေဆို ဇာကိုနာမည်လှလှလေးခေါ်တဲ့ဟာ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လိုခေါ်လဲသမီးလေးရဲ့”

“ဂရက်ကဲလ်... တဲ့”

“လူကြီးတွေ အုန်းခနဲဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ... grackle ဆိုတာ သာလိကာကိုခေါ်တာပဲမဟုတ်လား။

တအောင်အကြာမှာ မမပြန်လာလေ၏။

“ဟာ... ဒည့်သည်တွေရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်သမီးရေ။ အလေးလက်ကိုတိုက်မိတဲ့ကောင်
လေးရဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေပေါ့”

“ဪ... ခါဖြင့် သရဲရဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေပေါ့”

“ဟဲ့... ဘယ်ကသရဲတုန်း”

“သိဘူးလေ... အလေးပြောတာ။ သရဲလုပ်လို့ သူ့လက်
နာသွားတာဆို”

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲထွက်လာပြန်၏။ အဲဒါပဲ... မမတို့
များ အပြောသမျှအကုန်ယုံပြီး မှတ်ထားတော့တာပါပဲ။

“အဲဒါပါပဲညီမရယ်။ သမီးကြီးက အဲဒီလိုထက်တာလေ”

“ဟင်းဟင်း... ဒီလိုပေါ့... တစ်ယောက်တစ်မျိုးဆန့်
ကျင်ဘက်ဖြစ်နေပေမယ့် ချစ်ဖို့ကောင်းတာချည်းပါပဲ။ သားကတော့
တစ်ယောက်တည်းနေရလို့ အဖော်သိပ်မင်တာ။ သူ့အဖေဘက်မှာ
ဝမ်းကွဲတွေတော့ရှိပါရဲ့။ အားလုံးမျောက်တွေချည်းပဲ”

“ဟာ... ချိုရာ၊ မင်းပြောမှပဲ ငါတို့တစ်မျိုးလုံး မျောက်
မျိုးဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့...။ ဪ... စကားကောင်းနေလို့ကတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မိတ်မဆက်ရသေးဘူး။ ချို့နာမည်က နွယ်နီ
ချိုပါ။ သားအဖက ဦးကျော်သန်းဦးပါ၊ မမ”

“ဟုတ်ကဲ့... အခုလိုသိရတာဝမ်းသာပါတယ်။ နောင်
လည်းလာလည်ကြပါဦးနော်။ ကော်ဖီလေးသုံးဆောင်ပါဦး။ အိ
မှာက မိသားစုလေးဦးရှိပါတယ်။ အစ်ကိုနာမည်က...”

“ဒေါက်!... ဒေါက်!...”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ပြန်လာပြီထင်ပါရဲ့။ သိတာ
ရေ... တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူမ၊ ဖေဖေဝင်လာတာကို
ပင်မစောင့်ဘဲ ကြိုးသိုင်းထားသည့်ပတ်တီးစည်းလက်ဖြင့်ပင် ထိုင်ခုံ
မှဆင်းကာ အပြေးကြိုလိုက်လေ၏။

“ဖေဖေ”

“ဟေ... ဟောဗျာ၊ ဖေသမီး grackle လေး ဘာဖြစ်
တာလဲ”

“ဒီနေ့ကျောင်းမှာ သရဲလုပ်လို့... အုလက်နာသွားတယ်”

၁၂ နဂါး ယဇ်ဇာတ်

လေလေရဲ့ အဲဒါ စာလည်းရေးလို့မရတော့ဘူး။ ထမင်းလည်းစားလို့ မရဘူး။ ဇာကို ဖေဖေထမင်းခွဲကျွေးရမယ်နော်”

“စေးပါ. . . အေးပါ. . . ငါ့သမီးလေးကို ဘယ်ကသရဲက ကိုက်လိုက်တာတုန်း”

“ဟိုမှာလေ. . . သရဲရဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေ ရောက်လာတယ်”

ဦးမျိုးမြင့်က သမီးငယ်ကိုစွေခနဲပွေ့ချိ၍ ဝင်လာခဲ့၏။ ဦးမြစ်သူက သူယူလာသည့်ပစ္စည်းတွေနှင့် အိတ်ကိုသယ်ဆွား လေပြီ။

“အံ့မာ. . . ဘယ်သူများလဲလို့ ငါသေချာကြည့်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ကိုဦးပါလား”

“ဟာ. . . ကိုမျိုး”

“ဟုတ်ပါ. . . ဘယ်မတုန်း မင်းသား”

“ကိုမျိုးသမီး သူ့ကိုပြန်လုပ်မှာစိုးလို့တဲ့ နေခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ ဒီလောက်ထိသတ္တိကောင်းတဲ့အာဇာနည်မျိုး”

လူကြီးတွေရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ ငယ်သူငယ် ချင်းတွေပြန်ဆုံကြတာမို့ ဝမ်းသာအားရဖက်လဲတကင်းရှိလှသည်။ ဖေဖေက မေမေနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ပါးပါးလေးနဲ့ ဘတ်ဆတ်လေး နဂါး ၁၃

“ဒါ၊ ငါ့ဇနီးချယ်ရီလေ. . . ။ ဟိုဟာက ငါ့ညီမဝမ်းကွဲ သိတာ။ ဒါလေးက သမီးကြီးမြတ်တို့ပါ။ သမီးငယ်ကိုတော့သိပြီး လောက်ရောပေါ့။ ငါ့သမီးက အိမ်ဆည်းလည်းပဲကွ”

“ဟုတ်ပါဗျာ. . . ချိုကလည်း ဒီလိုသမီးမျိုးလိုချင်တာဗျ။ ကျွန်တော်တို့အမျိုးက မိန်းကလေးရှားသဗျို့”

“အို. . . မောင်ကလည်း သားရှိရင် အချိန်တန် သမီးရမှာ ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလားမမရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ အသက်ငယ်လွန်း၍ အန်တီချိုစကား ကို သူမသိပ်နားမလည်ခဲ့ပါ။ နောက်ပိုင်း သူ့အိမ်ကိုယ်ဝင်၊ ကိုယ့် အိမ်သူလာရင်း၊ သူမကို အတင်းတောင်းကြမ္မ (ဆယ်နှစ်ကျော် အရွယ်မှာ) သူမရိပ်မိခဲ့ရ၏။ ဟွန်း. . . ဒီလိုကောင်နဲ့များ အကြော မတည်ပေါင်။

“အန်တီချယ်. . . ဇီးကွက်မ၊ ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတော်. . . ရှိပါ။ အခန်းထဲမှာ စာလုပ်နေလေရဲ့ သား ရေ”

“အံ့မယ်. . . သူကဆရာဝန်မကြီးဖြစ်မယ်ထင်ပြီး စာကြည့်

သုန္ဒရီ ဖယုဒ္ဓိမောင်

စားပြန်လို့ကတော့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဟောကြီးကြီး”

“ဈာန်ရဲ့နော်... နင့်ဟာနင် စာမကျက်ဘဲ၊ ငါ့ကို လာ မနှောင့်ယှက်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ... မမက ဆယ်တန်းမို့ စာကြိုးစားတာ အကြောင်းလား။ နင်က အခုမှခြောက်တန်းပဲရှိသေးတယ်။ ဟန် ဆောင်ကျက်ပြမနေနဲ့။ ပြီးရင် ဦးဦးဆီက မုန့်ဖိုးညာတောင်းမယ့် ရုပ်ကိုများ... မယုံသေးသပါ၊ မယုံပေါင်”

“ကဲ”

ဦးခနဲခေါင်းပေါ်ပျံ့ဝဲလာသည့်စာအုပ်ကို သူ့ခေါင်းငုံ့၍ ရှောင်လိုက်စဉ် နောက်မှဝင်လာသည့်မမကိုထိသွားလေ၏။

“ဟယ်... ဆော့လှချည်လား”

“မမကလည်း... ခါတိုင်းလို မွေ့ရာပေါ်မှာ ကျွမ်းထိုး တိုင်း ဆော့ကြမယ်လေ”

“ဟဲ့... နင်တို့က ကလေးတွေလေ။ ငါ ဘယ်ဆော့လို့ရ တော့မှာလဲ ဈာန်ရဲ့။ ကဲကဲ... နည့်ခန်းမှာပဲသွားဆော့ချည်။ ငါ စာတွေလုပ်စရာရှိတယ်”

မမမောင်းထုတ်တော့မှ သူမ သင်္ချာတွက်ပြီးပြီမို့ စာအုပ်

ဖိပ်လေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး နွဲ့ သာ

ပိတ်၍ ထလိုက်လာခဲ့ရ၏။ အဲဒီကောင်ဟာ သူများစာလုပ်ချိန်ဆို ရောက်လာပြီ။ တမင်များအချိန်ကိုက်ထားသလားထင်ရတယ်။

“သမီးငယ်ရေး... ပြီးပြီဆိုသွားကြစို့”

“ဟင်... ဘယ်ကိုလဲမေမေရဲ့”

“ဈာန်တို့အိမ်လေ”

“အာ... မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“ဪ... သမီးနေခဲ့လို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ တော်ကြာသမီး နှောင့်ယှက်လို့ မမစာမကျက်ရဘဲဖြစ်နေမယ်။ လာ... လိုက်ခဲ့။ ဖေဖေက ဈာန်တို့အိမ်မှာစောင့်နေမှာ”

“ဒါဖြင့် ဇာ... ဒီအကျိုးနဲ့ပဲလိုက်ရမှာလား”

“ဟိုဘက်နှစ်လမ်းကျော်ပဲသမီးရယ်၊ မလိုပါဘူး။ ဒီဂါဝန် နီနီလေးနဲ့လည်း သမီးကလှပါတယ်”

“မလှပါဘူးအန်တီရဲ့။ ကုလားမနဲ့ပဲ ပိုတူသွားတာများ”

“နင်နော်”

“ဟဲ့... ဪ... ဒီမောင်နှမတွေ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့လေ။ လာ... သွားမယ်။ ညီမလေးရေး... တံခါးလာပိတ်ဦးဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

သူမနှင့်သူ၊ မေမေလက်ကိုဆွဲ၍ နှစ်လမ်းကျော်၍ သူတို့ တိုက်ခန်းသို့လာခဲ့၏။ ဈာန်တို့က ဘိုးဘွားဘက်မှအမွေရခဲ့တာမို့ သူမတို့ထက်ပိုပြီးချမ်းသာပြည့်စုံပါ၏။ ကုမ္ပဏီလည်း ကိုယ်တိုင် ရှယ်ယာဝင်ဖို့ အဆင်ပြေကြပါသည်။

သူမဖေဖေကတော့ တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ အလုပ်လုပ်တာမို့ အဆင်ပြေသော်လည်း မရှိမရှားအဆင့်လောက် သာ။ မေမေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ အထည်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားတာမို့ လောက်ငှသည်ဆိုရမှာပင်။

“ဟော... ချို့သမီးလေး ပါလာပြီလား”

တိုက်ခန်းထဲဝင်လျှင်ဝင်ချင်း အန်တီချို့အသံကလွင့်ထွက် လာ၏။ သူမနှုတ်ခမ်းလေး တစ်တောင်လောက်စုသွားရလေသည်။ ဟုတ်တယ်... တွေ့လိုက်တာနဲ့ အုကိုတောင်းနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကိုလိုက်မလည်ချင်တာ။

“အန်တီချို့ကလည်း ဇာ၊ သူနဲ့မောင်နှမမတော်ချင်ပါဘူး။

သူက အနိုင်သိပ်ကျင့်တာပဲအန်တီနဲ့”

“သမီးကလည်း”

“မေမေမသိဘူးနော်... ဒီကောင် အုအပေါ် ဗိုလ်ကျ

ပေါင်းများပြီ။ သူ့မှာ ဘောပင်ပါလာရဲ့သားနဲ့ အုဘောပင်ကိုငှား ပြီးရေးတာ”

“ဘာဖြစ်လဲသမီးရယ်... ဘာမှမဖြစ်လောက်တာလေး တို့”

“ဖြစ်တာပေါ့မေမေရဲ့... သကဲ့သို့ဘောပင်ငှားတာတောင် ဇာသိပ်ကြိုက်တဲ့ဘောပင်ကိုလူပြီးရေးတာ။ အဲဒီဘောပင်နဲ့ရေးရင် အုလက်ရေးအရမ်းလှတာကိုမနာလိုလို့ စိတ်ပုပ်မွေးတာပဲကြည့်”

“အံ့မာ... ငကြားမ။ နင့်လက်ရေးပဲပင်ပေါက်... ကား ကြိတ်ထားတာကိုများ”

“နင်နော်... ပြောပြန်ပြီ”

သူမလက်သီးဆုပ် ဈာန်ကျောပေါ် အုန်းခနဲရောက်သွား တော့၊ ဒင်းက မျက်နှာရှုံ့သွားတာတောင် မျက်ခွက်က ပြောင်ချင် တုန်း။ သူမနှင့်သူက အဲဒီလိုတကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်ဖော်စိတ်ကောက် ဖတ်။ သူမက ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကောက်လွယ်သော်လည်း အမြန်စိတ် ပြန်ပြန်သူဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် ကြည်နူးစွာရယ် မောရချိန်က မရှိသလောက်ရှားပါးခဲ့လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် သူက သူမကိုအမြဲမထိတထိအမြဲကလိနေတတ်တာကိုး။

နှစ်ယောက်စလုံးက တိုက်ခန်းတွေမှာသာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ မို့ တစားရတာ အတော့်ကိုစိတ်တိုင်းမကျဖြစ်ရပါသည်။ များသော အားဖြင့် သူမနှင့်မမတို့အတူအိပ်သည့် အိပ်ခန်းကျယ်ထဲမှာသာ ဝုန်းဒိုင်းကျဆော့ကစားကြ၏။

သူမတို့ညီအစ်မက မိန်းကလေးတွေမို့ ကစားလျှင် ညင်ညင်သာသာကစားတတ်လေ့ရှိသော်လည်း သူမတော့ ယောက်ျားလေးမို့ ကစားအတော့်ကြမ်းပါသည်။ သူမတော့လုံးကန်ချင်သည့် ဝါသနာကလည်းပါတာမို့ တစ်လလျှင်နှစ်ကြိမ်မျှ ပန်းခြံသို့ ဦးဦးက လိုက်ပို့လေ့ရှိ၏။ နောက်ပိုင်းမှာ သူမတို့မိသားစုပါပေါင်း၍ ပန်းခြံတို့၊ ကစားကွင်းတို့ဆီသွားဖြစ်ကြသည်။

မမက ဒန်းစီ၊ လျှောစီး၊ စီးဆော့စီးသော်လည်း သူမက သူ့ဘောလုံးကန်ရန်အဖော်မရှိသဖြင့် သူနှင့်အတူ ဘောလုံးလိုက်ကန်သည့်ပေါက်ကျော်မသာဖြစ်ခဲ့၏။ သူ့အလိုကျလိုက်ကစားသည့် သူမကို သူမမသက်ညှာလှပါ။ ဘောလုံးကန်ရင်း ခြေထောက်ကို ဖြတ်ခုတ်ခံရ၍ ဆေးခန်းပြရပေါင်းလည်းမနည်း။ အထူးသဖြင့် သူမ၏အံ့ကောင်း၍ ပွဲယောင်းယောင်းဆံပင်တို့ကို ထိုးဖွဆော့တတ်လွန်းသည်မို့ ဒေါသဖြစ်မဆုံး။

ဤသို့ဖြင့် သူနှင့်သူမတို့မိသားစုနှစ်စုဟာ တကယ်ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို တရင်းတနှီးဝင်ထွက်ပတ်သက်ခဲ့ပါ၏။ သူ့အိမ်ကို သူမတို့က သွားခဲ့သော်လည်း သူမတော့ ငယ်စဉ်ကပင် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် သူမဆီ တရောင်းရောင်းလာခဲ့တာပင်။

လာတိုင်းလည်း သူမကိုမထိတထိစ၊ ဒေါသထွက်အောင် ကလိပြီးမှပြန်သွားတတ်သည်မှာ သူ၏ဗီဆို့လျှင်တော့ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့စရိုက်တစ်ခုတော့မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူ့ကိုမည်မျှပင် မကျေနပ်သော်လည်း သူမ၏နေ့စဉ်ကျောင်းတက်ဖော်သူငယ်ချင်းအဖြစ်တော့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

သူက ဇာဗိတ်ဆိုးဗိတ်ကောက်ပြန်အောင်လုပ်ပြီး ပြန်ချော့
ရတဲ့အလုပ်ကို အနှစ်သက်ဆုံးပါတဲ့...။ ကဲ... ဘယ်လိုကောင်လေးမှန်း
ကို မသိတော့ပါဘူး...။

အသံ (ဂ)

“မျက်ပြူးမရေ. . . မပြီးသေးဘူးလားဟ။ ကျောင်းချိန်နီး
နေပြီ”

“လာပါပြီဟဲ့. . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဆံပင်လေးတော့
သေချာစည်းပါရစေဦး။ ဒီမှာ ဆံပင်တွေပွရတဲ့ကြားထဲ၊ လာလော
မနေနဲ့”

သူမဆံပင်နှစ်ဖက်စည်း၍ထွက်လာတော့ သူမ နှာခေါင်း
နံ့ပြလေ၏။ သူမက မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းမှာ အန်တီလေး
အသင့်ပြင်ထားသည့်ထမင်းချိုင့်ကို ယူလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့ကိုမသင်္ကာသဖြင့် ချိုင့်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်... အုအာလူးကတ်တလိတ်က လေးလုံးတည်းလား၊ အန်တီလေးရဲ့”

“သားဈာန်စားချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွေးလိုက်တယ်လေသမီးရယ်။ တခြားဟင်းတွေပါတာပဲဟာ”

“တွေ့လား... ဒင်းဗိုလ်ကျပြန်ပြီ။ ကျောင်းရောက်ရင် နောက်နှစ်လုံးက ယူစားဦးမှာ”

“အစားကိုမတွန့်တိုကောင်းဘူးလေသမီးရယ်”

“အန်တီလေးကလည်း... ဒါဆို သူက အုထက်တစ်လုံး ပိုစားရတော့တာပေါ့။ ခွေးစုတ်ခွေးနာ... ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ၊ ပုဉ်းတွေဆို သိသိကြီးနဲ့လူစားတဲ့ကောင်။ ခွေး... ခွေး...”

“ဟဲ့... ဩဇာ... ဇာရယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုမဆဲရဘူးလေ... တယ်ခက်တဲ့ကလေးပဲ”

“အဲဒီအန်တီလေးကလည်း ဘယ်တော့မှ အုဘက်မှာမရှိဘူး။ တစ်ခါလားလည်း သူ့ဘက်ကချည်းပဲ။ အဲဒါဆို သူ့အဖေပဲ သွားလုပ်ပါလား”

“ဟဲ့... ပြောနေတဲ့ကြားက မိဇာနော်”

အန်တီလေးက ဦးဦးမှာ ညီလူပျိုကြီးတစ်ယောက်ရှိတာမို့ ရှက်သွားပြီး သူမခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲခေါက်လိုက်လေ၏။ သူမခြေဆောင့်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထွက်လာတော့ သူက ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် စပြန်သည်။

“ဘယ်လောက်ပဲပြင်ပြင် ထွက်လာတော့လည်း ဒီပုံပဲ။ နီဂရိုးမက နီဂရိုးမပါပဲဟာ”

“နင်နော်”

“ကဲ... ကျောင်းသွားမယ့်ဟာ သွားကြစမ်းပါအေး။ နင်တို့နှစ်ယောက်ရှိနေရင် ငါခေါင်းကိုက်လွန်းလို့... သွားကြတော့။ ကျောင်းချိန်နီးနေပြီဟာ”

အန်တီလေးအော်ထုတ်တော့မှ သူမတို့နှစ်ယောက် တိုက်လှေကားတို့ကို ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ သူက သူမထမင်းချိုင့်ကိုယူ၍ စက်ဘီးရှေ့ခြေထဲမှာထည့်ပေးပြီး ခြေတစ်ဖက်ထောက်ကာ ရပ်ထားပေးသည်။ ကျောပိုးအိတ်ကြိုးကို သေချာနေရာတကျပြင်ပြီးမှ သူမစက်ဘီးပေါ်တက်လိုက်၏။

ကျောင်းကသိပ်မဝေးသည်မို့ သူမစက်ဘီးနှင့်သွားရပြန်ရတာလွယ်ကူပါသည်။ သူက မည်မျှပင် သူမအပေါ်အနိုင်ကျင့်စေ

ကာမူ သူတာဝန်ယူထားသည့်အလုပ်မှန်သမျှကိုတော့ အချိန်မှန် တာဝန်ကျေပွန်ပါ၏။

ကျောင်းကိုရောက်တော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးခေါ်နေသည်ဆို၍ သူမတို့အတန်းထဲမှ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူလာခဲ့ရ၏။ ဆရာကြီးရုံးခန်းထဲမှာ ရွေးခေါ်ထားသည့်ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

“A ခန်းကကလေးတွေ လူစုံရောက်ပါပြီ... ဆရာကြီး။ အစည်းအဝေးစလို့ရပါပြီ”

ကာယဆရာက ဆရာကြီးကို ဦးညွှတ်၍ပြောလိုက်တော့ ဆရာကြီးက စားပွဲနောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။ သူမတို့ကျောင်းသားကျောင်းသူအုပ်စုကတော့ ညီညာစွာဖြင့်ရပ်နေကြပါသည်။

“တပည့်တို့ရေ... ဆရာကြီးတို့ကျောင်းမှာ အားကစားထူးချွန်တဲ့ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရှိကြတဲ့အတွက် နှစ်စဉ်သက်ဆိုင်ရာအားကစားဆုတံဆိပ်တွေရခဲ့တာ တပည့်တို့အသိပဲ။ အခု နိုင်ငံတော်က ထူးချွန်တဲ့အားကစားသမားလေးတွေကို မွေးထုတ်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်တဲ့အထိ စီမံပေးနေတယ်ကွယ်။ ဒီတော့

တခြားကျောင်းက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေထဲက လက်ရွေးစင်တွေရွေးချယ်လို့ရခဲ့တာမို့ ဆရာကြီးတို့ကျောင်းကလည်း လာရွေးဖို့အစီအစဉ်ရှိတယ်။ ကဲ... ဆရာကြီးကတော့ နှစ်စဉ်ပြိုင်ပွဲဝင်နေကျကလေးတွေကို စုခိုင်းလိုက်တာပဲ။ ပြောပါဦး၊ လူရွေးပွဲပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်သူဝင်ပြိုင်ချင်သလဲ”

ကလေးတွေအုပ်စု ကျွတ်စီကျွတ်စီဖြစ်ကုန်၏။ (၇) တန်းမှ (၉) တန်းအထိ ရှစ်ခန်းထဲမှ နှစ်ယောက်သုံးယောက်စီမို့ လူတော့အတော်များနေပါသည်။

“တပည့်တို့ဆန္ဒရှိတဲ့လူကိုပဲ ဆရာကြီးက ရွေးစေချင်တာပါ။ ဆရာဦးဝင်းမြင့်ရေ... မိန်းကလေးကနည်းတော့ သူတို့ထဲက အတော်ဆုံးအမှတ်အများဆုံးတွေ ရွေးပေးပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး... နဝမတန်း A က မခင်ပြည့်စုံ၊ B ခန်းက မမာလာဦး၊ C ခန်းက မရတနာနဲ့ F ခန်းက မကေသီတိုးတို့က senelr တွေပါ။ အဌမတန်း A က မငွေလှိုင်းဇာခြည်၊ C ကမသိမ့်သိမ့်စု၊ H က နော်အက်စတာတို့သုံးယောက်နဲ့ သတ္တမတန်း A ခန်းက မိုင်စန္ဒီနဲ့ E က မစန္ဒကူးတို့ စုစုပေါင်းကို ဦးပါ”

၁၂၀ ❀ ဇာတ်အောင်

“အင်း... ဒီနှစ်မှ အငယ်တန်းကတက်လာတဲ့ ကလေးတွေ တော်တော်နည်းသွားတယ်နော်။ ခုခေါ်သွားတဲ့အမည်တွေထဲက အရင်ရွေးမယ်။ ပြီးရင် ကျန်တဲ့လူတွေထဲကခေါ်မယ်။ ကဲ... ဆန္ဒရှိတဲ့လူတွေပြောပါဦး”

ကျောင်းသားတွေငြိမ်နေသည်မှီ ဆရာကြီးက ဆရာဦးဝင်းမြင့်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

“ဆရာကြီးမေးနေတာ ဖြေလိုက်ကြလေ။ ဇာခြည်... သမီး အပြေးဝင်ပြိုင်ဦးလေ”

“ဟင့်အင်းဆရာ။ ဇာတို့ စာတွေခက်နေလို့ အများကြီးကြိုးစားရဦးမှာ... မပြိုင်ချင်ဘူး”

“ရှစ်တန်းစာက ဒီလောက်မခက်သေးပါဘူး သမီးရယ်။ ကိုးတန်းရောက်မှသာ ဆယ်တန်းအခြေခံမှီ ဖိကြိုးစားရတာ။ ဝင်လိုက်နော်... ဆရာ ဒီမှာနာမည်ထည့်ပြီ”

“ဇာပါရင် ကျွန်တော်လည်းပါမယ်ဆရာ”

တစ်ခွဲရယ်သံတွေထွက်လာ၏။ တစ်ကျောင်းလုံးရှိ ဆရာဆရာမတွေပါမက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကအစ သူမတို့နှစ်ဦးကိုသိထားကြသည်မှီ တွဲသွားတွဲလာအတူတူမြင်တိုင်း ပြုံးစိစိ

ပါမလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၁၂၁

နှင့်စချင်ချင်။ ဒီကြားထဲမှာ ဒင်းက စဖောက်တော့ အကုန်လျှောင့်ချင်ကြပြီပေါ့။

“သေချာရဲ့လားဈာန်ရဲ့ ဟုတ်မှလည်းလုပ်နော်။ နောက်မှပြန်ထွက်ချင်လို့မရဘူး”

“သေချာပါတယ်ဆရာ... မိဇာဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုပြောထားတယ်။ မိဇာဘယ်သွားသွားဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော်အငြိမိပါရမယ်တဲ့”

“အေး... ဒါဖြင့်လည်းပြီးတာပါပဲ”

ဆရာက ကျန်လူတွေထဲမှစာရင်းဆက်ကောက်စဉ် သူမက ခြေဖနောင့်ဖြင့် နောက်နားမှာရပ်နေသည့် သူ့ခြေထောက်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်၏။

“အ... ခွစာမ... နင်နော်”

“နေရာတကာလိုက်ပါနေပြီးတော့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်နဲ့ငါက အမြဲအကြာကွေးလို့နှစ်ယောက်ပူးသွားနေကျကို။ နင်ပဲ အားကစားမှာချွန်သွားရင် ငါနစ်နာတာပေါ့။ ငါ့အကြောင်း နင်သိပါတယ်”

“နင်နော်”

ဈာန်တို့က အဲဒီလို။ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး နေရာတကာ လိုက်ပါရမယ့်နေ့နံပါတ်လည်း သူမက အရွယ်ရောက်သည့်တိုင် အောင် လူကမထွားလာဘဲ ပုတုတုညှက်စိလေးဖြစ်နေပါ၏။ သူက တော့ ရှစ်တန်းနှစ်ကပင်ထွားကာ အရပ်ကြီးထွက်လာလေသည်။ စကားနိုင်လှကြတိုင်း သူ့အားကြီးနှင့် သူမခေါင်းကို လက်သီးဆုပ် ဖြင့်ထုတ်တတ်တာမို့ အဲဒါကို သူမစိတ်အဆိုးဆုံး။

အတန်းထဲမှာ စာတော်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အားကစား ဘက်မှာလည်းထူးချွန်မို့ သူမတို့နှစ်ဦးက လူသိများပါ၏။ ဘယ်လို ပဲပြဿနာဖြစ်ဖြစ်၊ သူမက တစ်ယောက်တည်းစိတ်ကောက်ချင် ကောက်မည်။ ဆရာဆရာမတွေအလုပ်ရှုပ်မှာစိုး၍ တိုင်တောခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူက သူမအပေါ် ပိုနိုင်စားရဲတာပင်ဖြစ် ပေမည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မိဘတွေက ဟို ဟိုဒီဒီလိုကိစ္စတစ်ခုခုလည်း သူမတို့နှစ်ဦးကတော့ ညဈေးပွဲရှိ သည်နှင့် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် လိမ့်ပြီးသား။ မုန့်ဖိုးတွေကိုအလကား မသုံးဖြုန်းတတ်ဘဲ စုဘူးဖြင့်စုလေ့ရှိသည်က သူမတို့ဝါသနာ။ သိ တင်းကျွတ်ပွဲဈေးရှိမှ စုဘူးဖောက်၊ ဈေးထဲမှာ လိုချင်တာလေးတွေ

ပိစိပေါက်စလေးတွေကအစ လိုက်ဝယ်၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ မမပါ သူမတို့နှင့်အတူတူပါတတ်ပါသည်။ ပြီးလျှင်သစ်သီးတွေစုံစုံလင် လင်ဝယ်၍ မိဘတွေကို လိုက်တန်တော့ကြတော့၊ မမကို ဆုသီးသန့် ပေးကာ သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဆုအတူတူပေးနေကျ...။

အန်တီလေးဆို ဈေးဖိုးငွေလိုသည့်အခါ မမနှင့်သူမထံမှ ငွေခဏယူသုံးလျှင် မမထံမှာ ဘယ်တော့မှငွေမရှိ။ (တက္ကသိုလ် ကျောင်းသမီး မုန့်ဖိုးမလောက်တာလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။) အဲဒီအခါ သူမက စုဘူးထဲမှပိုက်ဆံကို ဇာဂနာဖြင့်နှိုက်၍ တုံ့ချီချီပေးတော့ 'ပြန်မပေးမှာကျနော့ပဲ။ ကပ်စေးနဲမ' ဟု အန်တီလေးက ထော ပနာပြုတတ်ပါ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအကျင့်လေးတွေကိုတော့ ဖေဖေကအစ ချစ်စနိုးရှိစမြဲ။ ကိုးတန်းတက်နေချိန်ထိ ဈာန်ရော သူမပါ ဘာဘာညာညာစိတ်တွေမရှိကြသေးပါ။

တွေ့လိုက်တာနှင့် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြဿနာဖြစ်၊ စိတ် ကောက်ပြီး သူ့ကိုစကားမပြောဖြစ်သည့်အခါပေါင်းက မနည်း။ နောက်တစ်နေ့ သူလာပြန်ခေါ်လျှင်ဖြင့် မနေ့ကအကြောင်းကို သူမ က မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိနေပေပြီ။ ထိုမျှအထိ သူမက အမှတ် သည်းခြေမရှိတတ်ပါလေ။

မေမေဆိုင်နားသည့်နေ့မျိုးမှာ အိမ်၌တစ်ခုခုလုပ်စားကြ
စမြဲ။ အဲဒီအခါ ဈာန်မိဘတွေလာသည့်အခါလာ၊ အကယ်၍မအား
လျှင် သူမက ချိုင့်လေးဆွဲ၍သွားပို့တတ်ပါ၏။ မေမေ့ချွေးမလေး
လာတယ်ဟု သူမကြားတကြားစလို့ကတော့ သူမရဲ့လက်ချက်နဲ့ သူ
အနာခံရပေါင်းလည်းမနည်း။ ဒါလည်းအနာခံပြီးစနေစမြဲ။

ရွယ်တူမိန်းကလေးတွေထဲမှာ သူမက မေဇင်တစ်ယောက်
တည်းကိုသာ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းဖြစ်ပါ၏။ သူမအကြောင်းကို
ကောင်းကောင်းကြီးသိထားသည့်မေဇင်ကလည်း သူမဘာပြော
ပြော သည်းခံရှာပါသည်။ ဈာန်နှင့်ပြဿနာဖြစ်သမျှကိစ္စအဝဝကို
နားညည်းအခံရဆုံးမှာလည်း မေဇင်ပင်။ နောက်ပြီးဖြူစင်နေသည့်
သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားက အရောင်လေးကို အပြာရောင်ပြောင်း
လဲသွားတာကို အရင်ဆုံးကြိုသိသွားခဲ့တာလည်း မေဇင်ပင်ဖြစ်၏။
အထူးသဖြင့် ဈာန်၏မျက်လုံးတို့ကိုရိပ်စားမိခဲ့သည်မှာ မေဇင်ပင်
မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်... ဈာန်မသိစေဘဲ နှစ်ယောက်သား တိုးတိုး
ကျိတ်ကျိတ်ပြောခဲ့ကြတာသာဖြစ်၏။ ပထမတော့ မေဇင်ကို သူမ
အတော်စိတ်ဆိုးခဲ့တာအမှန်။ ဒီလောက်လည်ပင်းဖက်ပေါင်းလာ

တဲ့ကောင်လေးက ဒီလိုမျိုးစိတ်ကစားလာပါမလား။ ပြီးတော့ သူမ
က လူတပတ်ကောင်မလေးမျိုးလည်းမဟုတ်။ ဒီတော့ မေဇင်ပြော
တာကို သူမလက်သင့်မခံဘဲ စကားများစိတ်ကောက်ခဲ့သေးသည်။

ဈာန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက အင်မတန်မာယာအများသား
လား။ အတန်းထဲမှာ ဟိုလူစဒီလူစ၊ တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့်
လည်း တရုန်းရုန်းရောတတ်သေးသည်ကိုး။ ထိုအခါမျိုးမှာ သူမ
ကဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် သူမ တခြားကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်
များ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးစကားမပြောမိပါနှင့်။ ညနေကျောင်းပြန်ချိန်
မှာ နောင်ရှိန်ချဖို့သာပြင်။ ဒီလောက်ထိ သူမအပေါ်တွန့်တိုတတ်
သူပင်။

ထိုအချိန်ထိလည်း ဈာန်ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိမလဲဟု သူမ
မရိပ်မိသေးပါ။ သူမနည်းနည်းပါးပါးရိပ်မိခဲ့သည်အချိန်က ကိုးတန်း
စာမေးပွဲဖြေပြီး မေမေရုတ်တရက်ဆုံးချိန်မှဖြစ်လေသည်။

အချစ်ဖြစ်တည်လာတဲ့အခါ မျက်လုံးလေးတွေက အရောင်သိပ်
တောက်ပလာတာဟဲ့။ ဝယ်ရင် ဈာန်ရဲ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်။ နင်
သေချာသတိမထားမိလို့တော့ ဇာရာ၊ တစ်နေရာရာကနေ နင့်ကို သူ
လှမ်းကြည့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေများ...သိပ်အသက်ဝင်နေတာဟဲ့။ မေ
ဇင်ပြောတုန်းက သူမက မခံမရပ်တွေဖြစ်လို့လေ...။

အနီး (၉)

ထိုအချိန်က ကိုးတန်းစာမေးပွဲအပြီး တစ်ပတ်အကြာ သူမ
တို့အုပ်စု ကျွဲရှင်တက်ရန် လိုက်စုံစမ်းနေကြစဉ်ဖြစ်၏။ ယောက်ျား
လေးအုပ်စုက (သူ့အပါအဝင်) ခြောက်ယောက်။ သူမနှင့်မေဇင်
က နှစ်ယောက်သာ။ ဈေးတွေ အချိန်တွေစုံစမ်းပြီး သူမတို့ကျွဲရှင်
တိုက်မှပြန်ခဲ့ကြစဉ် လျှာပူအာပူသောက်ဖို့ပြင်ကြလေသည်။

“ဟာ... ငါတို့မသောက်ချင်ပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆို
ဟုတ်တုတ်တုတ်”

“ဟဲ့... ငါတို့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တော့ ဘယ်လိုက

ထိုင်နိုင်စွာလဲ။ နင်တို့ဟာနင်တို့သွားသောက်ချင်သောက်ကြ။ ငါတို့ပြီးမှ အတူတူပြန်ကြတာပေါ့”

“ပြီးတာပဲ”

သူတို့အုပ်စု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိရာဆီ ခြေလှမ်းပြင်စဉ် တင်မောင်ဝင်းက ကျန်ရစ်လေ၏။

“ငါ မုန့်တိပဲသောက်တော့မယ်ကွာ”

“ဟာ... ဒီလောက်ပူစပ်ပူလောင်အရည်ကြီးကို”

“ဟဲ့... သူသောက်ချင်တာ သောက်ပါစေပေါ့၊ ဈာန်ရဲရယ်။ နင့်စိတ်နဲ့နင်၊ သူလည်းသူသောက်ချင်တာသောက်မှာပေါ့”

သူ့မျက်နှာမူနံ့ကုပ်ကုပ်ဖြစ်သွားလေ၏။ မေဇင်ပြောတာ မှီ ဘာမှမပြောဘဲ သူရပ်နေစဉ် သူမက တင်မောင်ဝင်းအကျီလက်မောင်းစကို ဆွဲခေါ်မိလေသည်။

“ငါတို့သွားစို့လေ”

“အေး”

“မင်းတို့သွားတော့... ငါမလိုက်တော့ဘူး”

“ဟာ... ဘာဖြစ်ရပြန်တာတုန်း”

“မိဇာနဲ့လိုက်မလို့”

“မင်းပဲ မုန့်တိမကြိုက်ဘူးဆို”

“ဟိုကောင်တောင်သောက်မယ်ပြောသေးတာပဲ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေက တင်မောင်ဝင်းအကျီကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူမ၏လက်ဆီသို့ စူးခနဲရောက်လာလေ၏။ ရုတ်တရက် သူက သူမလက်ကိုပုတ်ချလိုက်လေသည်။

“အာလာလာ... နာလိုက်တာ၊ အရမ်းလုပ်ရလားဟဲ့”

တင်မောင်ဝင်းကရိပ်မိသွားပုံရပြီး စိုးနိုင်တို့အုပ်စုနောက်သို့အပြေးလိုက်သွားလေ၏။

“ဟဲ့... ငါတို့နဲ့လိုက်မလို့ဆို”

“မခေါ်နဲ့လေ”

“စိတ်ပုပ်ကံ မွေးပြန်ပြီ”

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားနော်မိဇာ။ ငါသိပ်မပြောချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ မပြောမဆိုနဲ့ ငါလက်ကိုလည်း ရိုက်ချသေးတယ်။ လူကိုအော်လားငေါက်လားနဲ့”

“မအော်လို့ရမလား... ယောက်ျားလေးအကျီကိုဆွဲလား ဘာလားနဲ့ နင့်ကိုယ်နင်ဘာမှတ်နေလဲ”

“ဟဲ့... သူငယ်ချင်းတွေဖွဲ့နာလ။ နင့်ကိုလည်း ငါဒီလိုမျိုး

၁၄ ❀ မယုဒီမောင်

ခေါ်နေတဲ့ဟာ၊ ပြောစရာလား”

“ပြောစရာပေါ့... ငါကငါပဲဟာ၊ သူကသူ တူမှမတူဘဲ၊ နင်ခွဲခြားသိရမှာပေါ့။ ဘာမှမစဉ်းစားတတ်ဘူး။ အစားငမ်းဖို့ပဲ သိတယ်။ ကိုယ့်အန္တရာယ်တော့ ကိုယ်ကြိုမမြင်ဘူး”

“ဟဲ့... ဘာလဲ”

မေဇင်က သူမကိုအသာလက်ကုပ်လိုက်သဖြင့် သူမဆက် ပြောမနေတော့ပါ။ ကားလမ်းကိုကူး၍ မုန့်ဆိုင်ရှိရာဆက်လျှောက် ကြစဉ် သူက သူမတို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်လျှောက် နေလေ၏။

“ဟ”

“ဘာလဲ”

“ငါပြောမယ်နော်... နင်စိတ်မဆိုးနဲ့”

“အဲဒါ... ရမလား၊ စိတ်ဆိုးစရာရှိရင်ဆိုးရမှာပဲ။ မဆိုး စေချင်ရင် မပြောနဲ့ပေါ့မေဇင်ရဲ့”

“ရှု... တိုးတိုးပါမို့။ ငါ၊ ဈာန်ရဲ့အကြောင်းပြောချင်လို့ ပါ။ သူသိလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်လား... ဘာလဲ၊ Bတန်းကတောင်မလေးကို စာ

ဝိုင်းပေးကြတဲ့ကိစ္စလား။ ဒီကောင် မပါပါဘူးဟယ်... ဘာညာဘာ ညာသံတွေကြားရင် ငါက ဦးဦးကိုပြန်တိုင်ပြောမှာ။ ဦးဦးကမှာ ထားတယ်ဟဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ငါဖေဖေကပြောထားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုလည်း သူ့အလစ်မပေးတာပေါ့”

မေဇင်က ပြုံးစိစိလေးဖြစ်သွားလေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလောက် လူကြီးတွေ လမ်းကြောင်းပေးထားမှတော့ ဒင်းတို့နှစ် ယောက်ကိုသဘောတူထားလို့ပေါ့။ ဒါကိုတောင်မှ ဒီငါ့မဂျုပုက နည်းနည်းမှသတိမထားမိပါလား။

“နင့်ကို ဈာန်ရဲ့စိတ်ဝင်စားနေပုံရတယ်”

“ဘာ၊ ”

“ဟဲ့... တိုးတိုး... ကြားသွားတော့မှာပဲ”

“မေဇင်နော်... နင်”

“ငါတကယ်ပြောနေတာ ဇာရဲ့။ အချစ်ဖြစ်တည်လာတဲ့ အခါ မျက်လုံးတွေက အရောင်သိပ်တောက်ပလာတာဟဲ့။ မယုရင် ဈာန်ရဲ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်... နင်သေချာသတိမထားမိလို့ပါ ဇာရာ။ တစ်နေရာရာကနေ နင့်ကို သူလွမ်းကြည့်နေတဲ့မျက်လုံး တွေများ သိပ်အသက်ဝင်နေတာဟဲ့”

ရွှေဝဒေသာစာပေ

ရွှေဝဒေသာစာပေ

“တော်... တော်... မေဇင်နော်၊ နင်မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။ ငါနဲ့သူက သူငယ်တန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဪ... ငါက ဘေးကမြင်လို့ပြောမိတာပါ ဇာရယ်။ အခုပဲကြည့်... နင်၊ တင်မောင်ဝင်းအင်္ကျီကိုဆွဲလိုက်ရုံလေးနဲ့ သူဒီလောက်ဖြစ်လာတာပဲမတွေ့ဘူးလား။ သေချာတယ်... ဈာန်ရဲ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ နင်ရှိနေပြီ”

“မေဇင်... သရဲမ၊ ငါ့ကိုမဟုတ်မဟတ်တွေပြောတယ်ပေါ့။ နင်...”

“ဟာ... လိပ်မတွေ နှေးလာချည်လား။ မြန်မြန်လျှောက်ကြလေ”

သူ ရုတ်တရက်လှည့်အော်လိုက်သဖြင့် သူမရော၊ မေဇင်ပါလန့်သွားရင်း ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။ မေဇင်ပြောထားသည့်စကားတွေက နားထဲရောက်နေပြီမို့ သူနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံသွားစဉ် သူမမျက်နှာမှာ ထူအမ်းအမ်းကြီးဖြစ်သွားရလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ... မေဇင်လုပ်တာနဲ့ သူ့ကိုပြန်အော်ဖို့တောင် နှုတ်မရဲတော့ပါလား။

“ဇာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

တိုးရှေ့ထွက်လာသည့်သူမ၏အသံတို့က တုန်ချင်ချင်။ သူက မေဇင်ကိုမယုံသင်္ကာဖြင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မိဇာကို နင်ဘာမဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောထားလဲ မေဇင်”

“ဟင်! မပြောပါဘူး”

“ဟုတ်လို့လား... ငါမေးလို့ပေါ်ရင် နင်ဒီမှာတွေ့လား”

သူက မေဇင်ကိုလက်သီးဆုပ်ပြတော့ မေဇင်ထံမှ အာမေဇိုတ်သံထွက်လာ၏။ နဂိုကတည်းက လက်မြန်သူမို့ သူ့လက်စကို မေဇင်လည်းသိတာပဲမဟုတ်လား။ သူက ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်နေသည့်သူမနောက်သို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့်လိုက်လာလေသည်။

“မိဇာ...”

“ဟာ... ဘာလဲဟ”

“နင့်ကို မေဇင်ဘာပြောထားလဲ။ မှန်မှန်ပြော”

“ဟင်...”

သူမနှင့်မေဇင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ဘယ်နှယ့်ပြောရပါ။ ဒင်းကလည်း အကင်းကိုပါးလွန်းတယ်။

"B ခန်းက သရဖီကျော်ကို စာပေးတဲ့ကိစ္စဟေ့"

"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ... နင်တို့သိစရာလား"

"သိတာပေါ့။ အဲဒီစာက နင့်လက်ရေးနဲ့လေ။ ကဲ... ဘာ ငြင်းဦးမလဲ"

"ဟာ... အဲဒါ စိုးနိုင်ပေးဖို့ရေးခိုင်းလို့ ငါရေးပေးတာပါ ကွ"

"မသိဘူး... ငါ ဦးဦးကိုပြန်တိုင်မှာပဲ"

"ဇာနော်... ငါမဟုတ်ဘူးလို့ဆို"

သူမက သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး မုန့်ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင် လိုက်၏။ မဆိုးဘူး... ရမ်းပစ်လိုက်တာ တန်းခနဲဝင်သွားလို့တော် ပါသေးရဲ့။

သူက မေဇင်ကိုမကြည်သလိုကြည့်နေတာမို့ သူမနည်း နည်းလောက်စိုးရိမ်သွားပါ၏။ တော်ကြာ မေဇင်ကို လက်သီးနဲ့ခွပ် ခနဲမထိုးဘူးလို့ပြောနိုင်တာမဟုတ်။ ဒင်းက လက်မြန်မြန်ရယ်။ သူမ မုန့်သုံးပွဲမှာလိုက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူက ရှုတည်တည်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လေ၏။

"ငါမှမဟုတ်တဲ့ဟာ နင်မတိုင်ရဘူးနော် မိဇာ"

"တိုင်မှာပဲ"

"အေး... ဒါဆိုရင် ငါလည်းပြန်တိုင်မှာ"

"ဘာကိုလဲ"

"နင်၊ တင်မောင်ဝင်းအင်္ကျီကိုဆွဲတဲ့ကိစ္စပေါ့"

"ဟဲ့... ဒါက"

"ပြန်မတိုင်စေချင်ရင် ဘာမှပြန်မပြောနဲ့။ ဒီပွဲသရေ..."

ဒါပဲ"

သူမအောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း ငြိမ်နေလိုက်ရလေ၏။ ဟွန်း... သူမဖေဖေက သူမဖေဖေလို လက်နဲ့ရိုက်မဆုံးမသော်လည်း အသားနာတာထက်ပိုပြီးဆိုးတဲ့ နှစ်နာရီလောက် ထိုင်ဆူခဲရတဲ့ငရဲ ကို သူမအကြောက်ဆုံးမဟုတ်လား။

မုန့်ပွဲတွေရောက်လာတော့ သူမက အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် သူပန်းကန်ထဲသို့ ငရုတ်ရည်တွေ့ရော၊ အချဉ်တွေ၊ ငပြာရည်တွေ ပါ ထည့်ပေးလိုက်၏။ သူကပါ အားကျမခံ သူမပန်းကန်ထဲပြန် ထည့်ပေးလေတော့ မေဇင်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့်ကြည့်ရင်း မုန့်ပန်းကန်ကို မ၍ကိုင်ထားလေသည်။

သူမနှင့် ဈာန်က အဲဒီလို သူတင်ကိုယ်တင်ချတတ်ကြသည့်

ဘုရားကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး။

တကယ်တော့တရားရဲ့မုန့်စားအပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆုံ၍ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မေဇင်ကိုလိုက်ပို့ပြီးမှ သူနှင့် သူမတို့တိုက်ခန်းရှိရာဆီတက်လာခဲ့စဉ် အခန်းတံခါးကပွင့်နေပြီး လူတွေရုံးစုရုံးစုဖြစ်နေသဖြင့် ရင်ထဲမှာဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။

ဘုရားရေ! ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

သူမမေနှင့် အန်တီလေးရော၊ မမပါ မျက်နှာတွေနီရဲလျက်တွေ့ရတော့ သူမမှာခြေမကိုင်မီလက်မကိုင်မီ၊ အခန်းထဲဝင်လာတာတောင် သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှသတိမထားမိကြပေ။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ဟေ... မေမေ... မေမေ”

“ဟဲ့... သမီးငယ်... လာလာ”

အန်တီချိုက သူမလက်ကိုဆွဲ၍ထိုင်ခုံမှာထိုင်ခိုင်းလိုက်စဉ် မမနှင့် အန်တီလေးက ရုတ်တရက်ငိုချလိုက်လေ၏။

သူမတအံ့တဩဖြင့် ဘာကိုမှန်းမလည်။

ဘုရား... ဘုရား... မေမေဘာများဖြစ်လို့လဲ။

“အန်... အန်တီချို”

“သမီးလေး... စိတ်ကိုခိုင်ခိုင်ထားနော်။ သမီးမေမေလေး ဒီနေ့အိမ်ကိုပြန်လာတော့ ရုတ်တရက်နှလုံးအောင့်ပြီးဆုံးရှာပြီကွယံ။ သမီးဖေဖေ ဆေးရုံအမြန်ပို့ပေးမယ့် အသက်ကမမိတော့ဘူး”

“ဟင်! ”

သူမကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားရ၏။

မေမေ... မေမေမရှိတော့ဘူး... ဆုံးပြီဆိုပါလား။

“ဟေ... ဟေ... မိဖာသတိထားလေ။ ဟေ... ဟာ... ”

လုပ်ကြပါဦး။ ဇာကိုခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

သူ့အော်သံကြောင့် သူမကို အခန်းထဲရှိခွဲတင်ပေါ်ပွေ့တင်ရင်း သတိပြန်လည်လာအောင်လုပ်သူလုပ်၊ ငိုခိုင်းသည့်လူက ငိုခိုင်းနှင့် တစ်အိမ်လုံးအလုပ်တွေရွပ်ကုန်တော့၏။

သူမသတိပြန်ရတော့ သူမအနီးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်က သူတစ်ယောက်သာ။ သူက သူမလက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်၍ မျက်နှာလေး လန်းသွားလေ၏။

“ဖာသတိရပြီလား... အခုလေးတင်ပဲ ဆရာဝန်ပြန်သွားတယ်။ စိတ်ကိုဖြေပါဖာရယ်၊ ဦးဦးတစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ်။

၁၄၈ ❀ ယောက္ခမ

နှင့်ခိုလှုံဖြစ်တော့ ဦးဦးခမျာ အန်တီအတွက်ရော၊ နင့်အတွက်ပါ
ဗျာများရတာပေါ့”

“ငါ... ငါသိပါတယ်ဈာန်ရယ်”

“ငါလည်းစိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဘွား
ဘွားတုန်းကလို အိပ်ရာထဲလဲပြီး ဝေဒနာအကြာကြီးမခံစားရဘဲ
ခိုလှုံဖြုန်းစားကြီး... အန်တီဖြစ်သွားတာ သူ့အတွက်ကံကောင်း
တယ်လို့ပဲသဘောထားပြီးပြောပါနော်။ ငါ၊ နင့်အနားမှာအမြဲရှိနေ
မှာပါ”

သူမ၊ ခေါင်းကိုသာ အသာညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မပြော
တတ်ပြောတတ်ဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးရှာသည့်ဤကောင်လေးဟာ သူမ
ဘဝ၏တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ အရေးပါလာလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က
စိုးစဉ်းမျှမတွေးမိခဲ့ပါချေ။

ပါးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၁၄၉

“သူမတို့နှစ်ဦးက အမြဲဝန်းရိုင်းကျနေတာ...။ အခုလည်းကြည့်၊
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွင်ပြော၊ ခေါင်းညိတ်တဲ့အပြစ်က အာကာသ
ထဲ နှိပ်လွှတ်သလို ရုတ်တရက်ပြန်ပြန်သွတ်သွက်ကြီးပါလေ...။

အန်း (၁၀)

မေမေတစ်နှစ်ပတ်လည်ပြည့်ဆွမ်းသွပ်ပြီးချိန် သူမတို့နှစ်ဦး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြီးလေပြီ။ မိသားစုနှစ်စုံစလုံးကတော့ မေမေရှိစဉ်ကနှင့်မထူး။ ရင်းနှီးမှုမပျက်ကြပါချေ။

နောက်ပိုင်းမှာ အန်တီလေးအဖော်ရစေချင်၍ အန်တီချိုက မကြာမကြာလာလည်တတ်ပါ၏။ သူတို့အိမ်တစ်လှည့်၊ သူမတို့အိမ်တစ်လှည့် မိသားစုထမင်းစားပွဲတွေကို တစ်လတစ်ခါပြုလုပ်လေ့ရှိပါသည်။

ဤနေ့သည် သူမတို့အိမ်၏အလှည့်ကျဖြစ်သလို သူမတို့

ငါ့အမှတ်တရနေ့လေးတစ်နေ့လည်းဖြစ်ခဲ့လေ၏။

“ညမောင်နေပြီဟာ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဇာ၊ ဖရဲသီးစားမယ်ဆိုလို့မမရေ။ လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး။ ဪ... ကျွဲကောသီးတို့၊ စပျစ်သီးတို့တွေ့ရင် ဝယ်လာပေးဈာန်ရယ်။ မေမေက အဲဒါတွေကြိုက်တယ်။ နင်တို့ ဘီးနဲ့သွားမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ဒီလောက်လူရှုပ်မယ့်လမ်းကို”

“မမညီမက တွေ့ရာအကုန်ဝယ်ဦးမှာလေ။ သူဝယ်သမျှ ကျွန်တော်ဘယ်သယ်နိုင်မှာလဲဗျ”

“အောင်မာ... မသယ်ချင်လည်းမလိုက်နဲ့ဟေ့။ ငါ့ဟာ ငါတစ်ယောက်တည်းသွားမယ်။ နင်ပါရင် ရှုပ်တောင်ရှုပ်သေး”

သူမ၊ အခန်းထဲမှထွက်လာရင်းအော်တော့ သူကနာခေါင်း ရှုပ်လိုက်ရင်းပြန်အော်လေ၏။

“ရမလားကွ၊ ငါမပါဘဲ နင်ဘယ်လမ်းသွားခွင့်ရလို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟွန်း... သူ့ကိုယ်သူ ငါ့ Body guard လိုလိုဘာလိုလို

နဲ့ Style ကိုပေးတယ်”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်က ပြောပြန်ပြီ။ နင့်လိုပုံဆိုးကိုများ ဘယ်သူမှမဆွဲဘူး။ ပါသွားလည်းအေးတာပဲ”

“နင်နော်... ပြောပြန်ပြီ။ ဒါဖြင့် ငါနဲ့ဘာလိုလာပေါင်း နေသေးလဲ။ သွားပေါင်းပါလား... ချောချစ်တို့၊ ဒေလီယာတို့နဲ့။ သွား...”

“ဟယ်... သွားစရာရှိတာ မြန်မြန်သွက်သွက်သွားကြ တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီခွေးနဲ့ကြောင်ဟာ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ တွေ့တာနဲ့ ကိုက်ပြီ”

“အန်တီလေး၊ ဇာက ကြောင်နော်”

“ဪ... ဒါဖြင့် ငါကခွေးပေါ့လေ”

“ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိပေါ့”

“အေး... ငါကခွေးဆိုရင် ကြောင်ကိုနိုင်တယ်။ လာခဲ့၊ ကုတ်ကိုခံပြီ”

“အား... နာတယ်ဟဲ့ခွေးနာရဲ့... ကောင်စုတ်”

သူက သူမကုတ်ကို လက်ဖြင့်ညှပ်ပြီး စသဖြင့် သူမအော် ရာ လူကြီးတွေက ဘာမှမပြောဘဲပြေးရှုကြည့်နေကြလေ၏။

လှေကားထစ်တွေကို သူနှင့်ထူရင်းရိုက်ရင်းဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ မီးတွေထိန်နေသည့်ညဈေးတန်းကို စက်ဘီးတွန်း၍ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“မေမေက ပန်းသီးကြိုက်တယ်၊ ဖေဖေက ထောပတ်သီး”

“အန်တီလေးက ငါလိုဖရဲသီးကြိုက်တာဟဲ့”

“ဒါဖြင့် လိမ္မော်သီးပါရွေးဟာ။ နှစ်အိမ်စာ တစ်ခါတည်း ဝယ်သွားရအောင်။ ဟိုရောက်မှပြန်ခွဲယူကြတာပေါ့”

“အေး... ပြီးရော၊ နင့်မှာပိုက်ဆံရောပါရဲ့လား။ တော်ကြာ ဝယ်နေရင်းမှမလောက်ရင် ငါအရှက်ကွဲမှာနော်”

“ပါပါတယ်ဇာရာ၊ ရွေးမှာသာရွေးစမ်းပါ။ ငါရှင်းပေးပါမယ်ဟ”

သို့ဖြင့် တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက်ဝင်၍ရွေးကြရင်း စက်ဘီးခြင်းတောင်းထဲမှာရော၊ လက်ထဲမှာပါ အိတ်တွေတော်တော်များကုန်၏။

“ဟယ်... ဖရဲသီးမှဝယ်ရသေးဘူးလေ။ ဘယ်လိုသယ်မှာလဲ။ ဘီးကလည်းနင်းရဦးမှာ”

“နင်ပိုက်သွားပေါ့။ အနေတော်ပဲယူ... ”

“ဟာ... ငါဘယ်ဝမှာလဲ။ အန်တီလေးကလည်း စားဦးမှာ”

“နင်ဟာလေ အကောင်လေးသေးသလောက် အတော်ကို အစားပုပ်တဲ့ဟာလေး။ ကဲ... ဒါပဲယူ၊ နှစ်လုံးပေးပါအစ်မရေ”

ဈာန်က ဖရဲသီးကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးရွေး၍ သူမလက်ထဲထည့်ပေးတော့ လက်ထဲမှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေကလည်းရှိတာမို့ အသီးကြီးနှစ်လုံးပိုက်ကာ ရပ်နေရတော့သည်။

“ဟယ်... ဈာန်”

အနီးသို့ရောက်လာသည့် ချောချစ်က သူပခုံးကို ဖတ်ခနဲပုတ်လိုက်လေ၏။ သူက ငွေရှင်းနေချိန်မို့ သတိမထားမိဘဲ လူမတ်သွားတော့မှ ချောချစ်တို့အုပ်စုကိုမြင်သွားလေသည်။

“ဪ... ဘယ်သူတွေများလဲလို့”

“နင် ညဈေးလာတာလား”

“အင်း”

“ဘာတွေဝယ်လဲဟင်”

“ဒီလိုပဲ လူကြီးတွေကြိုက်တတ်တဲ့ အသီးလေးဘာလေးပေါ့... နင်တို့ရော”

၁၇၆ နိဗ္ဗာန်

“တို့လည်း အသီးရွေးမလို့ပဲ။ မရွေးတတ်လို့ လိုက်ရွေးပေးပါလားဟင်... အဟင်း”

“ရပါတယ်... ဒါလေးတောင်မှ မရွေးတတ်ဘူးလား။ ဇာ၊ ဒီနားရှင်းတယ်... ခဏနေခဲ့ဦးနော်။ အသီးရွေးတာ ဆကြည့်ရတယ်၊ ချောရ... လိမ္မော်သီးဆိုရင် လေးမှ”

သူကစက်ဘီးကို လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ဝေါတ်ထောက်၍ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ချောချစ်တို့နှင့် အသီးဆိုင်ဘက်ပြန်လိုက်သွားလေ၏။ အနည်းငယ်မှောင်ရိပ်ကျသည့်နေရာမှာ အထုပ်တွေအသီးတွေ ပိုက်လျက်သားဖြင့် သူမကျန်ခဲ့ရလေသည်။

ကြည့်စမ်း! ဒင်းကတော့ လက်လွတ်ခြေလွတ် နန့်နန့်ထပြီး သူကောင်မတွေနဲ့ပါသွားပြီ။ ဒီမှာတော့ အလေးအပင်ကြီးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရတာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကိုမရှိဘူး။ အလကားကောင်၊ နှာဘူးကောင်။

တစ်ယောက်တည်းရပ်ကျန်ခဲ့တာမို့ ဟိုလူဒီလူတွေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်လာသဖြင့် သူမငိုချင်လာမိသည်။ မျက်နှာက မှောင်ရိပ်ကျနေတာမို့ တော်ပါသေး၏။ ခွေးနာ... ဘယ်အထိ သဝေထိုးနေပြန်လဲ။ အနားသို့ လူနှစ်ယောက်ကပ်လာလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖိပ်လေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး နိဗ္ဗာန် ၁၇၇

“တစ်ယောက်တည်းလား ညီမလေးရဲ့။ အစ်ကိုကြီးတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

သူမခြေဖျားလက်ဖျားတွေ ချက်ချင်းအေးစက်လာကာ လူက လော့ချွေးတွေပြန်လာ၏။ ဝတ်လာသည့် T-shirt အဖြူပါးပါးလေးက ခွေးဖြင့်ကပ်လာသလို Quater Pants နှင့်မို့ သူမကို ချာတိတ်မလေးဟုထင်ကြချေပြီ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုရိသဲသဲအလုပ်ခရဖူးတာမဟုတ်သည်မို့ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဒူးတွေတုန်ရီလာတော့သည်။

“ဘယ်နားမှာနေတာလဲဟင်။ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရှင်တို့နော်... ဘာများမှတ်နေလဲ။ ကျွန်မအစ်ကိုတွေ ပါတယ်ရှင်။ ဟိုမှာနီးနီးလေးရှိတယ်။ အော်လိုက်မှာနော်... ဒီမှာ”

“ဟာ... ဟေ့... ရှု”

သူမအသံစူးစူးလေးကိုကြားလိုက်မှ သူကအပြေးအလွှားရောက်လာလေ၏။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေအလိပ်လိုက်ဆောင့်တက်လာပြီး သူ့ကိုထုရှိုက်ကုတ်ဖဲ့ချင်စိတ်သာ တဖွားဖွားဖြစ်လာလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဇာတာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှဖြစ်ဘူး... သွားမယ်... သွားမယ်”

“အေးပါ... ပေးပေး... ဒီကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှစ်လုံးကို စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာ ချိတ်လိုက်မယ်။ နင်၊ ဖရဲသီးနှစ်လုံးနဲ့ စီးလို့ ဖြစ်ရဲ့လား”

“အင်း”

သူပြေးလာသံကြားသည်နှင့် ဟိုလူနှစ်ယောက်လစ်သွား သလို သူမမျက်နှာပျက်ယွင်းနေတာကိုလည်း မှောင်ရိပ်ကွယ်နေ တာမို့ သူမရိပ်မိပါချေ။ သူ့ခြေထောက်၍ရပ်ပေးသည့်နောက်ခံမှာ တက်ထိုင်ရင်း ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့ခံစားကာ ငိုချင်လာတော့၏။ ပြော တော့ဖြင့် ဇာတာအဖြစ်ဖြစ်နေမှာတဲ့။ သူ့သားရှိနေရင် ခုလိုကိစ္စမျိုး ဖြစ်လာမှာမှမဟုတ်ဘဲ။ တော်ပါပြီဈာန်ရယ်။ ငါက နင့်အတွက်မရှိ မဖြစ်လိုအပ်တဲ့သူငယ်ချင်းမှမဟုတ်တာ။ တခြားမိန်းကလေးတွေ နဲ့တွေ့ရင် နင် ငါ့ကိုချောင်ထိုးထားတယ်ပြီပေါ့လေ။

ရှိုက်သံတစ်ချက်ထွက်သွားပြီး သူမအကြိတ်ရင်း မျက်ရည် တို့တပေါက်ပေါက်ကျလာလေ၏။ စက်ဘီးက အချိန်ပြင်းပြင်းနင်း နေရာမှလျော့သွားလေသည်။

“မိဇာ... ”

သူ့လက်တစ်ဖက်က နောက်ပြန်လဲလာပြီး သူမကိုလှမ်းစမ်း လိုက်စဉ် သူမခါးကိုတို့မိသွားလေ၏။ ခါးထိလျှင်ယားတတ်သည့် သူ့မို့ သူမတွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး စက်ဘီးပေါ်မှပြုတ်ကျပါလေသည်။

“ဟာ... ဇာ”

လူကလည်း လမ်းပေါ်မှာ ပုံခနဲထိုင်၊ လက်ထဲမှဖရဲသီးနှစ် လုံးကလည်း ကတ္တရာလမ်းပေါ် ခွမ်းခနဲကျ၊ အသီးလည်း အစိတ် စိတ်အမွှာမွှာကွဲပါရော...။ သူမလည်း ချော်လဲရောထိုင်လျက် ချုံးပွဲချင့်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဇာ... ဇာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ခါတိုင်း... ဟင် နင်ငိုနေတယ်”

“အဲဒါ နင့်ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ နင့်ကြောင့်...”

သူမက သူ့လက်မောင်းကို လေးငါးချက်ထုရင်းပြောတော့ သူက ဟာဟာသလဲဖြစ်သွားပါ၏။

“အေးပါဟာ... ငါ၊ နင်ခါးထိရင်ယားတတ်တာမေ့သွား လို့ပါ။ sorry... sorry”

“ဘာ sorry လဲ... မေ့ပေါ့... မေ့... တစ်သက်လုံး

မေ့သွားလည်းအေးတာပဲ”

“ဇာရယ်... တော်တော်နာသွားလား။ မှန်း... ဘယ်နားထိသွားသေးလဲ”

သူက သူမခြေထောက်တွေကို ဖျပ်ခနဲကိုင်ကြည့်ပြန်တော့ သူမက သူ့လက်တွေကိုပုတ်ထုတ်လိုက်ပါ၏။

“သွား... ငါ့ကိုလာမထိနဲ့”

“ဟာ... ဇာကလည်း ငါတ ဘယ်နားထိရသွားလဲလို့ရှာကြည့်တာပါဟ။ ဒါလေးကိုများ...”

“လာမကြည့်နဲ့၊ နင့်ဟာမတွေ့ကိုပဲ နင့်သွားကြည့်။ အဲဒီမှာ မချောဆယ်ယောက်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်ကား သွားရိုက်နေ။ ငါ့ကိုဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားလိုက်။ သူများဆွဲလို့ပါသွားလည်း ပြီးတာပဲ...”

“ဇာကလည်းကွာ၊ ငါသွားတဲ့နေရာက နင့်ကိုလှမ်းမြင်နေရတဲ့နေရာလေးတင်ပါ။ သိပ်မဝေးပါဘူး”

“ဘာမဝေးရမှာလဲ... ငါတစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်နေလဲ နင့်သိလို့လား။ နင့်ဟာနင် အကြည်ဆိုက်ရင်ဆိုက်တယ်လို့ဝန်ခံစမ်းပါ။ တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ နောက်နောင် နင်နဲ့ငါမပတ်သက်

တော့ဘူး။ ငါ့အပေါ်ဒီလောက်စေတနာရှိတာကိုသိလို့ကျေးဇူးတင်တယ်။ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းစာရင်းက တိခနဲအပြတ်ပဲ။ နင့်ဘဝမှာ ငွေလွှဲငွေချည်ဆိုတာ သေသွားပြီ၊ မရှိတော့ဘူးလို့မှတ်လိုက်... ဒါပဲ”

“ဇာရာ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုသေချာပြောပြမှပေါ့။ ဒီလောက်ထိပြောစရာလား”

“ပြောမှာပေါ့... ပြောတာတောင်မှနည်းသေးတယ်။ နင်ကတော့ ကောင်မလေးတွေအုပ်စုနဲ့ ဟိလာတိုက်နေ။ ငါ့မှာ... ငါ့မှာ လူနှစ်ယောက်လာပြီး... လာပြီး... အီးဟီးဟီး...”

“ဟာ... ဇာရာ”

သူမ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ စိတ်လွတ်၍ငိုတော့ သူက သူမမျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပေး၊ သူမက သူ့လက်တွေကိုပြန်ရိုက်ချဖြင့် နှစ်ဦးသားရွပ်နေတော့၏။

“နင်ပြောတော့ ငါ့ဘေးမှာအမြဲရှိနေမှာပါဆို၊ ဘယ်မှာ နင့်ကတိတည်လို့လဲ။ တော်ပြီ... နင့်ကို ငါ ဒီတစ်သက်လုံးဘပဲ တော့မှမခေါ်တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ ဇာရယ်။ ငါက နင့်နားမှာအမြဲနေ

ရှိချင်တဲ့သူပါ။ တစ်သက်လုံးရှိချင်တဲ့လူပါကွာ။ နင်၊ ငါ့ကိုမစိမ်းကားပါနဲ့ဇာရယ်။ နင်၊ သူစိမ်းဆန်ရင် ငါမနေတတ်ဘူးဟာ။ ငါနင်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး... နင်နဲ့ခွဲရရင် ငါသေသွားလိမ့်မယ်”

“သေပေါ့... မြန်မြန်သေလေ အေးလေပဲ။ ကဲ...”

“မသေပါရစေနဲ့ဦး ဇာရယ်။ နင်နဲ့အတူတူလက်တွဲပြီးဘဝလမ်းကိုလျှောက်ပါရစေဦး”

“ဟင်! နင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“နင့်ကိုငါချစ်နေတဲ့အကြောင်းလေ”

“ဘာ! နင်... နင်နော်”

“နင်မသိဘူးလား။ ငါ၊ နင့်ကိုချစ်နေတာဖြင့် ကြာ... လှ

ပြီ”

သူမဖြန်းခနဲမျက်နှာရဲသွားရပြီး ဆတ်ခနဲအထ၊ ခြေထောက်ကနာသွားသဖြင့် ယိုင်သွားစဉ်၊ သူက ဖျတ်ခနဲပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။

“ဈာန်... နင်နော်၊ ငါမကြိုက်ဘူး”

“ကြိုက်လိုက်ပါလားဟာ... နော်။ ဒီကောင်လေးချစ်နေ

တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာနေပြီ။ ဖေဖေကြိမ်းထားလို့ ငါ့မှာ ဒီ

ချိန်ထိမျှသိပ်ထားရတာပါဟာ။ ဇာကလိမ္မာပါတယ်ကွာ။ သနား

ခဲ”

သဖြင့် ပြန်ချစ်ပေးပါမိဇာရယ်”

“မချစ်နိုင်ဘူး... အာ... ဘာမှန်းမသိဘူး... ဖယ်လို့ဆို”

“ခေါင်းညိတ်ပြလေ... ကိုယ်တို့အတူတူပြန်ကြစို့”

“အံ့မာ... ရာရာစစ”

“ငါသိနေတယ်နော်။ နင်၊ ငါ့ကိုပြန်ချစ်နေတာ ဟောဒီမျက်ဝန်းတွေက ပြောနေတယ်ဟာ။ ကောင်မလေး... လိမ်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့။ မရပါဘူးကွာ”

“ဟင်... နင်နော်။ ပြောနေတဲ့ကြားက”

ညည်း သူသူက ဗိုက်ခေါက်ကိုဆွဲလိမ်လိုက်သည့်သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ သဘောတကျဖြင့် တဟားဟားအော်ရယ်လေတော့ဦး။

“ရယ်မနေနဲ့... ဖေဖေတို့မျှော်နေလိမ့်မယ်”

“မပူပါနဲ့ကွယ်၊ ဖေဖေတို့စိုးရိမ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင့်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ငါတစ်ယောက်လုံးပါတဲ့ဟာပဲ”

“ဟွန်း... သူကတော်တော်အားကိုးရတာကိုး”

“ဒါပေါ့... ကဲ... ဖရဲသီးပြန်ဝယ်ကြမလား”

“မဝယ်တော့ပါဘူး... အဲဒါနဲ့ အိမ်ပြန်မရောက်ဘဲနေ

၁၆၄ ❀ မယသွယ်မောင်

ဦးမယ်”

“ဒီတော့လည်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ တက္ကသိုလ်တက်ကြ
တာပေါ့ အသည်းလေးရယ်နော်”

“အရူး... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

သူက စက်ဘီးကိုနင်းနေရင်းမှ သူမလက်ကိုဆွဲ၍ သူ့ခါး
ကိုဖက်ထားစေလေ၏။ အောင်မာ... ခွေးကောင်... ဝါမျိုးကျ
တော်တော်တတ်နေ။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ သူမက လူကြီးတွေမျက်နှာကို
ညှိဝံ့တော့ဘဲ အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြေးလေ၏။ သူကတော့ လူကြီး
ခါးချောင်ပိတ်မေးခွန်းတွေထဲမှာ လုံးလည်ချာလည်လိုက်ရင်း
ငြိမ်ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။ ကောင်းတယ်... လူလည်လေး...
ဒီလောက်တော့ထိဦးမှ...။

“ဟဲ့... ဘယ်မှာလဲ ဖရဲသီး။ ဝယ်မလာဘူးလား သား
ဈာန်”

“ဝယ်လာတယ် အန်တီလေးရဲ့”

“ဒါဖြင့်ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုလေ... ဟို... ကျွန်တော်တို့စားလိုက်ပြီ”

ဝမ်းလေးနဲ့ သတ်သတ်လေး ❀ ၁၆၅

“ဟင်... ဖရဲသီးတစ်လုံးလုံး လမ်းမှာကုန်အောင်စား
လာတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လားသားရယ်”

“တစ်လုံးမဟုတ်ဘူးမေမေရဲ့။ နှစ်လုံး...”

“နှစ်လုံးတောင်... ဟဲ့... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်... အဲ... ဇာ... နင်လာရှင်းဦးဟ”

သူ၏မလုံမခြုံဟန်ပန်အမူအယာကို လူကြီးတွေရိပ်မိကုန်
၍ ထိုနေ့မှာပင် သူမတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို အကုန်သိကုန်
ကြတော့၏။

ကဲ... ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ တကယ်လည်း သူ
နှင့်သူမက မိဘတွေကိုတစ်ခါမှမလိမ်ညာခဲ့ဖူးတာကိုး။

ဆုတောင်း (၃)

မင်းသား၊ ဆက်ဆက်လေး ချီ

လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှားနေပြီလို့ သံသယဝင်မိတဲ့လူ
ကိုပြန်ဆိုရင် တွဲကိုယ်တည့်ပြန်ပဲရှိပါတော့တယ်...

အနု (၁၁)

“ဟောဗျာ... ပြောနေတာတော့မကြားဘူး။ ကိုယ့်ကို
မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေလိုက်တာများ။ ပြောပါဦး... ဇာရယ်။
ကိုယ်တော်တော်ချောလာလို့လား”

အတွေးတွေထဲနစ်မြောနေရာမှ သူမလန့်ဖျတ်ကာ သတိ
ဝင်သွား၏။ သူက သူမမျက်နှာကို ရှေ့တည့်တည့်မပြုံးပြုံးကြီးထိုင်
ကြည့်နေတာမို့ မျက်စောင်းခဲလိုက်မိသည်။

“ဇာနော်... အဲဒီမျက်စောင်းမျိုးနဲ့ နင်၊ တခြားလူကို
သွားမထိုးမိစေနဲ့”

“ထိုးတော့တာဖြစ်လဲ။ နင့်အပူတစ်ပြားသားမှမပါဘူး”

“နင်ပါသွားမှာစိုးလို့ပေါ့ဟ။ ကြာမျိုးရှစ်ဆယ်နဲ့ ညှိမြဲလုပ်မယ်မကြံနဲ့။ နင့်ကိုဝါးစားသွားလိမ့်မယ်”

“စားပါစေ... နင်မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ”

“ဇာကလည်းကွာ... ကိုယ့်ကိုဆို ဘယ်တော့မှစကား အကောင်းမပြောဘူး။ အော်လိုက်၊ ငေါက်လိုက်နဲ့။ နင့်ထက်ငယ်တယ်များထင်နေလား။ ချစ်လွန်းလို့ ငါသည်းခံနေတာနော်။ တစ်ခါတလေများ ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်စနိုးလေး မောင်လို့ခေါ်ပါလား”

“အောင်မာ... မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ နင့်ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ ခပ်ဖွဖွလေးထုတဲ့ကောင်မလေးကို သွားခေါ်ခိုင်းပါလား လစနဲ့။ ငါကတော့ သေတဲ့အထိ မခေါ်ဘူးမှတ်”

သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားလေ၏။ ဟင်း... ငါ့ကွယ်ရာဆိုပြီး ဟိုကောင်မလေးတွေနဲ့ရော၊ ဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုတ်နေတာ မသိဘူးများမှတ်နေလား။ နင့်အကြောင်းကို အူမချေးခါးသိလာတဲ့မိန်းကလေးပါဟဲ့။

“နင် ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲဇာ”

“နာမည်သိပ်ကြားချင်နေတာပေါ့လေ။ ငါ့မျက်စိထဲက ခု

ချိန်ထိမထွက်သေးဘူး။ ငါ့မှာတော့ သူ့အလုပ်တွေ တကယ်မအားလို့ လာမကြိုနိုင်တာပဲလေလို့ ဖြေတွေးခဲ့ပေါင်းများပြီ။ မတွေ့တာလည်း တော်တော်ကြာလို့ မျက်နှာလေးမြင်လိုမြင်ငြား သွားကြည့်ဦးမယ်ဆိုပြီး...”

သူ့မအာလုံးလေးတွေ တိုးတိမ်၍ဝင်သွားပါ၏။ မျက်ရည်တွေ ဝေဝေတက်လာတာကို မျက်တောင်ဖြင့်ပုတ်ခတ်၍ သိမ်းဆည်းသည့်ကြားက ပါးပြင်ပေါ်သို့ပေါက်ခွဲနေကျသွားလေသည်။

“ဇာရယ်... ဒါငိုစရာလား... ကိုယ့်နားမှာတွေ့သမျှ မိန်းကလေးမှန်သမျှ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေချည်းပါ”

သူမသူ့ကိုခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ငါစောင့်ကြည့်ဦးမယ် ဈာန်။ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ နင်နဲ့ဘာလဲဆိုတာကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြန်တုံ့တုံ့နဲ့ နင်နဲ့ငါ...

“ဇာ... နင်ငါ့ကို အဲဒီလိုမျိုးမကြည့်နဲ့။ နင့်မျက်လုံးတွေထဲမှာ သံသယတွေရှိနေတာကို ငါတွေ့နေရတယ်။ နင် ငါ့ကိုမယုံဘူးလား။ နင်မသိအောင် ငါဘာတစ်ခုမှမလုပ်သေးဘူး။ လုပ်ကိုမလုပ်တာ။ မယုံရင် နင်စောင့်ကြည့်ပါ”

“နင့်ကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ ငါအချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ ငါက သူများ

၁၇၄ နွယ်သွယ်

လခစားလုပ်နေရတာ။ နင်တို့အလုပ်က တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ရှိနေရင်ဖြစ်တာချည်းပဲ။ အေး... နင့်ကိုမကြာခဏလာကြည့်တဲ့အလုပ်ကို ဒီနေ့ကစပြီး ငါရပ်လိုက်ပြီ။ ချစ်သူရည်းစားဘဝမျိုးတောင်မှစိတ်မချရရင် ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို နင့်လက်ထဲ ဘယ်လိုအပ်ရမှာလဲ”

“ဟာ... ဇာ”

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လူကြီးတွေဝင်လာတာမို့ သူမတို့ပဋိပက္ခကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းမျှမကျေ နပ်နိုင်သေး။ ဒင်းနဲ့ပတ်သက်နေသမျှကာလပတ်လုံး ဒီလိုပြဿနာတွေကို နိစ္စဇူဝင်ကြုံနေရဦးမှာပါပဲ။

“သမီးငယ်... မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ခဏခဏစိတ်ကောက်တဲ့အကျင့်ကိုဖျောက်ပါလို့ပြောတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ။ ဖေဖေသိပ်မပြောချင်ဘူး”

“မပြောပါနဲ့ကိုမိုးရယ်... သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့အသိဆုံးပဲဟာ။ ပြီးတော့လည်း သူတို့ဟာသူတို့ ပြေလည်သွားကြမှာပါပဲ”

“မပြေလည်ဘူးဦးဦးရဲ့... ဇာမှာပြောစရာတွေအများ

ပါးလေးနဲ့ သက်သက်လေး ၁၇၅

ကြီးရှိတယ်”

“သမီး”

“ဇာကိုလည်း တစ်ခါတလေ ဝင်ဆွေးနွေးခွင့်ပေးပါဦးလား ဖေဖေ။ အိမ်မှာ ဇာကအငယ်ဆုံးဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ ဇာစကားအတည်မရှိခဲ့... ဇာဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့သက်ဆိုင်တာမို့ ဇာပြောပါရစေ”

“အင်းလေ... သမီးဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေရမယ်။ အန်တီချိုတို့နားထောင်ပေးမယ်နော်။ ခုတော့ ထမင်းကိုဝင်အောင်စားလိုက်ပါသမီး”

သူမစိတ်မပါစွာဖြင့် ထမင်းကို တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် ဖျစ်ညှစ်စားလိုက်ရ၏။ ထမင်းဝိုင်းမပြီးခင် ထထွက်မိပါက သူမလိုချင်သည့်စည်းဝေးပွဲကိုမရမှာစိုးသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ မမနှင့် အန်တီလေးက သူမကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်းက သက်ပြင်းကိုယ်စီကျိတ်ချလိုက်ကြလေ၏။

ထမင်းစားပြီးသွားတော့ မမက အချို့ပွဲကို ဧည့်ခန်းထဲလာပို့ပြီး ရှောင်သွားလေသည်။ ဖေဖေက တစ်ခုံ၊ သူမနှင့်အန်တီလေးက တစ်ခုံ၊ သူက တစ်ခုံ၊ ဦးဦးနှင့်အန်တီချိုက တစ်ခုံ ထိုင်နေသည့်

၁၇၆ ဇွဲ ယသဒ္ဒါမောင်

ဧည့်ခန်းတံ တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။

သူက သူမကိုတောင်းပန်ကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်တာမို့ သူမ
ဖျတ်ခနဲအကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။ ငါ့ကို လာမည့် နဲ့စာန်။ ငါက
နင်နုနုတိုင်းပျော့ပါသွားမယ့်လူမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ နင်သဘော
ပေါက်ထားစမ်းပါ။

“သမီး ပြောစရာရှိတာပြောလေ”

“ဟ... ဦးဦးနဲ့အန်တို့ကို အားနာမျက်နှာပူမိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ မပြောပြန်ရင်လည်း အုရင်ထဲမှာ မီးစကြီးမျိုးထားရသလို
အခဲရခက်နေလို့ပါ”

“သမီး”

“ပြောပါစေကိုမျိုး... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ ဆက်ပြော
ပါသမီး”

“ဟ၊ သူနဲ့မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး”

“ဟင်!”

“အဲဒါကြောင့် အနုသူ့ကို ခုလိုတွေမတွေ့ဆုံပေးတော့ဖို့
အန်တီတို့ကို အတောင်းပန်ပါတယ်”

“သမီးရယ်... သမီးတို့သံယောဇဉ်က ၅ နှစ်အရွယ်က

ပါးပါးလေးနဲ့ ဆက်ဆက်လေး ဇွဲ ၁၇၇

တည်းက စခဲ့တာနော်။ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ချည်လာတဲ့ကြိုးတွေက
မနည်းဘူး”

“ဟေ့မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားမှာပါအန်တီ”

ဖေဖေက သူမကိုဝင်ပြောရန် ကိုယ်မတ်လိုက်စဉ်၊ ဦးဦး
ကဖေဖေလက်ကိုဆွဲ၍တားလိုက်လေ၏။

“သမီးမှာ... မကျေနပ်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုရှိမယ်ထင်
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခုမဟုတ်ပါဘူးဦးဦး။ နည်းနည်းစီစုထား
တဲ့ အပုံလိုက်ကြီးပါ”

“ငွေလှိုင်းလာခြည်”

“ချိုတောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို။ သမီးပြောချင်တာပြော
ပါစေ”

“ထုံးစံအတိုင်း သားဘက်က ပျက်ကွက်တာတွေများလာ
လို့ပဲမဟုတ်လားသမီး”

“ဒီလောက်ထိတော့ ဇာနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်ဦးဦး။
ဇာကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူပဲ။ သူ ခြေလှမ်းတွေပျက်
နေတာကြာပြီ”

“ဟာ... ဇာ”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား ဖိုးဈာန်”

“ဇာအတွက်တော့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူးလို့ပြောပြီး... အဲဒီ ကောင်မလေးကိုတော့ ဟိုပို့ဒီပို့ သူ့အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဇာက နဲ့ခန်းထဲအမြဲထိုင်နေရတဲ့လူမှမဟုတ်ဘဲ။ မကြာခဏ ပစ္စည်းဝယ်၊ အလုပ်လုပ်ရမယ့်တိုက်တွေအိမ်တွေကိုသွားတိုင်း သူတို့ဆိုင်နားက အမြဲဖြတ်သွားရမမြဲပါ”

သူမလက်ချောင်းလေးတွေကို ချိုးလိုက်မိ၏။ မျက်စိထဲမှာ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်မြင်ယောင်လာသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် မျက် စိကိုစုံမှိတ်ချလိုက်စဉ် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခုစီး ကျသွားလေသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဖွဖွလေး ထုတာကို ပြုံးပြုံးကြိုးစိုက်ကြည့်နေသည့်မြင်ကွင်းက ရုပ်ရှင်ပြကွက် အနွေးစားလို သူမအာရုံမှာ တနေနေပေါ်လာလေ၏။

ဒါ... အိပ်မက်မှမဟုတ်ခဲ့လော့ဘဲ၊

“သူနဲ့အဲဒီကောင်မလေးဆက်ဆံပုံက သာမန်အဆင့်တော့ မကတာအမှန်ပါပဲ။ plaza တွေ၊ Mart တွေ၊ show room တွေ မှာ တွဲသွားတွဲလာလုပ်တာ ဇာတွေ့ခဲ့ပေါင်းများပြီ။ အဲဒီ... အဲဒီ

နေ့က သူ့ကို ဇာသေချာဖုန်းဆက်ချိန်းခဲ့တာပါ။ ဇာ OT ဆင်းရ ပေမယ့် ပြန်တဲ့အချိန်လေးမှာ ကော်ဖီဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ် အေးအေး ဆေးဆေးစကားပြောဖို့ ထပ်ပြီးတော့ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါသေးတယ်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အပ်ကျသံပင်မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ ပါ၏။ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ဖြင့် သူမအသံမှတစ်ပါး မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရပါချေ။ သူမတစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီး စကားကိုဆက်ပြောပါ ၏။

“ဇာနဲ့သူ့ကို လူကြီးမိဘတွေက အတင်းရိုက်ပြီးကြိုက်စေ ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဇာစိတ်နဲ့ဇာကိုယ် ရူးရူးမိုက်မိုက်ခေါင်းညိတ် ခဲ့မိတဲ့ကိစ္စကို ဇာဟာဇာပဲ ပြန်ရှုပ်သိမ်းပါရစေ။ အားလုံးကို ဇာ တောင်းပန်ပါတယ်။ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှားနေပြီလို့ သံသယ ဝင်မိတဲ့လူကိုပြီပါဆိုရင် ဇာကိုယ်ဇာညွှန်ပြရုံပဲရှိပါတော့တယ်။ ချစ် သူသက်တမ်း ၄ နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ကိုတောင်သတိမရဘဲ သူစိမ်းမိန်း ကလေးတစ်ယောက်နဲ့... လက်ပွန်းတတီးရှိနေတဲ့ယောက်ျားတစ် ယောက်ရဲ့လက်ထဲကို ဇာဘဝထိုးအပ်ရလောက်တဲ့အထိတော့ ဇာ မမှားပါရစေနဲ့ရှင်... ဇာကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

သူမထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထပြေးလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ

ခပ်မာမာအရာကို ခွပ်ခနဲထိုးချလိုက်သံ။ အန်တီချိုနှင့်အန်တီလေး တို့၏ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံတို့ကို သူမဂရုမစိုက်တော့ပါချေ။

အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်ရင်း သူမ ငိုကြွေးလိုက်တာကို မမက မတားဆီးပါဘဲ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေလေ၏။

ဇာအသက်ငယ်သေးတယ်တဲ့လားမမရယ်။

အဲဒီငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကောင်မလေးက (၁၆) နှစ်နဲ့ရည်းစားထားခဲ့မိလို့ ခုတော့ မတန်တဆဝေဒနာတွေကို ခံစားနေရပြီလေ။ မမကတော့ အသက် (၂၀) ကျော်မှ ချစ်သူရွေးခဲ့တာမို့ ဇာလိုအားမရှိ။ ဇာလိုဝေဒနာမျိုးဘယ်ခံစားရပါ့မလဲ။ အရွယ်ရောက်မှစဉ်းစားခဲ့တာဆိုတော့ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းကိုရခဲ့တာပေါ့နော်။

ဇာကတော့ ဒီနောင်တကို တစ်သက်လုံးအမှတ်ရနေမှာ အမှန်ပါပဲ။ မေ့တယ်ဆိုတာ အပြောသာလွယ်တာပါလေ။ တကယ်တမ်းကျ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ သူတစ်ခါပြောခဲ့ဖူးသလို သူ့ချစ်ခြင်းတွေက ၂၀၂၈ တဲ့လား။ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ် ၅၂၈ နဲ့ချစ်သူလိုချစ်တဲ့ချစ်ခြင်း ၁၅၀၀ ကိုပေါင်းပြီး သူများတွေထက်သာတဲ့ ၂၀၂၈ နဲ့ချစ်တာပါတဲ့။ ခုတော့ ဖျာန်ရယ်...

နင့်လျှာဖျားကထွက်လာတဲ့စကားတွေကို ငါမယုံရဲတော့ပါဘူး။ နင် ငါ့ကိုပြောခဲ့တဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ ဟိုကောင်မလေးကို မပြောဘဲနေမလား။ နင်ပြောခဲ့လို့သာ နင့်နားမှာ အဲဒီကောင်မလေးက ပက်ကျိလိုလာကပ်နေတာပေါ့။ နင့်စကားလုံးတွေထဲမှာ ပျော်ဝင်နေလို့ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဒါကို နင်က ငါမသိဘူးဆိုပြီး လျှော့တွက်ရင်တော့ မှားသွားမှာပေါ့ဖျာန်ရယ်။ နင်သိထားဖို့က ငွေလှိုင်းလာခြည်ဟာ ဘဝမှာ တစ်ခါပဲ အမှားခံမယ်။ အေး... အဲဒီအမှားဟာလည်း ပြင်လို့ရနိုင်တဲ့အမှားမျိုးပဲ ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတာပါပဲ။

သံသယဆိုတာ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားကိုဝင်လာခဲ့ရင် ပြေ
ရှင်းလို့မရနိုင်တဲ့ပြဿနာတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးကုန်ပါလေရော...

အနု (၁၂)

ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ဉာဏ်ဝင်းက သူ့ကိုမြင်သွားလေ
၏။

“ဖိုးဖျာန်လာပြီဟေ့ . . . ဒီနေ့ မင်းစောင့်အလှည့်နော်။
လစ်မယ်မကြံနဲ့”

“ငါသိပါတယ်ကွာ”

“မင်းမေးစေ့မှာ ညှိနေသလားလို့”

“ဟာ! ဟေ့ကောင် . . . မင်းကို ဘယ်ကကောင် ဖျင်းလိုက်
တာလဲပြောစမ်း၊ ငါတို့သွားကျွေးကြတာပေါ့”

“ကျွတ်... မသိဘဲစွတ်ပြောမနေနဲ့... father ကြီးကွေး
လိုက်တာ”

“ဟေ! ဘာပြဿနာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ပြောရမှာလည်း ခက်ပါတယ်ကွာ”

“ဟာ... မပြောလို့ရမလားကွ။ ပြေးကြည့်မှ ဒီသူငယ်
ချင်း ငါးယောက်ပဲရှိတာကို။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတိုင်တိုင်ပင်ပင်ပေါ့
ကွ... မဟုတ်ဘူးလားကွာ”

“အေးလေ... မင်းကလည်း”

ဝဏ္ဏနှင့်စိုးနိုင်ရော၊ အာကာပါ သူ့အနီးသို့ရောက်လာလေ
သည်။ သူက ဆက်တီဆိုဟခုံပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး မျက်နှာချွတ်ဖြူ
ဖြူလေးကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ မေ့လိုက်တော့မယ်တဲ့လားဇာ၊ ဖြေ
ရှင်းပြခွင့်၊ အယူခံဝင်ခွင့်လေးတောင်မှမရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

“ဇာက ငါ့ကိုမေ့လိုက်ပြီတဲ့”

“ဟေ!”

သူငယ်ချင်းလေးယောက်စလုံး အာမေဒိုက်သံပြိုင်တူထွက်
ကာ ကိုယ်တွေ့ပါ မတ်သွားကြလေ၏။ သူနှင့်ဇာအကြောင်းကို အစ
အဆုံးသိထားကြသူတွေကိုး။

“ဟာ... ဟုတ်လို့လားဈာန်ရာ”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါပြောမလားကွ။ သူပြောပြတဲ့အကြောင်း
ခိုင်လုံလားမခိုင်လုံလားတော့မသိဘူး။ မေမေကာထားတဲ့ကြားက
ဖေဖေလက်ချက်ကို ငါမိသွားတာပဲ”

“ဘာကြောင့် သူဒီလိုဆုံးဖြတ်တာလဲ”

“ကဗျာကြောင့်”

“ဟာ... မင်းရှင်းမပြဘူးလားကွ”

“ကြိုးစားတာပဲကွ၊ ရမှမရတာ၊ ငါနဲ့ကဗျာ တွဲသွားတဲ့လာ
လုပ်သမျှ သူချည်းထိပ်တိုက်တိုးနေတာကိုး”

“မင်း father ကြီး ဘာပြောလဲ”

“လောလောဆယ် အဖြိုးကုပ်ပြီး နေနှင့်ဦးတဲ့။ သေချာလို့
ကတော့ အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းဖို့သာပြင်တဲ့လေ”

“မင်းတို့အဖြစ်ကလည်းကွာ”

“အေးလေ၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ဖြစ်ရတယ်လို့”

“တော်သေးတာပေါ့၊ တရားဝင်သာစေ့စပ်ထားရင် မိဇာ
နာမည်ပျက်မှာ”

“ခုရောဘာထူးလဲကွ။ ဇာနဲ့ဈာန်က လူတိုင်းသိထားတဲ့

စုံတွဲပဲ။ ရည်းစားသက်တမ်းတောင်မှမနည်းတော့ဘူး။ ဟေ့ကောင်
ဈာန်၊ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ”

“အေး... အဲဒီနေ့ကြောင့် ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်
သွားတာ”

“ဘယ်နေ့ကလဲ”

“ကျန်ခဲ့တဲ့စနေနေ့က သူ့ဖုန်းဝင်လာတယ်မဟုတ်လား”

“မနက်အစောကြီးဆက်တဲ့ဟာလား”

“အေး... အင်္ဂါနေ့ဆုံမယ့်တိစ္စလေ။ အဲဒီနေ့ရောက်တော့
နေ့ခင်းဘက်တစ်ခေါက် သူထပ်ဆက်သေးတယ်။ ငါ့ကို ကဗျာလာ
အပူကပ်နေတာနဲ့ ငါလည်းအဲဒီနေ့ကိုမေ့ကိုမေ့နေတာ... ခံပေါ့
နည်းသေးတယ်”

“ဘာနေမို့လို့လဲကွ”

“သူနဲ့ငါ ချစ်သူသက်တမ်းလေးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့လေကွာ”

“ဟာကွာ”

သူ ကိုယ်ကိုမှောက်လှဲလိုက်ပါ၏။ အပြင်ထွက်ရန်တာစု
နေသည့်သူငယ်ချင်းတွေတောင် ဘယ်မှမသွားဖြစ်ကြဘဲ သူ့အနီး
မှာ ဝိုင်းပြုနေလေသည်။

“ငါတို့ဝိုင်းရှင်းပေးပါမယ်ကွာ။ ဒီလောက်ထိလည်း စိတ်
ဓာတ်ကျမနေပါနဲ့”

“အေးလေ... ဇာကစိတ်ပျော့ပါတယ်”

“အဲဒီလိုပျော့လို့ပဲ ငါစိုးရိမ်နေရတာ”

“သူ့ဘာလုပ်လို့လဲ”

“အခု ငတ်တစ်ပွဲနဲ့တွဲနေတယ်”

“ဘာကွ”

“အဲဒီကိစ္စနဲ့စကားများတော့ သူက ရွဲ့ပြောတယ်ကွ။ ငါ
အတင်းလိုက်ရင် သူ ဟိုဘက်ယိမ်းသွားမှာကို ငါစိုးရိမ်တာ။ ဘဲကြီး
က တို့ထက် (၆) နှစ်၊ (၈) နှစ်လောက်တော့ကြီးပုံရတယ်။ စံပြ
style ပဲ။ gentleman ပုံစံပေါ့။ သူ့အထင်ကြီးနေတာက ပိုဆိုး
တာ”

“မင်းတွေ့ဖူးလို့လား”

“အေး... ငါ သူ့နောက်လိုက်တာကိုသိတော့ ငါ့ကိုအပြတ်
ကောလွှတ်တာပဲ။ ခုထိတော့ သူတို့ဘာမှဖြစ်ပုံမရသေးပါဘူး။ ကြည့်
ရတာတော့ ဖိုးပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီငနဲကြီးအိမ်ကို သူသွားပြင်
ပေးနေတာဆိုတော့ ငါနည်းနည်းစိုးရိမ်မိတာအမှန်ပဲ...။ ဇာက

၁၃၀ နွယ်လေးနဲ့ ဆက်ဆက်လေး

ဖယောင်းတုံးလေးလိုပဲ အပူနဲ့တွေ့ရင် ပျော်တတ်တာကိုး”

“မင်း သူ့အဖေကိုသွားပြောလေကွာ”

“မဖြစ်ဘူး... ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ အစက လူကြီးတွေ အကုန်လုံး ငါ့ဘက်ကရှိတာ။ မမက အစပေါ့။ အခု ငါ့မှာဖြစ်ချက် ရှိသွားတော့ သိပ်မကြည်တော့ဘူး”

“ဒီကိစ္စ ကိုအောင်ကြီးသိလား”

“မသိသေးဘူး”

“သွားပြီးပြောပြရှင်းပြကွာ... ပြီးရင် မမနားပေါက်မယ်။ နောက်အန်တီလေးကတစ်ဆင့် အန်ကယ့်ဆီရောက်မှာပေါ့။ ဒါဆို ပွဲသိမ်းပဲ”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်ကွ”

“ငါစဉ်းစားရမယ်ကွ... တော်ကြာ ငါတို့ကိစ္စကြောင့် ကိုအောင်ပါ အဖျားခတ်မှာလည်းစိုးရတယ်။ သူနဲ့မမက ချစ်သူသက် တမ်းတစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်းကူပြီးစဉ်းစားပေးလို့ရတာပေါ့”

“အင်းလေ၊ ငါတစ်ရက်သွားတွေ့မှာပါ”

ခဏမျှငြိမ်သွားလေ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာ

ဝမ်းလေးနဲ့ ဆက်ဆက်လေး ၁၃၁

စကားမှမပြောဘဲ အတွေးနက်နေကြလေသည်။

“ဖျောက်!”

“ငါအကြံရပြီ”

“ဘာလဲဟ”

ဝဏ္ဏက လက်ဖျပ်တီး၍ဆိုတော့ သူပါထိုင်ခုံမှာထထိုင် လိုက်မိသည်။ အားလုံးအကြည့်က ဝဏ္ဏထံစုပြုံသွားလေ၏။

“ဇာအတွေ့မခံတဲ့အတောအတွင်း... သူ့နောက်ကို ရှုံ့ဒိုး မလိုက်လို့တော့မရဘူးကွ။ ပြီးတော့ ကဗျာကိစ္စကလည်း ဈာန်မှ မကူညီရင်မရဘူး။ ငါတို့နဲ့မှမရင်းနှီးတာကိုး”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါတို့ ဇာနောက်ကို အလှည့်ကျရှုံ့ဒိုးလိုက်မယ်”

“မဆိုးဘူး... ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“တတ်နိုင်သရွေ့ သူမသိအောင်တော့လုပ်ရမှာပေါ့။ ဈာန် ကိုယ်တိုင်လိုက်ရင် ပိုပြီးပြဿနာကြီးလာမှာကိုး။ ငါတို့လိုက်ရင် တော့ သူမရိပ်မိလောက်ပါဘူး”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ဇာကို... ဒီဘဲကြီးရန် က အန္တရာယ်ကာကွယ်ပေးရာလည်းရောက်တယ်။ တော်လိုက်ကွ”

ဦးနှောက်”

ဝဏ္ဏခေါင်းကို သူတို့ဝိုင်းထူကြတော့ ဝဏ္ဏနှုတ်မှဆဲနေ သံတွေပလပွထွက်လာလေ၏။ ရင်ထဲမှာ အပူက နည်းနည်းတော့ လျော့သွားသလိုပင်။

“ငါကြားဖူးတာတော့ မမလေးကိုခိုးဖို့ လူဆိုးတွေနဲ့မောင် တိုင်ပင်ပဲ”

“ခွဲ မင်းကိစ္စက ခိုးဖို့မပြောနဲ့။ ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ် ပြန် ပိုးဖို့တောင်မှ မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒါမင်းထိုက်နဲ့မင်းကပ်။ နေရာတကာ လူများကိုအားနာ၊ ကူညီနော်။ နှမင်းဖြစ်လာတော့ ဘယ်သူလာကူညီသလဲ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ”

“အေးလေ... စေ့စပ်ပြီးသားဆိုရင်လည်း ဟုတ်တုတ် တုတ်။ တစ်ရှက်ကနှစ်ရှက်အဖြစ်မခံဘဲ ယူဖြစ်ဦးမှာ”

“ဟင့်အင်း၊ ဇာက တစ်ခါတည်းလက်ထပ်မယ်ပြောလို့ ငါတို့မစေ့စပ်ဖြစ်တာ”

“မင်းတို့ ဘယ်တော့ယူဖို့စီစဉ်ထားတာလဲ”

“ရည်းစားသက် ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့၊ ဒါပေမဲ့ မမအရင်ဆုံး

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှပါ”

“ဒွဲတော့မလျှော့နဲ့ဈာန်ရေ... ဒွဲရှိမှ မင်း၊ လာနဲ့ပြန်နီးမှာ။ လောလောဆယ် မင်းက minus ပြနေတော့ ဟိုဘက်ကအမှတ် အသာနဲ့ ရှေ့ကပြေးနေပြီး ဒီလူကြီးကို အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ အနီကပ် ပြဖို့လိုတယ်”

“ကြည့်လုပ်ကြဦးနော်... တော်ကြာပိုဆိုးနေမှ”

“ငါတို့သိပါတယ်ကွ... ငါတို့လုပ်တတ်တယ်။ ဘာမှပူ မနေနဲ့”

ဝယ်သူတွေရောက်လာတာမို့ နှဲခန်းထဲမှ ဝဏ္ဏတို့အုပ်စု show room ထဲ ထွက်သွားကြလေ၏။ သူ့အသည်းဟက်တက်ကွဲ နေတာကိုနားလည်ပေးကြတာမို့ တော်ပါသေးသည်။ နို့မို့ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေ၍ ပေါက်ကွဲချင်သမျှ ဖိစိမ့်မှာလည်းမထွက်ဝံ့။

ခုလို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပြောလိုက်လေ ဟု အနည်းငယ်သက်သာသွားလေသယောင်။

ဇာရယ်... ကိုယ့်အပေါ်မှာ တကယ်ပဲ အယုံအကြည် ထင်းမဲ့လေပြီလား။ ဇာထင်သလိုမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ ခုလောလော ဆယ်တော့ သွေးပူနေတဲ့ဇာကို ကိုယ်မချင်းပြပါရစေနဲ့ဦးနော်။

နောက်... ဖြည်းဖြည်းကျမှ ကိုယ်သေချာရှင်းပြပါမယ်။ အဲဒီအခါ ကိုယ်တို့ခပ်ခွာခွာနေလာခဲ့ရတဲ့ကာလတွေအတွက် အတိုးချပြီးချစ်ကြစို့နော်။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ငယ်စဉ်ကတည်းက... အတူစား၊ အတူကစား၊ အတူသွားခဲ့ကြတာမို့ အခုလိုချစ်သူဘဝရောက်ပြန်တော့ ချစ်သူလိုရင်းရင်းနှီးနှီးနေဖို့ ကိုယ်စိတ်မရဲဘူး။ အထူးသဖြင့် ဇာမိတ်ဆိုးသွားမှာကိုစိုးရိမ်မိတာပါကွယ်။

ဇာက လက်ချင်းထိမိ၊ အသားချင်းတိုက်မိသွားတာလေးတောင် မျက်စောင်းခဲ့တတ်တာ၊ ချစ်သူလို ပွေ့မိဖက်မိနမ်းမိလို့ကတော့ ဘယ်လောက်တောင်မှစိတ်ဆိုးလိုက်လေမလဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့ညတုန်းက ဇာ့မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပေးနေရင်း ဇာနဖူးပြင်လေးကိုငုံမွှေးချစ်စိတ်ပေါက်လာမိတာကို မနည်းချွန်းအုပ်ထိန်းချုပ်ရတဲ့အဖြစ်က မလွယ်ပါဘူးဇာရယ်။ လူကြားသူကြားထဲမှာ ဇာလက်လေးကိုဆွဲချိတ်ပြီး ကိုယ်အတူလျှောက်ချင်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဇာမကြိုက်မှာစိုးလို့ ဘေးကခပ်ခွာခွာသာ လိုက်လျှောက်ဖြစ်ခဲ့မိတယ်။ ချစ်စကားတွေ ထပ်ခါထပ်ခါပြောမိရင် ပေါ့သွားမှာစိုးလို့ နောက်ထပ်ထပ်ပြီးမပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါတွေဟာ ဇာ

စိတ်ဆိုးမှာကိုစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဘက်ကဆင်ခြင်ခဲ့တာပါကွယ်။

ဒါတွေကပဲ ဇာနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ စိမ်းကားပြတ်တောက်ဖို့ အကြောင်းဖန်တီးလာခဲ့တာလား။ ဇာရင်ထဲရောက်နေတဲ့ သံသယတွေကို ပပျောက်သွားလေအောင် ကိုယ်တစ်နေ့ရှင်းပေးမှာပါဇာရယ်။ အဲဒီနေ့လေးကိုတော့ အချိန်မီရောက်ခွင့်လေး ပေးလှည့်ပါ။

ဪ... ဇာရယ်... သံသယဆိုတာ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားကိုဝင်လာခဲ့ရင် ဖြေရှင်းလို့မရနိုင်တဲ့ပြဿနာတွေနဲ့ ရှုပ်ဒေါ့ကုန်ပါလေရောလား။ လို့

ဇာကစိတ်ပျော့တယ်...သူများပြောတာကိုယုံလွယ်တယ်။ ဒါ
ကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံခဲ့...။ မဟုတ်ရင် ဇာနောင်တရမှာကိုစိုးရိမ်လို့
ပါ...။

အင်း (၁၃)

အချောသတ်ပြင်ဆင်နေသည့်တစ်အိမ်လုံးကို လိုက်ကြည့်ရင်း သူမ စိတ်ကျေနပ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ ဒီနေ့ အိမ်သော့ပြန်အပ်မှာမို့ ညနေတော့ ဦးဖုန်းရောက်လာမှာပါလေ။

ဧည့်ခန်းနံရံမှ မီးဆိုင်းတွေကို လှည့်ပတ်စစ်ကြည့်နေစဉ် နံရံထက်ရှိပန်းဆိုင်းက မသိမသာလေးစောင်းနေ၏။ ကျွတ် . . . ကိုနေဝင်းတော့ သေချာမလုပ်ခဲ့ပါလား။ အခုက ခြံထဲမှာပန်းအိုးတွေချ၊ မြက်ရိတ်သမားတွေသာ ပါလာခဲ့တာမို့ ပစ္စည်းသိမ်းသည့် အံဆွဲထဲမှ screwdriver ကိုနှိုက်ယူ၍ သစ်သားလှေကားအတိုက်

ထောင်လျက် တစ်ထစ်ချင်းတက်ခဲ့၏။ အခြားအိမ်တွေမှာတုန်းကလည်းလုပ်နေကျမို့ ဘာမှဖြစ်လောက်မည်မထင်ပါ။

သူမစိတ်တွေထွေပြားနေတာမို့ မီးဆိုင်းမှမီးလင်းနေတာကိုသတိမထားမိပေ။ အဲဒါကပထမအချက်။ လျှပ်စစ်မီးခလုတ်ကို မပိတ်မိသည်က ဒုတိယ။ အခြားအလုပ်သမားတွေကို မလုပ်ခိုင်းသည်က တတိယ။ ဝက်အူကိုပြန်ရစ်၍လှည့်လိုက်ပြီး မီးဆိုင်းကိုလှည့်ရွှေ့စဉ် မီးအုပ်ဆောင်းက ငိုက်ခနဲဆင်းသွားတာမို့လှမ်းအမင်း သူမတစ်ကိုယ်လုံးကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟား...”

“ဝုန်း!”

မျက်စိထဲဟာသွားကာ လူကအမြင့်ထက်မှ ယိုင်ခနဲမြှတ်ကျလေ၏။ သွားပြီး... ဒီတစ်ခါဖြင့်ကိစ္စချောပြီထင်ပါရဲ့။ အေးခနဲဖြစ်သွားရာမှ သူမကိုယ်လုံးလေးကို ဆီးပွေ့မင်းလိုက်သည့်ရင်ခွင်တစ်ခုထဲသို့ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိသွားရလေသည်။

“ဟ... ဇာလေး”

မေးဖျားကိုကိုင်လှုပ်၍ခေါ်နေတာကို သူမသိပါ၏။ တင်းကျပ်စွာပွေ့ထားသည့်အသိကိုလည်း သူမသိနေသည်။ ပြီးတော့

ပြီးတော့... အဆမတန်ခနဲပေါက်နေသည့်ရင်ခွင်သံတို့ကိုလည်း အကျယ်ကြီးကြားနေရပါသည်လေ။ ဘုရားရေ... ဦးဖုန်း... ဦးဖုန်းရောက်လာခဲ့တာပေါ့။ သူမကိုဖမ်းပြီးပွေ့ခဲ့တာပေါ့။

“ဟ... ဇာရေ”

သူမမျက်ဝန်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ စိုးရိမ်နေသည့်မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ကြည့်စမ်း... သူမျက်ဝန်းတွေက ဘယ်လောက်တောင်များလှလိုက်ပါသလဲ။

“ဇာသတိရပြီလား”

သူမအသာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့မှ သူက ပွေ့ထားရာမှ သူမကိုထူမတ်၍ရပ်စေ၏။ နောက်... သူမလက်ကိုဆွဲ၍ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ခိုင်းထားပြီး မီးဖိုခန်းထဲရှိ refrigerator ထဲမှ ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးနှင့်ဖန်ခွက်ယူလာပြီး သူမကိုရေငဲ့၍တိုက်လေသည်။

“ဘာလို့ ကိုယ်တိုင်တက်လုပ်ရတာလဲ။ ကိုယ် အရမ်းစိတ်ပူသွားတာပဲ”

“ဇာမေ့သွားတာ၊ မီးအရင်ပိတ်ဖို့”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကိုယ်က ညနေမှပဲလာတော့မလို့၊ တော်ကြာ... ဇာစောင့်နေရမှာစိုးတာနဲ့ စောစောပဲလာခဲ့မိတာ

အချိန်မီရုံလေးပဲ”

သူက မျက်နှာပူသွား၍ထင့်... ပြတင်းဝမှာသွားရပ်ပြီး ခြံထဲရှိအလုပ်သမားတွေ အလုပ်လုပ်နေတာကိုကြည့်နေလေသည်။ သူမကို မင်း၊ ချာတိတ်ဟုခေါ်ရာမှ အမည်ပြောင်းခေါ်လိုက်သည့် ဝိသေသကို သူမသတိထားမိသွားသည်။ သူ့ဒီအတိုင်းဆက်ခေါ်လေ မည်လား။

“ဒီညရှစ်နာရီလောက်ဖြစ်ပြီ ကိုယ် Dinner ကျွေးချင်လို့ ဇာလာနိုင်မလား”

“ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်။ ဇာမကြားလိုက်ဘူး။ ဇာက ဘယ်သူနဲ့ပဲစကားပြောပြော မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ပြီးမှပဲပြော တတ်တယ်”

သူ့ထဲမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့မျှကြားလိုက်ရ၏။ သူမထိုင် နေသည့်ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ထပ်ပြောပါလေသည်။

“ကိုယ် ဒီည ဇာကို Dinner ကျွေးချင်လို့”

“ဇာမအားဘူးဆိုရင်ရော”

“ကိုယ်တစ်ရက်ပြန်ချိန်းပေးမယ်လေ။ ဇာအိမ်ဖုန်းဖြစ်ဖြစ်၊

Hand phone ဖြစ်ဖြစ် နံပါတ်ပေးခဲ့ဝေါ့”

“ဇာလာခဲ့ပါမယ်... ဘယ်နေရာကိုလဲ၊ ဘယ်နှနာရီမှာ လာရုံမှာလဲ”

“ဇာဖုန်းနံပါတ်မပေးချင်တာ ဟိုတစ်ယောက်သိသွားမှာ စိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဦးဖုန်းရဲ့၊ ပေးလို့ရပါတယ်... ဟို”

သူက သူမဘာပြောမလဲစောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။ ပြောလိုက် လို့ဖြစ်ပါမလား။ တော်ကြာ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်နေတယ်ထင် သွားမှအခက်ပဲ။ အိုလေ... ဇာက ညာမှမညာတတ်တာ။ ဈာန်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့အထိတောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခဲ့ဖူးသေးတာ ပဲ။

“ဇာ... ဈာန်နဲ့ပြတ်သွားပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဒီလောက်နှစ်ရှည်လများတွဲလာ ပြီးမှ သည်းခံလက်စနဲ့ ဆက်သည်းခံတာမဟုတ်ဘူး”

“ဦးဖုန်းက ဘာမှမသိဘဲပြောနေပြန်ပြီ။ သူက ဇာအပေါ် အရမ်းကိုပေါ့နေတာအမှန်ပဲ ဦးဖုန်းရဲ့။ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ချစ် သူသက်တမ်းလေးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ကိုတောင် သတိမရနိုင်ဘဲ သူစိမ်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့အကြည်စိုက်နေတာကို ဘယ်သူကကြည့်

ဖြူနိုင်မှာလဲ”

“ဟေ့အကြောင်းပြချက်က မခိုင်လုံသေးဘူးနော်”

“ပြောရရင်တော့ အများကြီးပေါ့ ဦးဖုန်းရဲ့”

“ဆုံးဖြတ်တာမစောပါနဲ့ ဇာ။ ဇာက စိတ်ပျော့တယ်။ သူများပြောတာကိုယုံလွယ်တယ်။ ဒါကြောင့်... ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံနဲ့။ မဟုတ်ရင် ဇာနောင်တရမှာကိုစိုးလို့ပါ”

သူမ၊ သူ့ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဘာကြောင့်များ ညာချင်တာလဲဦးဖုန်းရယ်...။ ဦးဖုန်းရဲ့ရင်ထဲမှာ ဇာကိုပြောချင်တဲ့ စကားတွေသိမ်းထားတာ အများကြီးရှိနေမှန်း ဇာသိပါတယ်။ ရည်းစားရှိလက်စကို အတင်းမရမကဖြတ်နေမှန်းသိလို့ အထင်သေးတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဂုဏ်တွေပကာသနတွေကိုကြည့်ပြီးမပြောရတာလား။ အသက်အရွယ်ကိုပဲပြီးမပြောချင်တာလား။

“ကိုယ်ပြောတာ နားလည်လားဇာ”

“ဇာက မျက်စိနဲ့တပ်အပ်ကြီးမြင်ခဲ့တာပါဦးဖုန်းရဲ့။ ကိုယ့်ချစ်သူက သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်သီးဆုပ်နဲ့ ကျီစယ်နေတာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလေးပြန်ကြည့်နေတဲ့မြင်ကွင်းကို ဇာဒီနေ့ထိဖျောက်ဖျက်လို့မရသေးတာအမှန်ပဲ”

သူ့မျက်နှာမှာ မဲပြုံးယောင်ယောင်လေးမျှ ပေါ်လာလေ၏။ ထိုင်နေရာမှ ထလျှောက်လာပြီး သူမထိုင်နေသည့်ဆက်တီနောက်ကျောမှာလာရပ်လေသည်။

“တိုက်ဆိုင်တာမျိုးလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့ဇာ။ သူ့ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦးလား”

“ဟင့်အင်း... သူ့ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတာကြာပြီဦးဖုန်းရဲ့။ ဇာမကြာခဏတွေ့ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေမနည်းခဲ့ဘူး။ ဇာ... သူ့ကိုတကယ်မေ့လိုက်တော့မှာ”

သူ့ထဲမှ ရယ်သံခပ်တိုးတိုးကြားလိုက်ရလေ၏။ ရုတ်တရက် သူမခေါင်းပေါ်သို့ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက် အုပ်မိုးလာလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပြန်၏။

“မင်း... သူ့ကိုမမေ့နိုင်ပါဘူးဇာရယ်”

သူမ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်ပါ၏။ အထင်သေးတာလား။ သေချာတာပေါ့။ သူမကိုအထင်မကြီးနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ထဲမှ သူမ ဘာကိုမျှမျှော်လင့်နေမိတာပါလိမ့်။ အတွေးအဆုံးမှာ သူမ၊ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဇာပြန်တော့မယ်... ဒီမှာဦးဖုန်းရဲ့အိမ်သော့”

သူ့ဘာမှဆက်မပြောပါချေ။

အိမ်ဝမှာချွတ်ထားသည့်ဖိနပ်ကိုဝတ်လိုက်၏။ ဒါ သူဝယ်
ပေးထားတဲ့ဖိနပ်ပါပဲ။ သူမဘက်က သူ့အပေါ်မှာ ဒီလောက်ထိ
အမှတ်တရရှိနေသလောက် သူကတော့ ဥပေက္ခာပြုလွန်းရက်ပါ
တယ်လေ။

တိုက်ခန်းသို့ပြန်ရောက်စဉ် တံခါးဖွင့်ထွက်လာသည်က
ကိုအောင်အောင်ဖြစ်နေလေ၏။ ဒီအချိန်ပြန်လာမည်ထင်မထား
သည်မို့ မျက်နှာကတော့အံ့တည်း။

“ညီမလေးပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်... အစ်ကိုပြန်တော့မလို့လား”

“အင်း... သွားပြီနော်”

“ဟုတ်”

ခဲအိုလောင်းကတော့ ဝင်ထွက်လာချေပြီ။ မမတို့စုံတွဲက
သူမတို့လို လူ့မြင်ကွင်းမှာ တွဲသွားတွဲလာသိပ်မလုပ်ပေ။ များသော
အားဖြင့် ကိုအောင်အောင်ကသာ မမရှိနေတတ်သည့်ညနေခင်း
တွေမှာ လာလည်တတ်ပါသည်။ ဒီနေ့ Sunday ဆိုတော့ မမလည်း
ရှိနေသည်ကိုး။

“ဟဲ့... စောလှချည်လား”

“အင်း... ဒီနေ့အိမ်အပ်ရုံပဲလေ မမရဲ့။ ပေပေရော”

“ဦးဦးနဲ့ golf ကွင်းသွားတယ်ပြောတာပဲ။ အန်တီလေးနဲ့
အန်တီချိုက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်သွားတာ ညနေ
စောင်းမှရောက်ကြမှာ”

‘ဒါဖြင့် မမနဲ့ကိုအောင်အောင် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ကြ
တာပေါ့။ ဘာညာသာရတာတွေပြောနေကြသလဲ’ ဟု ခါတိုင်းလို
သူမမစဖြစ်။ လူက ဘာတစ်ခုမှစိတ်တိုင်းမကျဖြစ်ကာ နုံးချိနေ
သည်။

“ကိုအောင်ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“မမတို့ ဒီနှစ်ထဲယူဖြစ်မှာလား”

“ဖြစ်ဦးမယ်မထင်ဘူး။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စက ငြိမ်းမှ
မငြိမ်းသေးတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ... မမက သပ်သပ်၊ ဇာကသပ်သပ်ပဲဟာ
ကို”

“ဟဲ့... ရမလား။ ကိုအောင်မှာ မိဘတွေရှိကြတော့ဘာ

မဟုတ်ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဦးဦးနဲ့အန်တီချီပဲ မိဘအရာနေရမှာ နင်မသိဘူးလား”

မမလေသံမာသွားတာကို သိလိုက်ပေမယ့် သူမရန်မလုပ်ဖြစ်။ ခုတင်ထက်ခွေလဲ့လိုက်တော့ မမထဲမှ မျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုရလိုက်သည်။

“စည်းကမ်းမရှိလုပ်ပြန်ပြီ... အကူလဲလေ”

“မလဲချင်သေးဘူး”

“ကိုအောင်လာပြောသွားတာ ငါတို့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေရဲ့၊ နင်တို့ကိစ္စ”

“ဟာ! သူနဲ့မဆိုင်ဘဲနဲ့”

“မဆိုင်ဘဲရှိမလား။ ဟိုကောင်လေးငိုပြီးမြောတော့လည်း အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူက ဘယ်နေနိုင်ပါတော့မလဲ။ ငါ့ဆီရောက်လာရတာပေါ့”

“ယုန်တစ်ကောင်လုံး ငိုပြီးပြောရင်တောင်မှ လာမယ့်တော့ဘူး”

“အာရယ်... နင့်စိတ်ကို နင်မနိုင်ဘဲနဲ့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ငြင်းမနေနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲလည်းပြန်ကြည့်လိုက်ဦး။ အရင်

လိုပြည်ပြည်မောင်းမောင်းလေးမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်စရာမလိုတော့ဘူး”

ရွှေပြောနေတာပဲမို့ မမကဆက်မပြောဘဲ အသံတိတ်သွား၏။ သူမခုတင်ပေါ်မှာ ပြောင်းထိုင်ကာ၊ ဆံပင်တိုတိုလေးတွေကို အသာသပ်တင်ပေးလိုက်လေသည်။

“နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားပေးသင့်ပါတယ်လေ။ နင်တွေ့ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ သူနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူးတဲ့။ နင်အထင်မှားနေတာပါတဲ့။ လောလောဆယ် သူဘယ်လိုမှရှင်းပြလို့မရသေးလို့ခက်နေတာမို့ အချိန်တန်ရင်တော့ နင့်စိတ်ဖြေတဲ့အထိ သူဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်တဲ့”

သူမမျက်စိအစုံကိုသာ မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။ ဒီလိုပဲ လေပြည်လေးနဲ့ပြောဦးမှာပေါ့။ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ စွတ်အလိုလိုက်ထားကြတာ။ ဒီလိုသာ သူ့ခြေရှုပ်တတ်မှန်းသိရင် သူမဘယ်လိုမှ ခေါင်းညိတ်မိခဲ့မှာမဟုတ်။ အင်း... သမီးရည်းစားဖြစ်သွားတာတောင် သူမ မူချိန်မှားရခဲ့လို့လား။ လွယ်လွယ်ရခဲ့တဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ချောင်ထိုးထားဖို့ ကြိုးစားတာလား၊ ဈာန်ရယ်။

“နင်အခုတွဲနေတဲ့လူအကြောင်း သူတို့အုပ်စုစုံစမ်းနေပုံ
ရတယ်လို့ ကိုအောင်ပြောသွားတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တစ်ခုခု
ဖြစ်မှာကိုတော့ သူ့စိုးရိမ်ရှာပါတယ်ဇာရယ်။ အရင်လိုပဲ စိတ်လေး
ပျော့ပျော့ထားပါဦးလား။”

“ဇာနားချင်ပြီမမ... ညကျ Dinner ဖွဲ့သွားရဦးမှာ။ တစ်
လလုံးလုံးပင်ပန်းထားလို့အနားယူပါရစေ”

“ဟင်! ဘယ်သူဖိတ်တဲ့ပွဲလဲ”

“ဦးဖုန်း”

ဒီတစ်ခါတော့ မမတကယ်နှုတ်ပိတ်သွားတော့၏။ စိုးရိမ်
တယ်တဲ့လား။ ည (၉) နာရီ၊ (၁၀) နာရီအထိ အလုပ်ဆင်းနေရတဲ့
ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးကိုလာကြိုဖို့မေ့တဲ့လူကများ လျှာအနိုးမရှိ
တိုင်းပြောတတ်ပါဘိ။

စိတ်ကူးနဲ့လက်တွေ့တာ ဘယ်တော့မှတစ်တစ်တည်းကျလေ
မရှိဘူးတဲ့။ တုတ်တက်ပေါ့...ဇာအဖြစ်ကိုပဲကြည့်။ တွဲထားတဲ့လက်ကို
ဆွဲဖြုတ်ပြီး အခြားလက်တစ်စုံရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုကို မျှော်လင့်တကြီးတမ်းတ
နေမိခဲ့တာလေး။ အဲပေမဲ့ အဲဒီလက်တစ်စုံက တွေ့ဝေမှုတွေနဲ့...ကမ်းလင့်
မလာခဲ့ပါချေ။

အနီး (၁၄)

ကိုယ်ကျပ်ဝါဝန်အနက်လေးက သူမကိုယ်ပေါ်မှာ Flitting ကျကျ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။ shampoo နှင့်လျှော်ထားသည့်ဆံပင် တိုတိုတို့ကို Gel ဖြင့်လူး၍ ပိပ်ပြားပြားလေးဖြီးသင်လိုက်သည်။

ဘာလက်ဝတ်ရတနာမှမဝတ်ဘဲ စတီးလက်ပတ်နာရီကိုသာ ဘယ်လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပတ်လိုက်သည်။ တောင်လောက်ပါပြီလေ။ မျက်နှာကို puff ဖြင့် သုံးလေးချက်ရိုက်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာလဲ သမီး”

“မပြောတတ်ဘူးဖေဖေ။ စိတ်မပူပါနဲ့... ဦးဖုန်းက တိုက်
ရွှေထိပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

“သူချိန်းတာ ဘယ်နှနာရီလဲ”

“ရှစ်နာရီ”

“အခုမှခုနစ်နာရီပဲရှိသေးတာ။ မစောလွန်းဘူးလား။ Taxi
နဲ့သွားမှာပဲ။ ဒီလောက်အချိန်မယူရပါဘူး”

“ဖေဖေဘာများပြောချင်လို့လဲ”

“ခဏထိုင်ဦးပေါ့ သမီးငယ်”

သူမဆက်တိုက်မှာအသာဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ဖေဖေက သူမ
ကိုတစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းသည်။

“သမီးက ချိန်ခွင်လျှာလေးတစ်ခုလိုဖြစ်နေတာ သတိထား
မိရဲ့လား”

“ရှင်!”

“တစ်ဖက်ကိုအလေးတစ်ခုခုထည့်လိုက်ရင် အဲဒီဘက်ကို
အလွယ်တကူယိုင်သွားတတ်တယ်လေ။ သားချာန်မှာ ပြစ်ချက်လေး
နည်းနည်းရှိသွားတာနဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ကိုယိမ်းဖို့ သမီးကြိုးစားနေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ”

“ဖေဖေပြောတာကို အရင်နားထောင်ပါဦးသမီးရယ်”

သူမ သက်ပြင်းဖွဖွချလိုက်မိ၏။ ဂေဖေဆုံးမရင် တော်ရုံ
နှင့်ပြီးတာမဟုတ်။ ဦးဖုန်းတော့ မျှော်နေပြီလား။

“လူနဲ့စိတ်ကင်းကွာတတ်ရင် သမီး အသက်အန္တရာယ်နဲ့
ကြုံရတတ်တယ်နော်”

“ဇာနားထောင်နေပါတယ်ဖေဖေ”

“အေး... အခု သမီးဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ ဖေဖေ
မသိဘူးလို့မထင်နဲ့။ ဖေဖေမှာ နားတွေမျက်စိတွေအများကြီးရှိတာ
ကို သမီးသိထားပါ”

“ဦးဖုန်းက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါဖေဖေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဖေဖေ မဝေဖန်လိုပါဘူး။ လူတွေအကြောင်း
ကို ဖေဖေလောက်သမီးမသိသေးပါဘူးလေ။ လောလောဆယ်တော့
ဒီလူအပေါ်မှာ သမီးက အကောင်းချည်းပဲမြင်နေတာဆိုတော့ ဖေ
ဖေတစ်ခုခုပြောလိုက်တာနဲ့ ဖေဖေကို သမီးငြိုငြင်မိရင် ငရဲကြီး
မှာစိုးလို့ ဖေဖေမပြောပါရစေနဲ့။ တစ်ခုပဲသတိပေးချင်လို့ပါ။ သူ
အကြောင်းကို သေချာဂယနကမသိသေးဘဲနဲ့ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ
လက်မခံမိပါစေနဲ့သမီး။ ဖေဖေပြောချင်တာဒါပါပဲ”

၂၈ ဇွဲ ဖာသုဇာန်

“ဦးဖုန်းက သမီးအပေါ်မှာ ခိုးသားပါတယ်ဖေဖေ”

“ဖေဖေက ရှေ့ကိုကြိုမြင်ပြီး ပြောလိုက်တာပါသမီး။ ကဲ
ကဲ... သွားစရာရှိတာသွားတော့။ သိပ်ညဉ့်မနက်စေနဲ့ ဟုတ်ပြီ
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

သူမ၊ ဖိနပ်စင်မှဖိနပ်ကိုယူရန်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဖုန်း
ဝယ်ထားပေးသည့်ဖိနပ်ကိုမတွေ့ရတော့ပါ။ ထိုဖိနပ်နေရာမှာ ရှိ
နေသည်က အမျိုးအစားတူ၊ size တူ၊ နံပါတ်တူ အနက်ရောင်ဖိနပ်
လေး။ ဘယ်သူများ လာလဲသွားတာပါလိမ့်။

“ဝတ်သွားလိုက်ပါ ဇာ။ ငါ့ဖို့ ကိုအောင်ဝယ်လာပေးတာ
ငါနဲ့သေးနေတယ်။ ပြီးတော့ နင်ကြိုက်တဲ့ဟာမျိုးပဲမို့ ငါတင်ပေး
ထားလိုက်တာ”

ဟိုတစ်ရန်ရောဟု သူမလှည့်မမေးမီ။ ဖေဖေက ခုထိနည်း
ခန်းမှာရှိနေတုန်းကိုး။ ထိုဖိနပ်လေးကိုပဲစီးတာ သူမထွက်လာခဲ့
သည်။ Taxi ပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် Restaurant ရှေ့မှာ အဆင်
သင့်ရပ်စောင့်နေသည့်သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူက Taxi တံခါးကို
လာဖွင့်ပေးလျက်ကြိုလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါးလေးနဲ့ ဘတ်သတ်လေး ဇွဲ ၂၈

“ဂ နာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိပြီဆိုတော့ ကိုယ်က ဇာမလာဖြစ်
တော့ဘူးထင်နေတာ”

“ဖေဖေနဲ့စကားပြောနေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ
ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်... လာလေ”

သူခေါ်သည့်နောက် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ သူမလိုက်လာ
ခဲ့သည်။ လက်ထဲမှာယူလာသည့် packing ထုပ်ကို သူ့ထံလှမ်းပေး
လိုက်ပါ၏။ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရန်ပြင်နေရာမှ သူ့အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဘာလဲဇာ”

“ဦးဖုန်းအတွက်လက်ဆောင်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ဇာတုန်းက ဦးဖုန်း ဖိနပ်ဝယ်ပေးဖူးတယ်လေ”

“မလိုပါဘူးကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ လက်ခံပေးပါနော်”

သူက အထုပ်ကိုအသာယူလိုက်ပါ၏။ အထုပ်က ပြားသလို
လေးလေးပင်ပင်လည်းရှိတာမို့ ထူးဆန်းနေသလိုပင်။

“ဘာတွေများလဲ ဇာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဦးဖုန်းကိုပေးဖို့ အတော်တော်စဉ်းစားခဲ့ရတယ်။ နောက်
ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရတာနဲ့ အန်တီမာရီဆီ အကြံဉာဏ်တောင်း
မှအဆင်ပြေသွားတာ”

“တော်တော်ဦးနှောက်စားသွားတယ်ပေါ့လေ။ တကူးတက
ဇာရယ်”

“ဦးဖုန်းအတွက်... အသုံးဝင်တဲ့ပစ္စည်းလည်းဖြစ်သလို
အမှတ်တရလည်းဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“Thanks နော်... စားပွဲပြင်ခိုင်းလိုက်ပြီ။ ခဏစောင့်”
ခဏအကြာ အစီအရီရောက်လာသည့်စားသောက်စရာ
တွေကိုကြည့်ရင်း သူမစိတ်ညစ်သွားရ၏။ အရင်လို အစားကိုသိပ်
မမက်မောတော့တာကြာခဲ့ပြီပဲ။ သူမက သူမကို လိုလေသေးမရှိ
ပြုစုပေးရှာပါသည်။ ထမင်းမစားခင် ကုတ်ဘူးကိုဖောက်၍ ဖန်ခွက်
ထဲထည့်ပေးကာ အရင်သောက်စေလေသည်။ အဲဒါတွေကအစ
ဈာန်နဲ့မတူတာပေါ့။

“စားနော်... အားမနာနဲ့၊ မရှက်နဲ့”

“ဟုတ်”

“ဇာတစ်ခုခုဖြစ်လာသလား၊ မျက်နှာသိပ်မကြည်ဘူး၊ ဦး

က-တာပြောလိုက်လို့လဲ”

အဲဒါပါပဲ... ဈာန်နဲ့ကွာတာတွေ အများကြီးပါလေ။ သူ
က ဇာမျက်နှာအကဲကိုဖမ်းတတ်တယ်။ ဇာခံစားချက်ကိုသိနေတတ်
တယ်။ ဒီလောက်ထိသိနေတာတောင် သွေးအေးတည်ငြိမ်လွန်းတာ
တော့ အံ့သြစရာပါပဲ။

“ဖေဖေက ဇာကိုအသိပေးတဲ့သဘောပါ”

“ကိုယ့်ကိုပြောပြလို့ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... လူတွေရဲ့အကြောင်းကို ဇာသိပ်မသိသေး
ဘူးတဲ့”

သူစားလက်စွန်းကို အသာချလိုက်ပါ၏။ သူမကိုဖျတ်ခနဲ
ကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းများက အဓိပ္ပာယ်နက်ရှိုင်းလွန်းလှသည်။

“ကိုယ်နဲ့ချားပတ်သက်နေလားဇာ”

“ဇာ၊ ဖေဖေကိုပြောလိုက်ပါတယ်။ ဦးဖုန်းနဲ့ဇာက ရိုးသား
ပါတယ်လို့”

“ဟုတ်တာပေါ့... ကိုယ်တို့ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့တဲ့ သုံးလေး
လအတွင်းမှာ သွားသွားလာလာရှိတော့ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်
ယောက်တော့တွေ့မှာပါပဲ”

၂၀ ❀ ဖော့ဒ်ဟောင်

“အ၊ ဦးဖုန်းကိုအားနာပါတယ်။ သိပ်ကြီးမရင်းနှီးသေးဘဲ နဲ့ သူတစ်ပါးကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုမေးလို့ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ အ၊ လူမှုရေးကိုနားလည်ပါတယ်”

သူ့ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ စားသောက်ခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး ဖျော်ရည်ကိုမော့ချကာ ပါးစပ်ကို serviette ဖြင့်သုတ်လိုက်လေသည်။

“ကိုယ်ပြောပြလို့ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းနဲ့ကိုယ် မိတ်ဆွေတွေ ပဲဟာ”

“ဦးဖုန်းပြောချင်စိတ်ရှိမှပြောပါ”

“ရပါတယ်”

သူက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို လက်ချောင်းလေးများထိုးယှက် လျက် ခဏမျှငြိမ်သွားလေ၏။ ဆိုင်ထဲမှာ လူအတော်ရှင်းကာ တီးလုံးသံစဉ်လေးသာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထွက်နေလေသည်။

“ကိုယ်က divorcee တစ်ယောက်ပါ”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်... လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က မိဘတွေသဘောကျ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်လက်ထပ်

ခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် divorce လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ”

“ဘာပြဿနာရှိလို့လဲဟင်”

“စိတ်သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်တာပေါ့။ ပြီးတော့”

သူက မျက်ဝန်းနက်များဖြင့် သူမကိုစိုက်ကြည့်ကာ တီးတိုး ဆက်ပြောလေ၏။

“ကိုယ်၊ သူ့ကိုမချစ်ဘူး”

သူမနှုတ်ခမ်းလေးများ အလိုလိုဟသွားရ၏။ ဤမျှတည် ငြိမ်ရင့်ကျက်လွန်းသည့်လူတစ်ယောက်ထံမှာ ယခုချိန်ထိ အချစ်ဆိုတာမရှိသေးဘူးတဲ့လား... ထူးဆန်းလေစွ။

“အခု... အခု အဲဒီတစ်ယောက်က ကခြားအိမ်ထောင် ပြုလိုက်ပြီလားဟင်”

“ဟင်အင်း... ကိုယ့်လိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနေသေးတယ်”

“ဦးဖုန်းတို့ အဆက်အသွယ်ရှိကြသေးလား”

“လုပ်ငန်းနဲ့ဆက်စပ်မှုရှိလာရင်တော့ ဖုန်းထဲက စကားပြောဖြစ်တာပေါ့။ သူက... ကာယအလှသင်တန်းဖွင့်ထားတယ်။

Beauty saloon နဲ့တွဲဖွင့်ထားတာ။ နောက် တခြားလုပ်ငန်းတွေ လည်းရှိသေးတယ်။ အဲဒါတော့ ကိုယ်မသိဘူး။ သူ အရေးတကြီး ငွေလိုအပ်တဲ့အခါမျိုးမှာ ကိုယ့်ကိုအကူအညီတောင်းတယ်။ ဒါပဲ”

“ဦးဖုန်းက ဘာကုမ္ပဏီဖွင့်ထားလို့လဲ”

“ပုဂ္ဂလိကဇာနည်”

“ဪ”

သူမငြိမ်သက်သွားရ၏။ စဉ်းစားစရာတွေ ထပ်ပေါ်လာ ပြန်ပြီလား။ ဟို! သူနဲ့ဇာနည် ခုချိန်ထိဘာဆိုဘာမှပတ်သက်သေးတာ မှမဟုတ်တာဘဲ။

အပြန်မှာ သူလိုက်ပို့သည့်ကားပေါ်မှာ ဘာစကားမှမပြော ဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။ ခုချိန်ထိ အချစ်ဆိုတာကို ဇာကောင်းကောင်းကြီးမခံစားတတ်သေးတာကိုတော့ ဝန်ခံချင်ပါ တယ်လေ။

စဉ်းစားစရာတွေအများကြီးလိုလာပြီဦး။ သူက လူပျိုမဟုတ် ဘူးဆိုတဲ့အချက်နဲ့တင် နင်နဲ့တန်ဖိုးချင်းကွာသွားပြီ။ သူ့နောက်က ဂုဏ်ပကာသနတွေကို ခဏမေ့ထားကြတာပေါ့။ ရှာနဲ့လိုရည်းစားများ တာက ခွင့်လွှတ်ချင်လွှတ်ချင်သေးတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက် ထပ်ပြီးကွာရှင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို နင်လျှော့တွက်ရင် မှားမှာ သေချာသလောက်ပဲ။

အနု (၁၅)

လိမ္မော်ရည်သောက်နေရာမှ သူမစကားကြောင့် မေဇင်
သီးသွားလေ၏။ ကျောကုန်းကိုသုံးလေးချက်ပုတ်ပေးလိုက်မှ သက်
သာသွားလေသည်။

“နင့်ဟာကလည်း ဇာရယ်၊ ဟုတ်မလိုလို့နဲ့ Half Feelကြီး
ပါလား။”

“ငါ့အမှန်အတိုင်း နင့်ကိုဖွင့်ပြောတာပဲ မေဇင်”

“နင့်အတွက် စဉ်းစားစရာတွေအများကြီးလိုလာပြီ ဇာရယ်
သူကလူပျိုမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အချက်နဲ့တင် နင့်နဲ့တန်ဖိုးချင်းကွာသွား

ပြီ။ သူ့နောက်က ဂုဏ်ပကာသနတွေကို ခဏမေ့ထားကြတာပေါ့။
ဈာန်လိုရည်းစားများတာက ခွင့်လွှတ်ချင်ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်။
မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်ပြီး ကွာရှင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့
စိတ်ကို နင်လျှော့တွက်ရင် မှားမှာသေချာသလောက်ပဲ”

“သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေဇင်။ သူ့... ခုထိ ငါ့ကိုဘာမှဖွင့်
မပြောသေးပါဘူး”

“ပြောလို့ရမလားဟဲ့။ ချိန်ဆနေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ
ပေါ့။ လောလောဆယ် နင်က ဈာန်ကိစ္စနဲ့ရင်ပူနေတဲ့သူကိုး”

မေဇင်က အအေးဖို့ရှင်း၍ထလိုက်စဉ် အလန့်တကြားရေ
ရွတ်လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့... ဝဏ္ဏနဲ့တူလိုက်တာ...။ ဟဲ့... ဝဏ္ဏ... ဝဏ္ဏ
ဘယ်ကိုလာတာလဲ... လာလေ”

ဝဏ္ဏက ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသည့်လျှာထိုးဦးထုပ်ကို
ခွာ၍ ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့် ဆိုင်ထဲဝင်လာလေသည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော... နင့်ကို ဈာန် shadow လွှတ်လိုက်
တာထင်တယ်”

“ကျွတ်... ငါတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်မဟုတ်ပါဘူး

မေဇင်ရဲ့။ တစ်အုပ်စုလုံးအလှည့်ကျပါဟ”

သူမက ဝဏ္ဏကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်
မိသည်။

“အဲဒီထဲမှာ ဒင်းတော့မပါဘူးမဟုတ်လား”

“ပါလို့ရမလားကွ... သူ့အဖေက နင်ထပ်ပြောလာရင်
အိမ်ပေါ်ကခေါင်းနဲ့ဆင်းရမယ်ဆိုလို့ ချောင်ကပ်ငြိမ်နေရတာ”

“သူ့ကိုပြန်ပြောလိုက်ပါဝဏ္ဏ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အလုပ်တွေ
လျှောက်လုပ်မနေနဲ့လို့။ ငါ သူ့ကိုလုံးလုံးစိတ်မဝင်စားတော့ဘူးဆို
တာပါ၊ ထည့်ပြော”

“အေး... နင်ပြောခိုင်းတာလည်းပြောပေးမယ်။ သူပြော
ထားတာလည်း ငါ၊ နင့်ကိုပြောရမှာပဲ”

“ငါနဲ့ပြန်နီးချင်ပြီဆိုတဲ့စကားကလွဲရင် ကျန်တာပြောလို့
ရတယ်ဝဏ္ဏ”

ဝဏ္ဏ သက်ပြင်းကိုဆောင့်အောင့်ချလိုက်၏။ ဇာဘက်က
ဤမျှထိသွေးအေးနေခြင်းကို ဒီကောင်သိရင်တော့ မလွယ်ကြော
ပဲ။

“နင့်ရဲ့အဆိုးမြင်ဝါဒကို တစ်ထစ်လောက်တော့လျှော့ပါ

၂၂၀ ❀ ပထမအပိုင်း

ဦး ဇာရာ။ သူပြောတာ နင့်အတွက်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီစကားကို နင့်ကို သူပြောခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးနော်။ သူညည်းသလိုပြောလို့ ငါပြောပြမှာ”

“စကားရှည်လိုက်တာဟယ်... ပြောမယ့်ဟာပြောပေါ့။ ကြားထဲက ငါတောင်စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

“အေးပါ... နင် သူ့ကိုအထင်လွဲနေတာကို မရှင်းပြနိုင်သေးခင် တစ်ဖက်ကို နင်ခြေကွဲသွားမှာ သူ့အဖိုးရိပ်ဆုံးပဲလား။ ဒီကိစ္စက ဘွာခတ်လို့ရမယ့်ကိစ္စမရှိမဟုတ်ဘူးတဲ့...။ နင်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အဲဒီလူကို ဒီလောကကြီးမှာ အရှင်မထားဘူးလို့ကြိမ်းဝါးထားတာ နော်”

“အံ့မယ်... ရမလား”

“အေး... နင် သူ့ကိုခေါင်းညိတ်ဖို့စဉ်းစားပြီဆိုရင်တော့ ပုလဲဒေဝီနဲ့အရင်ဆုံးသွားတွေ့သင့်တယ်တဲ့”

“ဘယ်က ပုလဲဒေဝီလဲ”

“ကျွတ်... သူ့ ကွာရှင်းထားတဲ့မိန်းမလေကွာ။ နင်ကလည်း”

“ဟင်! ”

ပါးပါးလေးနဲ့ ဆက်သတ်လေး ❀ ၂၂၁

“နေဦး... သူပြောတုန်း ငါ့ လိပ်စာကူးရေးလိုက်သေးတယ်။ နာမည်ကြီးပဲဟ။ ကျွတ်... ဘယ်ချောင်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဝဏ္ဏက အင်္ကျီအိတ်ကပ်တွေရော၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်တွေကိုပါ ဟိုစမ်းစိန့်ကလုပ်နေသလို သူမရင်ထဲမှာ အတော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားလာလေ၏။

“ဟော... တွေ့ပြီ... ဒီမှာ”

မေဇင်က ဝဏ္ဏလက်ထဲမှစာရွက်လေးကို ဖျတ်ခနဲယူလိုက်လေ၏။ သူမကတော့ မတုန်မလှုပ်ထိုင်နေဆဲ။

“ငါသွားတော့မယ်”

“စေး”

ဝဏ္ဏက ဆိုင်ထဲမှခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေ၏။ မေဇင်က သူမဘာပြောမလဲစောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

“ငါသွားကြည့်ချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“သူ့အမျိုးသမီး ဘယ်လိုပုံလဲသိရရင် တော်ပါပြီ”

“ဒါဆိုရင်လည်း သွားကြတာပေါ့... လာ... သ”

Taxi ဖြင့်နှစ်ဦးသားထွက်လာခဲ့သည်။ မှန်ချပ်များကာ ထားသည့်အလှပြင်ဆိုင်နှင့် သင်တန်းခန်းမကြီးက တခမ်းတနား။ ဒီလောက်ချမ်းသာပါလျက် ဘာကြောင့်များကွဲကြတာပါလိမ့်။

ကားပေါ်မှဆင်း၍ platform ပေါ်မှာ ခြေဆုံရပ်နေမိသည်။ ဘယ်လိုသွားတွေ့ရမလဲ။ သင်တန်းတက်ဖို့ စုံစမ်းသလိုဝင်သွားရင်တော့ ရနိုင်ကောင်းရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တွေ့ချင်တဲ့သူနဲ့တွေ့ရပါ့မလား...။

“ဘာလုပ်မလဲ ဇာ”

“ဝင်သွားရအောင်”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟဲ့”

“ဒီလိုပဲကြည့်ပြောရမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်နော်ဇာ... သူက နင့်ကိုဘာမှ မပြောရသေးခင် ခုလိုဝင်တွေ့တာ နင့်ဘက်က foul သွားမှာပေါ့”

“ရောက်လာမှတော့ ဝင်တွေ့သွားမယ်ဟာ... လာ”

မှန်တခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ဝင်လိုက်စဉ် Door girl လေးနှစ်ဦးက ခေါင်းညွတ်၍ကြိုဆိုပါလေ၏။ အောက်ထပ်က သင်တန်းခန်းမမို့ အတော့်ကိုကျယ်ဝန်းပါသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

သူမတို့နှစ်ဦးသား ကြောင်သွားရလေ၏။ ဘယ်နှယ့် ဧည့်သည်ကိုကြိုတဲ့စကားက မှားနေသလိုပါပဲလား။

“မမက Intercon ကတစ်ဆင့် မှာထားလို့ပါရှင်။ ဒီက အစ်မတို့နှစ်ယောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ အကြာကြီးရပ်နေတာတွေ့လို့ သင်တန်းလာအပ်မယ့်ပုံစံတော့မဟုတ်ဘူးပြောလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဇာ၊ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်မပုလဲဒေဝီနဲ့တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ဒါဖြင့် ဒီလှေကားက တက်သွားပါရှင်။ လှေကားထိပ်ရုံးခန်းက bell လေးကိုနှိပ်ပြီး ဝင်သွားပါနော်”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

“ရပါတယ်ရှင်”

သူမ လှေကားကိုစတက်တော့ မေဇင့်လက်အေးစက်စက်က သူမလက်မောင်းကို လာဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ခြောက်... သူက ငါ့ထက်များပိုကြောက်နေရတယ်လို့။ bell ကိုနှိပ်လိုက်စဉ် တခါးက လျှောခနဲပွင့်သွားလေသည်။

သူမတို့လှမ်းဝင်လိုက်တော့ စားပွဲနောက် ထိုင်ခဲ့မှာယိုင်နေ

သည့်ပုလဲဒေဝီက ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ရပ်၍ကြိုလိုက်လေ၏။ အား
ပါးပါး... ခန္ဓာကိုယ်ရော၊ အရပ်အမောင်းရော၊ မျက်နှာပါ ဘာ
တစ်ခုမှအပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် လှရက်လွန်းလှချည်လား။

“ထိုင်ပါ... ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲမသိဘူး”

သူမထိုင်ခဲ့မှာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ငူငိုင်းသွားရလေ၏။ လာ
ခဲ့တာမှားမှားနေပြီလား။ ဘာကိုဘယ်လိုစပြောရမှာပါလိမ့်။

“ဇာနဓမည်... ဇာနဓမည်က ငွေလှိုင်းဇာခြည်ပါ မမ”

“တို့အသိထဲမှာတော့ ဒီနာမည်မျိုးမရှိတာသေချာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ၊ ဇာကိုမသိတာမှန်ပါတယ်။ ဇာ... ဇာ
လည်း မမကိုသိတာ သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ပြောစရာရှိတာပြောပါလေ။ တို့... ဒီပေါ်ကနေကြည့်
နေတာကြာပြီ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် အရှေ့မှာ အကြာကြီးငြင်းခုံနေ
ကြတာထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“ဟိုလေ၊ ဟို... မမစိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ ဇာက... ဇာက
မမရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို လာစွက်ဖက်သလိုဖြစ်နေသလားလို့”

ပုလဲဒေဝီက ဘာမှမပြောဘဲ ‘ဆက်ပြော’ ဟုအဓိပ္ပာယ်ပါ
သည့်ဟန်ဖြင့် သူမကိုမေးဆတ်ပြလေ၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကအကြောင်းလေးကို ဇာသိချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

ပုလဲဒေဝီ ကိုယ်ခန္ဓာလေးမတ်သွားလေ၏။ ပြီးမှနောက်
မှီကို မှီချလိုက်ပြီး ယဲ့ယဲ့ပြောလေသည်။

“တို့ပြောမယ်... မင်း ကိုဖုန်းဖြင့်ဇော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ရောက်လာတာထင်တယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

သူမတံတွေးကိုမျှီချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ ပုလဲဒေဝီ
က ဘောပင်တစ်ချောင်းဖြင့် ပါးပြင်ကိုတို့ထိလျက် စဉ်းစားနေလေ
သည်။ အို... လက်ချောင်းလေးတွေကအစ ကိုက်စားချင်စရာ
ကောင်းအောင် ချစ်စရာလေးတွေပါလားနော်။

“သူ့ မင်းကို propose လုပ်ပြီးပြီပေါ့လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင်! ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဇာကို... ဇာကို ဦးဖုန်းဘာဆိုဘာမှမပြောရသေးပါဘူး”

ဇာတ်စိတ်ထဲသိချင်လာလို့ မမဆီလာခဲ့တာပါ”

“ဟင်း... တကယ်ဆို သူ propose လုပ်ပြီးမှ မင်းလာ သင့်တာကွယ်။ အခုလို တို့ဆီလာတာကို သူသိသွားရင် မင်းဘက် ကလွန်သွားပြီ။ ထားပါတော့လေ... ဒါက တို့ပြန်ပြောမှ သူသိမယ့် ကိစ္စပါ။ မင်းဘာသိချင်တာလဲ”

“မမတို့ကွာရှင်းခဲ့တဲ့တိစ္စပါ။ ဇာကိုအထင်မသေးပါနဲ့မမ ရယ်။ ဇာနဲ့ ဦးဖုန်းကြားမှာ ဖွင့်မပြောဘဲနားလည်နေတဲ့အကြောင်း တွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ ခုဟာက ဇာမိဘတွေနဲ့ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်လာရင် ဇာဘက်က ခိုင်လုံတဲ့သက်သေလေး တင်ပြချင်တာ ပါ။ ဒါပါပဲ...”

“ဟုတ်တာပေါ့... တို့သဘောပေါက်ပါတယ်။ သူနဲ့ တို့ အကြောင်းက နှိုးရှင်းပါတယ်ညီမလေးရဲ့။ မိဘတွေသဘောကျ ယူ ခဲ့ကြတယ်။ သူက မိသားစုဘဝကိုသိပ်ခံမင်တာကွယ်။ သူမိဘတွေ က သူ လူမွန်းသိခါစအရွယ်မှာ ကွဲသွားကြတာကိုး။ ဒီတော့ တို့နဲ့ ပေါင်းနေချိန်မှာ သူအလိုလားအတောင့်တဆုံးဟာ သီရိဂေဟာဆို တဲ့မိသားစုရိပ်မြုံလေးပေါ့”

ပုလဲဒေဝီမျက်ဝန်းများက အရည်တို့စိုလဲလာလေ၏။ မဲ့မဲ့

လေးဖြစ်သွားတာတောင်မှ ဒီအလှတို့က လျော့မသွားပါလားနော်

“ဒါပေမဲ့ သူလိုချင်တဲ့အရာကို တို့ဘက်ကမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။
“ရှင်!”

“တို့က... သားသမီးမရနိုင်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

ကြောင့် သူနဲ့နားလည်မှုယူပြီး ကွာရှင်းခဲ့တာပဲ”

ပုလဲဒေဝီ၏အသံလေး တိုးတိတ်သွားလေ၏။ မျက်စိ

ဝဲတက်လာတာကို မျက်နှာလွှဲထရပ်ကာ ရှောင်လိုက်လေမှားထဲကို

“ဇာစိတ်မကောင်းလိုက်တာ မမရယ်” ခြင်းရဲ့ငြား

“ရပါတယ်ကွယ်... မင်းကို တို့သတိပေးချင်တာ

တစ်ခုပဲ။ မင်းတို့ Wedding မလုပ်ခင် ဆီးတွေသွေးစေ့

ဒီကိစ္စကိုပါထည့်စစ်ပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒုတိယပုလဲဒေဝီဘ

ဖြစ်မှာကို တို့စိုးရိမ်ပါတယ်”

သူမပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေစီးကျသွားရလေ၏။ ဒါ

ကြောင့်မို့ သူ့ သူမကိုဖွင့်မပြောရက်တာကိုး။ သနားစရာကောင်း

လိုက်တာ ဦးဖုန်းရယ်။ ဇာကတော့ ဇာကိုအထင်သေးလို့ဖွင့်မပြော

ဘူးဆိုပြီး အထင်တွေမှားနေခဲ့တာကြာနေပါပြီလေ။

“ဇာကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့တောင်းပန်ပါတယ်မမ။ ဇာတို့ပြန်

၂၃၆ ❀ မယုဒီတောင်

ပိပိလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၂၃၇

ဝါဦးမယ်”

“တောင်းပါပြီကွယ်”

သူမနှင့်မေဇင်ထွက်လာပြီး အခန်းဝရောက်စဉ် နောက်
ကန်မှ ပုလဲဒေဝီ၏အသံလေးထွက်လာလေ၏။

ကိစ္စ “ငွေလှိုင်းထခြည်. . .”

“ရှင်”

ရယ်။ ဇ “အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲကွယ်။ မလုပ်သင့်မလုပ်အပ်တဲ့ကိစ္စ
တွေ အလုပ်ဖြစ်အောင်တွန်းပို့နိုင်တဲ့ခွန်အားတွေ ရှိလာတတ်တယ်
ရင်ဆိုင်လို့မင်းအကယ်ချစ်တာကို သူသိရင် အတော်ဝမ်းသာသွား
ပါ။ ဒါပေါ့”

သူမ၊ မေဇင်လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ၏။
“သေချာပြီလား. . . ဇ၊ ဦးဖုန်းကိုရင်ထဲကချစ်နေပြီဆိုတာ တကယ့်
ကိုသေချာသွားပြီလားကွယ်။”

ရွှေဝဒေသာစာပေ

ချစ်မိပြီဆိုရင် မှားမှန်းသိနေပါလျက်နဲ့ အဲဒီအမှားထဲကို
မျက်စိပိတ်ပြီး တိုးဝင်သွားတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒါ...ချစ်ခြင်းရဲ့ငြား
ယောင်းမှုတစ်ခုကြောင့်ပါ။

ရွှေဝဒေသာစာပေ

အန်း (၁၆)

“ဇာရေ... မေဇင့်ဖုန်း”

“လာပြီမမ”

သူမ၊ ဖုန်းရှိရာဆီလျှောက်လာခဲ့ပြီး ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ပါ
၏။ တစ်ဖက်မှ မေဇင့်အသံက အလောတကြီးနိုင်လှသည်။

“ဟဲလို... မေဇင်လား၊ ပြော...”

“ဇာ၊ နင်အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ဟဲ့... နင်နဲ့ငါ OFF တစ်ရက်တည်းရတာကို အထူး

အဆန်းလုပ်ပြီးမေးနေစရာလား မိန်းမရဲ့”

၂၁ နွယ်သွယ်

ပိပိလေးနဲ့ ဆက်ဆံ...

“နင့်ကို ငါပြောစရာတွေရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ငါ၊ ဖုန်းထဲကမပြောချင်ဘူးလား”

“ဒါဖြင့် ငါဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲ”

“နင့် (-----)လမ်းက တိုက်ကိုသိတယ်မဟုတ်လား”

“အေး... လေးခန်းတွဲတိုက်လေ”

“အေး... အပေါ်ထပ်အခန်း (၇)ကိုတက်လာခဲ့။ ငါ အဲဒီမှာရှိနေတယ်”

“လျှို့ဝှက်သည်းဖိုပါလားမေဇင်ရယ်... တကတည်း”

“လာဆိုလာခဲ့ပါဟာ။ နင့်အတွက်သိပ်အရေးကြီးတယ်”

“အခုလား”

“အေးပေါ့”

“အင်းအင်း... ငါအဝတ်လဲပြီး ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်။ ဒါပဲနော်”

သူမ၊ ဖုန်းချလိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲ၍ထွက်လာခဲ့သည်။ မေဇင်ညွှန်းလိုက်သည့်တိုက်အပေါ်ထပ်ကိုတက်ခဲ့စဉ် မေဇင်က ထွက်စောင့်နေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“အထဲကိုမြန်မြန်ဝင်”

“ဟဲ့... ဪ... ငါ့ကိုပြန်ပေးဆွဲဦး”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါဇာရဲ့။ အရေးကြီး”

“ဒါဘယ်သူ့အခန်းလဲ”

“မမကြီး... ”

“ဪ... ဟိုနှစ်က မင်္ဂလာဆောင်သွား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

မရွှေစင်က Maternity coat အပြာ

ဗန်းလေးကိုလျှက် ရောက်လာလေသည်။

“မမ... ဒါ ဇင်ဇင်သူငယ်ချင်းဇာလေ”

“ဪ”

“မမတို့သိတဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ဟိုဟာပေါ့”

“အေးအေး... ”

“ဘာတွေလဲဟယ်... ငါတော့ဘာမှနားမ”

“ဇာ၊ ငါပြောမယ်၊ သေချာနားထောင်ပါ။ ငါ

ပြောရရင် နင့်ကို ငါ၊ ဦးဖုန်းနဲ့သဘောမတူဘူး။ အဲဒါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင့်ကို . . . မေလင်ရယ်။ ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာပါ”

“ပြောလေတယ်၊ ငါတို့တွေအားလုံး နင်နဲ့စာနဲ့ကိုပဲ ပေါင်း

“ငါ၊ ဖုဒါလေ . . . ငါ၊ စာနဲ့ဒီလိုလုပ်ရက်လိမ့်မယ်လို့ထင်

“ဒါဖြင့် နင့်ကိုနှစ်နှစ်ကာကာချစ်နေတာပဲလို့ ငါယူဆထား

“နဂါး . . . သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေရော၊ သူ့မိဘတွေပါ

“အေးအမှုတစ်ခုကလွန်ထားပြီ”

“အေး . . . ဘာအမှုလဲ မေလင်ရဲ့။ ငါ ရင်ထိတ်လိုက်တာ

မှာရှိနေတယ်”

“လျှို့ဝှက်ရယ် . . . ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောရင် ရရဲ့သားနဲ့။

“လာချဲ့”

“အခုငါက မရွှေစင်ဆက်ပြောနေသဖြင့် ပြတင်းဝနားသို့

“အေးနဲ့ လိုက်ကာနောက်မှာကွယ်၍ အပြင်သို့ချောင်းနေ

“အင်း

ပဲနော်” န်ဆိုတာ သမီးတို့သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား”

သူမုတ်ပါတယ်မမ”

မေလင်ညွှန်းအေး . . . သူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း သိသင့်တယ်ယူဆ

ထွက်စောင့်ချင်တာပါ။ ဟိုတစ်လောက မမဗိုက်ပြတဲ့ဆေးခန်းကို

စာနဲ့နဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ကွယ့်”

“ဟင်! ”

“အဲဒီဆေးခန်းမှာ ဆေးစစ်သွားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်

မှာ စာရွက်လာပြန်ယူကြတာပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတော့

သိပ်မကောင်းကြဘူး။ မမက ကောင်လေးကိုမြင်ဖူးလို့ကြည့်နေမိ

တာပါ။ ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကပဲ ဟိုဘက်ခန်းမှာ လာငှားနေကြတယ်”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . နှစ်ယောက်စလုံးလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိ

တယ်။ ကောင်လေးက ညဘက်ပြန်မလာဘူး။ ဒီပနက် သူတို့နှစ်

ယောက် အပြင်မှာလိုအပ်တာတွေ သွားဝယ်နေကြတုန်း ဇင်ဇင်က

ခိုင်ခန့်တွေ့သွားလို့ မမပြောပြလိုက်တာ။ ကြည့်ရတာ ကောင်မလေး

မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားလို့ သူတို့ယူလိုက်ပြီထင်တာပဲ”

“ဖြစ်ရလေစာနဲ့ရယ်။ ဦးဦးသာသိသွားရင် ဒင်းကိုအသေ

သတ်မှာ။ ဒုက္ခပါပဲ”

“ငါက ဒင်းကိုအသေသတ်ချင်တာဟဲ့။ ငါတို့မှာတော့ ဒင်း

ဘက်က ရာနှုန်းပြည့်ရပ်တည်လိုက်ရတာ။ နင်ကြိုက်တဲ့မုန့်ဆို မုန့်၊

ဖိနပ်ဆို ဖိနပ်၊ အိတ်ဆို အိတ်၊ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သူ့ကိုယ်စား ပို

ပေးလိုက်ရတာအမော။ ဒင်း... ဒင်း သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ လုပ်ရက်တယ်။ သစ္စာကိုမရှိဘူး... တောက်! "

"ဟဲ့... ကာယကံရှင်က၊ ငါပဲ မေဇင်ရယ်"

"နင့်အစား သူ့ကိုငါလုပ်ချင်တာဟဲ့"

သူမ ငိုရအခက်၊ ရယ်ရအခက်ကြုံရချေပြီ။ ဦးဦးက ဆင်ခြင်ပါပြောထားပါလျက် ဒီအဆင့်ထိရောက်လာရတယ်လို့။ ဒါနဲ့များသူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဦးဖုန်းအသက်ကိုရန်ရှာဦးမယ်လို့ကြွေးကြော်လိုက်သေး။

ဒါ... ငါ့ကိုချစ်တာတဲ့လား ဈာန်ရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက စည်းပေါ်မှာရပ်နေတဲ့လူပါ။ ဦးဖုန်းဘက်ကို ဘယ်လိုမှယိုင်ကျသွားစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဖေဖေတို့နဲ့ဖြေရှင်းစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးကြုံရမှာမို့ ငါတွေဝေနေခဲ့မိတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်၊ ငါ့ကိုတကယ်ချစ်စိတ်နဲ့ တည်ငြိမ်လာမယ့်အချိန်ကို မရတရဲစောင့်နေမိသေးတာပါကွယ်။ ခုတော့... ခုတော့...

"ပြန်လာကြပြီ"

ခြေသံတွေတစ်ခုတည်းလှုပ်လှုပ်ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ဖက်ခန်းမှ တံခါးဖွင့်လိုက်သံကြားလိုက်ရ၏။ သူမ ဆတ်ခနဲရပ်လိုက်မိသည်။

"ဘယ်လဲလ"

"ငါသွားတွေ့မယ်"

"ဖြစ်ပါ့မလား... နင့်စိတ်ကို နင်နိုင်ပါ့မလား"

"ရပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အသိစိတ်နဲ့ သွားရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး"

"ငါပါလိုက်ရမလား"

"နေနဲ့"

သူမ၊ မရွှေစဉ်အခန်းမှထွက်ကာ တစ်ဖက်ခန်းတံခါးကို သေချာခေါက်လိုက်ပါ၏။ တအောင့်အကြာမှာ ချပ်ခနဲတံခါးဖွင့်လာပြီး ကောင်မလေးလာရပ်လေသည်။

"ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်"

"ကဗျာ... ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ကဗျာအမျိုးသားရော"

"ဪ... ဈာန်အသိလား။ ခေါ်ပေးမယ်လေ၊ ဝင်ထိုင်ပါဦးလား။ အခန်းက အခုမှစပြောင်းခါစမို့ ရှင်းလို့မပြီးသေးဘူး"

"ရပါတယ်... နေပါစေ"

“ဒါဖြင့် ခဏလေးစောင့်ပါနော်”

ကောင်မလေးက အတွင်းဘက်ဝင်သွားလေ၏။ ဖွင့်သွားသည့်တံခါးဝမှာရပ်၍ ဧည့်ခန်းထဲဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆက်တီခုံပေါ်စာင်ထားသည်က ကလေးလက်တွန်းလှည်းနှင့် ကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ။

နှမြောလိုက်တာ ဈာန်ရယ်။ နင့်ကို ဒီလိုလုပ်ရင် ဦးဦးတို့က အမွေဖြစ်ကြမှာ။ ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ နင်မိုက်လုံးကြီးလှချည်လား။ သူငယ်ချင်းစိတ်နဲ့ ငါ နင့်ကိုနှမြောမိတာအမှန်ပါ။

တီးတိုးစကားပြောသံများကြားရပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလာသည့်ခြေသံတို့ကြောင့် သူမ အခန်းပြင်နံရံမှာကျောကပ်ထားလိုက်မိသည်။ ခြေသံက အခန်းလယ်မှာရပ်သွားလေ၏။

“ဘယ်မှာလဲ ကဗျာရဲ့”

“အပြင်မှာစောင့်နေတယ်ထင်တယ်”

ဟုတ်ပါတယ်... ဒီအသံဩဩလေးဟာ သူမရဲ့ဈာန်မှ ဈာန်အစစ်ပါပဲ။ ခြေသံခပ်ဖွဖွက သူမအနားမှာ ရပ်သွားတော့သည်။

“ဟင်! ဇာ”

သူမ သူ့ကိုဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ပြီး သူညီထွက်လာတော့ သူ့က သူမလက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

“ဇာ... ငါရှင်းပြ... ”

“ဘာမှမရှင်းပြနဲ့... ဒီထက်ခိုင်လုံတဲ့သက်သေပြဦးမလို့လား။ ငါအရူးမဟုတ်ဘူးဈာန်ရဲ့။ နင်ပြောသမျှတွေကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ယုံကြည်နေမယ့်မိန်းမတွေထဲမှာ ငါလုံးဝမပါဘူး။ ဒါပဲ... ဖယ်...”

“ဇာ... ဇာ... နေပါဦး၊ ဇာ”

သူမ မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် တိုက်လှေကားထစ်တို့ကိုအပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ Taxi ပေါ်တက်ပြီး လိပ်စာတစ်ခုကို ဗလုံးပထွေးရွတ်တော့ Taxi က ဝှူးခနဲမောင်းထွက်သွားလေပြီ။

ရှိက်ကြီးတငင်ငိုလျက်မောနေချိန်မှာ Taxi က ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့မှာရပ်သွားလေ၏။ ဘုရားရေ... ဦးဖုန်းရဲ့ခြံရှေ့ဖြစ်နေပါရောလား။ သူမ Taxi ဖုံးချေလိုက်ပြီး ခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးကအသင့်ပွင့်သွားလေ၏။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့်လူတစ်ယောက်ကို နောက်ကျောခိုင်းထားလျက် မြင်နေရလေသည်။

“ဟင်! ဇာ... ဇာလေး”

တအံ့တဩရေရွတ်လိုက်သည့်သူစကားသံမဆုံးခင် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ သူမ တိုးဝင်လိုက်မိ၏။ သူက သူမကိုတင်းကျပ်စွာပြန်ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲဇာ။ ငိုကြွေးချက်မနဲ့ပါလား။ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ပြဿနာထပ်ဖြစ်လာပြန်ပြီပေါ့လေ”

“သူ... သူ... ဇာအပေါ်မှာသစ္စာမရှိဘူး”

“ဇာရယ်...”

ကားတစ်စီးဆောင်ရပ်လိုက်သံကြားအပြီးမှာ သူမလက်မောင်းကိုဆောင်ဆွဲလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ဦးဖုန်းဖျက်နှာ လည်ထွက်သွားလေ၏။

“လူယုတ်မာ... ခင်ဗျားအသက်အရွယ်၊ ခင်ဗျားအဆင့်အတန်းနဲ့ ဇာကိုဖျားယောင်းဖို့မကြံနဲ့”

“အား... မလုပ်နဲ့ဈာန်... မလုပ်နဲ့”

“နင်ဖယ်နေစမ်း။ ဒီမှာ... ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား လူပျိုလူပွတ်ဟန်ဆောင်ပြီး ဇာကိုအယုံမသွင်းနဲ့ဗျ။ ဇာက တကယ့်အဖြူထည်သက်သက်ပါ”

“ဈာန်... နင်လွန်ပြီနော်”

“ငါ့ကိုလာမတားနဲ့ ဇာ။ နင့်လူအကြောင်း နင်ဘာမှမသိသေးဘူး”

“ငါသိတယ်”

“နင်... သူ... သူ တစ်ခုလပ်ဆိုတာ”

“ငါသိတယ်လို့ဆိုနေမှ”

“ဟာ!”

ဈာန်ကိုယ်လုံး ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းမျှ နောက်သို့ဆုတ်သွားလေ၏။ သူမ ဦးဖုန်းရှေ့မှာရပ်၍ ဈာန်ကိုအော်ဟစ်နေမိတော့သည်။

“ငါ့ကို ဦးဖုန်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောထားပြီးသား။ ငါ့အကုန်သိတယ်။ သူတို့ ဘာကြောင့်ကွဲသွားလဲဆိုတာအထိ အခအဆုံးသိပြီးသား။ ဟန်ဆောင်တာက နင်။ ယုတ်မာတာက နင်မှ အစစ်ဟဲ့။ ရည်းစားနှစ်ယောက်အပြိုင်ထားပြီး တစ်ဖက်လူကို အချို့သတ်ထား၊ တစ်ဖက်မှာ မရွံ့နိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်မှ တိတ်တိတ်လေးလူမသိအောင်ဝှက်ထားတာမှ... ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“ငြင်းလေ... နင်သေတဲ့အထိ ဘူးခဲပြီးငြင်းသွား။ ငါ ဂရုစိုက်မယ်မထင်နဲ့။ နင် မသေမချင်းမှတ်သွားလို့က ဈာန်။ ငါ ဦးဖုန်းကိုချစ်တယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ... ဦးဖုန်းရဲ့အမည်ကိုပဲ အသေ ကမ္မည်းထိုးခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ၊ တစ်နေ့လက်ထပ်မှာလည်း ဦးဖုန်းကိုပဲ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... နင် သူ့ကိုမချစ်ရဘူး။ မယူ ရဘူး။ ငါ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဇာရယ်”

“သည်းခံခြင်းအတိုင်းအတာကုန်သွားပါပြီ ဈာန်။ တော် လောက်ပါပြီဟယ်။ ငါတို့တွေ ငယ်စဉ်ကပေါင်းသင်းခဲ့ကြတဲ့ သူ ငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ရှိနေဦးမယ်ဆိုရုံလေးနဲ့ နင်ကျေနပ်လိုက်ပါ တော့”

ဈာန်မျက်နှာမှာ မယုံကြည်နိုင်မှု၊ အံ့သြမှု၊ တုန်လှုပ်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေနှင့်အတူ ဖျက်ယွင်းသွားချေပြီ။ လှည့်ထွက်ပြေးသွား သည့်သူ့နောက်ကျောကိုငေးကြည့်နေစဉ် ဦးဖုန်းက သူမကိုနောက် ကျောဘက်မှ ထွေးဖက်လိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဇာ။ အရာရာထောက်ထားပြီး ဖွင့် မပြောရက်ခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ခုလိုအလိုက်တသိနဲ့ဖြေပေးတဲ့ အတွက် ကိုယ်သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ...”

သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်စိစုံမှိတ်၍မှီလိုက်စဉ် ဆံနွယ် တို့ကို သူ့ငွေ့မွှေးလိုက်သည့်အသံကို ရလိုက်ပါ၏။ ဇာစိတ်ချမ်းသာ ချင်ပြီဦးဖုန်းရယ်။ ဇာ့ရဲ့ဘဝအမောတွေကို ဦးဖုန်းရင်ခွင်ထဲမှာ အေးမြလာအောင် ဖန်တီးပေးလှည့်ပါတော့။

ဆုံးရှုံးခြင်းနှင့် စွန့်လွှတ်ခြင်းဟာ တစ်မြိုင်တည်းဖြစ်ပေါ်လာ
တတ်ပါသလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဇာတ်ကဏ္ဍမှာ ဘာမှကျန်တော့မှာမဟုတ်
ပါဘူး။

အသံ (၁၇)

Taxi ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ခြံထဲဝင်ခဲ့စဉ် ခြေလှမ်းတွေက
ဒယ်မ်းဒယ်င်း။ သွားပြီ. . . သွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကမ္ဘာတော့ ဖျက်
သုဉ်းလေပြီကော။ လူခေါ် Bell ကိုစမ်းသည့်လက်က မမိဘဲ လူပါ
လျှောခနဲပုံကျသွား၏။

“ဟာ! ဈာန်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဝ. . . ဝဏ္ဏ”

“ဟာကွာ၊ တစ်ခါမှမသောက်ဖူးတဲ့အရက်တွေ သောက်
လာရသလားဇဈာန်ရ။ အန်ကယ်သီရင်တော့ မင်း၊ အိမ်ပေါ်က

၂၂၆ ❀ ယောက္ခမ

ခေါင်းနဲ့ဆင်းရပါပြီ”

“သေချင်နေပြီ... သေပါရစေ”

“ဟာ... နိမိတ်မရှိနုမာမရှိ”

ဝဏ္ဏက သူ့ကိုယ်လုံးအလေးကြီးကို ချိန်မှမချ၍ အိမ်ထဲဆွဲ
ထည့်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်၏။ အခန်းထဲသို့ဖြစ်အောင်ခေါ်လာကာ
ခုတင်ထက်တင်လိုက်လေသည်။

“ဝဏ္ဏ”

“ဘာလဲကွာ... မင်းမူးလာပြီ၊ မရစ်နဲ့ကွာ။ သောက်ခွဲပဲ”

“ငါ့ကို ဇာက... မုန်း... လိုက်ပြီတဲ့”

“ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ထပ်ဖွင့်ပြမနေနဲ့၊ နားငြီးတယ်။

ဘယ်လိုကောင်မှန်းကိုမသိဘူး။ ဖိနပ်ချွတ်ဦးကွာ”

“ဇာက... ဇာက ငါ့ကိုအကြီးအကျယ်အထင်လွဲသွားပြီ”

“နောက်တော့ ငါတို့ဝိုင်းပြီးရှင်းပြမှာပါကွာ။ အိပ်တော့”

“ဟင့်အင်း... ဇာက ငါ့ကိုပစ်ပြီး ဟိုဘဲကြီးကို... ဟို

ဘဲကြီးကိုချစ်လိုက်ပြီတဲ့။ ငါတော့သွားပြီ... ဘဝဗျက်ပါပြီ။ ဇာ
ရေ... ဇာရေ... ပြောတော့ဖြင့် ငါ့ကိုပဲချစ်တာပါဆို...။ ခဏ
လောက်ပဲစိတ်ကောက်တတ်တာပါဆို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါးလေးနဲ့ သတ်သတ်လေး ❀ ၂၂၇

ဝဏ္ဏခေါင်းကိုသာ တံထွင်းထွင်းကုတ်လိုက်မိ၏။ အခုပဲ
ညဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။ ဒီကောင်အိမ်က စိတ်ပူနေတော့မှာပဲ။
ဝဏ္ဏ၊ ဈာန်ရဲ့အိမ်မှဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“အန်တီလား... ကျွန်တော်ဝဏ္ဏပါ”

“အေး၊ ပြော၊ သား။ မင်းသူငယ်ချင်း ခုထိပြန်မလာသေး
ဘူးကွယ်။ သူ့အဖေ ဒေါတွေပွနေပြီ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပဲပြောမလို့ပါ အန်တီ။ ဒီကောင်
ကျွန်တော့်ဆီမှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ပြန်လာခိုင်းလိုက်လေသားရယ်”

“မရတော့ဘူး... down နေပြီခင်ဗျ။ ဒီကောင် အရက်
တွေမူးနေအောင်သောက်လာတာ။ ခုမူးပြီးအိပ်နေပြီ”

“ဟယ်... ခုကွဲပါပဲ။ သူ့အဖေသိရင်တော့ နာတော့မယ်။
အေးအေး... သားရယ်၊ မနက်ကျရင်သာ အိမ်ကိုပြန်လာခိုင်း
လိုက်နော်။ ဘယ်လောက်ပဲစိတ်ညစ်စရာရှိရှိ အိမ်ကိုပဲတန်းပြန်လာ
ခဲ့လို့ အန်တီမှာတယ်ပြောနော်”

“ဟုတ်ပါအန်တီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေးအေး... သားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ပါးတစ်ဖက် စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်သွားကာ နှုတ်ခမ်းမှသွေး
တွေဖြာခနဲစင်ထွက်သွား၏။ မမက နံရံမှာကျောမှီရင်း မျက်လုံး
အပြုံးသားဖြင့်ငေးကြည့်နေလေသည်။ အန်တီလေးက ဖေဖေလက်
မောင်းကိုဆွဲလိုက်ပြီး အထပ်ထပ်တောင်းပန်နေပါ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကလေးကငယ်တော့ စိတ်
လှိုက်မာန်ပါနဲ့မှားတာမျိုးဖြစ်မှာပါ”

“ဒါ၊ ကလေးလား... ကလေးတဲ့လားမိသိတာနဲ့။ နင့်တူမ
အလိမ္မာ အရှက်ကင်းမဲ့လိုက်ပုံများ၊ ငါ့မျက်နှာဘယ်သွားထားရမှန်း
တောင်မသိတော့ဘူး”

“ဘယ်လောက်ထိများဖြစ်သွားလို့လဲအစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဖြစ်တာ သူ့ကိုယ်သူပဲအသိဆုံးပေါ့။ တောက်... မိန်း
ကလေးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အိမ်မှာ တစ်နေကုန်ရှိနေ
တာ နင့်ဘဝဘာဖြစ်သွားပြီလဲမိလျာအံ့နဲ့။ ငါလေ... ဘောက်!

နင့်ကိုအသေသတ်လိုက်ချင်တယ်သိလား”

“တိုးတိုးပြောပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဘေးကအခန်းတွေကြား
ကုန်ပါဦးမယ်”

“ကြားပါစေ... ခွေးဖြစ်ချင်တဲ့ဟာမ။ ဖအေ ဒီလောက်
အတန်တန်သတိပေးထားပါလျက်နဲ့ မိုက်တွင်းထဲခုန်ချတဲ့အမိုက်မ”

“ဦးဖုန်းက အုကိုလက်ထပ်မှာပါဖေဖေ”

“ငါသဘောမတူဘူး”

“ဖေဖေ... ဈာန်ပြောသမျှလျှောက်မယ့်ပါနဲ့”

“တိတ်စမ်း... ဈာန်က မနက်ကတည်းကထွက်သွားတာ
ခုချိန်ထိပြန်မရောက်သေးဘူးလို့ ခုနကပဲ ကိုဦးဖုန်းဆက်ပြောတာ
တဆိတ်ရှိ ဒီကလေးကို နင်အပြစ်မမြင်နဲ့။ အေး... နင် ဘာကြီးပဲ
ဖြစ်သွားပါစေ၊ ဈာန်နဲ့ပဲယူရမယ်။ ဒါပဲ...”

“ဟင့်အင်းဖေဖေ... ဈာန်မှာမိန်းမရှိနေပြီ”

“ရှိရှိ... တစ်ယောက်မကလို့ ဆယ်ယောက်ပဲရှိရှိ။ ကိုဦး
တို့သဘောမတူရင် တရားမဝင်ဘူး။ နင်၊ သူနဲ့ယူကိုယူရမယ်။ ထပ်
မရွည်နဲ့ မိလျာအံ့နဲ့”

“ဖေဖေ”

သူမ ကုလားထိုင်ရှေ့ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဖေဖေ
ခြေထောက်ကိုဖက်တွယ်ထားလိုက်မိ၏။

“ဇာတောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေရယ်။ ဦးဖုန်းကိုမယူနဲ့ဆို
ရင်လည်း ဇာမယူပါဘူး။ ဈာန်နဲ့... ဈာန်နဲ့တော့မယူပါရစေနဲ့”

“နင်ထပ်မရှည်နဲ့ မိဇာခြည်။ ဒီနေ့ကစပြီး ဘာအလုပ်မှ
လည်း ဆင်းဖို့မလိုတော့ဘူး။ ဘယ်ကိုမှလည်း ထွက်မယ်မကြုံနဲ့။
သမီးကြီး...”

“ရှင်... ဖေဖေ”

“နင့်ညီမကိုခေါ်သွား... အခန်းထဲမှာ နင်ပါရှိနေပါစေ။
တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ နင်ပါ နာမယ်။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိုက်သွားလေ”

သူမ မမဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ အခန်း
ထဲရှိ ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲလိုက်မိစဉ် ရင်တွင်းမှာတန့်နဲ့နှင်ခံစားနေရ
လေသည်။ ဦးဖုန်းရယ်... ဇာတို့ချစ်သူသက်တမ်းက တစ်ရက်
လေးတောင်မှမရှိဘဲ တိုတောင်းလှချည်လား။

“ဇာ... ညီမလေး... မမမေးတာကိုမှီနဲ့မှန်ပြောနော်။ ဒီ

အချိန်မှာ ဇာဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။
ဖေဖေက နင့်အတွက်စိုးရိမ်လွန်သွားလို့ပါ”

“....”

“နင်တို့... နင်တို့ ဘယ်အခြေအနေထိဖြစ်ခဲ့ပြီလဲဟင်”

“အာ... ဖြစ်စရာလားမမရဲ့။ ဒီနေ့ပဲရည်းစားဖြစ်တာ၊
အဲဒီအဆင့်ထိရောက်စရာလား။ ဇာငိုတာကို သူ မရမကချောရင်း
နဲ့ ညနေစောင်းသွားတာ။ ဇာလည်း ဒီအထိလိုက်လျော့ပါ့မလား။
ဦးဖုန်းကလည်း ဒီလိုဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့... ကံသီပေလို့”

မမက ရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့်ဖိရင်း သက်မချလိုက်သဖြင့်
သူမ လွဲနေရာမှ နှင်လိုက်ပါ၏။ ဘယ်နှယ် ဦးဖုန်းကိုများ လူ
ယုတ်မာထင်နေရတယ်လို့။

“နေပါဦးမ-ရဲ့... ဇာ အဲဒီမှာတစ်နေ့ကုန်ရှိနေတာကို
ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ”

“အန်ကယ်ဦးကျော်ခန့်”

“ဟင်... ဖေဖေရဲ့က M.D.”

“အေး... သူ့အိမ်က နင့်ဦးခြံနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဟိုက်

၂၆ ❀ ယောကျ်ား

လေ။ မနေ့က သူ နေ့တစ်ဝက်မှာပြန်လာတယ်။ နင်တို့ဖြစ်ပျက် သမျှအကုန်မြင်သွားတယ်။ သူက နင့်ကိုမှတ်မိတာဇာရဲ့။ မေမေ ဆုံးတုန်းက ဒီကိုသူလာခဲ့ဖူးတာကိုး”

“ဒီ... ဒီတော့”

“ဖေဖေကိုဖုန်းဆက်ပြောတာ။ ဦးဖုန်းမြင့်အကြောင်းကို သူသိထားတယ်လေ။ နဂိုက အဲဒီခြံမှာ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးရှိတယ်။ ဦးဖုန်းမြင့်ရဲ့မိန်းမ... ဘယ်သူ”

“ပုလဲဒေဝီပါ”

“အေး... မပုလဲဒေဝီနဲ့ အတူတူနေခဲ့တာပေါ့။ နောက် တော့ သူတို့ကွဲကြတယ်။ ခြံက ဦးဖုန်းမြင့်ပိုင်မို့လို့ တိုက်အသစ် ပြင်ဆောက်တယ်။ ဒါပဲ...”

“ထားပါတော့... ဖေဖေက ဘာကိုစိတ်ဆိုးရတာလဲ။ သူ က လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဟာ”

“မဟုတ်လို့ပေါ့ဇာရဲ့”

“ဟင်!”

“မပုလဲဒေဝီနဲ့သူ့ကို နှစ်ဖက်လူကြီးတွေက ကွာရှင်းခွင့် မပြုကြဘူးတဲ့။ သူတို့ဟာသူတို့ နားလည်မှုနဲ့နေကြတာ။ ခုချိန်ထိ

ရွှေဝဒေသာစာပေ

ပါပေးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၂၇

သူတို့ဆီမှာ ဘာကွာရှင်းစာချုပ်မှမရှိဘူး”

“ဘာရယ်...”

“ဒါကြောင့် ဖေဖေက နင်၊ သူများအငယ်အနှောင်းဖြစ် မှာစိုးလို့... ဇာ... ဇာ... အမယ်လေးဖေဖေရေ အန်တီလေး ရေ... လှကိုခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ လုပ်ကြပါဦး...”

သူမ သတိပြန်ရလာတော့ ဆရာဝန်က ပြုံးပြလိုက်လေ သည်။ မမက ခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်၍ သူမလက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင် ထားလေသည်။ လက်မှာ Drip ပိုက်တန်းလန်း။ ဖေဖေက စိတ် မကောင်းသလိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားလေ တော့သည်။

တစ်ခါတည်း သတိပြန်လည်မလာဘဲ သေသွားပါတော့ လား။ လောကကြီးထဲမှာ လူဆက်မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူးလေ။ ဘာ လုပ်တော့မှာလဲ။ ရှင်သန်ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့အချစ်သစ်ပင်ကို မီးထဲ ပစ်ချလိုက်မှတော့ လူဖြစ်နေလို့အပိုပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညာရက်တယ်... အုကိုညာရက်ကြတယ်။ ဈာန်လည်း ညာတယ်။ ဦးဖုန်းလည်းညာတယ်။ အုကိုမညာတာကြဘူး။ ရက်စက် လိုက်ကြတာနော်။ ဒီလိုမုန်းသာသိရင် ဇာ၊ ဘယ်ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့မှမပတ်သက်ခဲ့မိပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေး လူလူနေခဲ့မိမှာပါ။ ခုတော့...။

အချစ်ဆိုတာ မီးတစ်စတဲ့လား။ အဲဒီမီးတစ်စကိုမှ ဇာ ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်တာ။ လက်ဖျားကနေ နှလုံးသားထိတိုင် ပူလောင် ပြင်းပြတဲ့ဒဏ်ကို ဇာခံစားခဲ့ရတာအမှန်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာမှ မသေချာသေးခင် ချစ်ခြင်းက အုတစ်ကိုယ်လုံးကိုဝါးမြှုပ်ခဲ့ပြီလေ။

မျှော်လင့်မထားမိတာအမှန်ပါကွယ်။ အုလိုငယ်ရွယ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဦးဖုန်းလှည့်စားရက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့တာပါ။ အစစအရာရာစောင့်စည်းထိန်းချုပ်ခဲ့တယ်ဆို တာ အုကိုချစ်လွန်းလို့မှမဟုတ်တာဘဲ။ တရားဝင်တွာရှင်းခွင့်မရ သေးလို့ ဆင်ခြင်ခဲ့တာပေါ့လေ။

ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။ မေမေပြောသလိုပါပဲ၊ အု မျက်နှာကို ဘယ်နေရာမှာ သွားဝှက်ထားရမလဲ။ ဈာန်နဲ့ပတ်သက် ပြီး အရှက်က တစ်ကြိမ်ကွဲခဲ့ရပြီးပြီ။ ခုတစ်ခါ ဦးဖုန်းကြောင့် ထပ်

ပြီးအရှက်ရခဲ့ရပြန်ပါရောလား။

ဆုံးရှုံးခြင်းနဲ့စွန့်လွှတ်ခြင်းဟာ တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်ပေါ်လာ တတ်ပါသလား။ ဒါဆိုရင်တော့ အုကမ္ဘာမှာ ဘာမှကျန်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေချာပါတယ်လေ... အချစ်တွေဆုံးရှုံးသွားမှ တော့ နှလုံးသားကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ရုံအပြင် ဘာများကျန်သေးလို့ လဲ...။

ပါးပါးလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ❀ ၂၆၇

ပါးပါးလေးပါးပါးနဲ့ ကွဲအက်လွယ်တယ်။ ဆတ်ဆတ်လေး
ထိလိုက်ရုံနဲ့ တစ်စိစိကြွသွားတတ်တာလေ။

အနု (၁၈)

“ဇာ သွားတွေ့ချင်တယ်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့။ ပြီးတော့ . . . သူ့ကိုစကားတစ်ခွန်းလောက်ပြောခဲ့ချင်တာပါ”

“ဖြစ်ပါ့မလားဇာ။ နင့်ပုံစံက ယဲ့ယဲ့ရယ်”

“ဖေဖေကို မမပြောပေးပါ။ ငါနောက်ဆုံးပါပဲ၊ မေရင်အိမ် လို့ပြောပေးပါ။ မေရင်ကိုဝင်ခေါ်ပြီးမှသွားမယ်”

မမ၊ အခန်းထဲမှထွက်သွားလေ၏။ တအောင့်အကြာမှ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဖေဖေက သိပ်မကြာစေနဲ့တဲ့၊ နင့်ကိုယ့်ကြည့်လို့ခွင့်ပြု

တာကိုသိပါလို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သမီးတစ်ယောက်ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ရလည်း ငါမဖြူဘူးလို့အပြတ်ပြောလိုက်တာနဲ့ရဲ့”

မယုံတော့ဘူးပေါ့။ အချစ်ကြောင့်လွှဲသွပ်ခဲ့ဖူးတဲ့အချစ်လွှဲမလေးရဲ့စကားကို ဘယ်သူမှမယုံကြတော့ဘူးပေါ့နော်။ ရပါတယ်။ ဦးဖုန်းကိုတွေ့ရုံလေးနဲ့ကျေနပ်ပါပြီ။ နှုတ်ကဖွင့်မပြောလည်း မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနဲ့တင် ဇာရင်ထဲကစကားတွေကို ဦးဖုန်းဖတ်တတ်မှာပါလေ။

အိမ်သို့လိုက်သွားမိ၏။ ခြံတံခါးသော့ပိတ်ထားလျက် ရှိမနေပါ။ ဘက်သို့လိုက်သွားပါ၏။ ရုံးခန်းထဲမှာရှင်းလင်း၍ သူမရှိပါ။ သူမခြေဖျားလက်ဖျားတွေအေးစက်လာကာ Hand Phone ခလုတ်တွေကိုအသာနှိပ်လိုက်ပါ၏။ ဖုန်းမကိုင်ပါ။ ဆက်သွယ်ရေးပြင်ပဟု အသံသာထွက်လာလေသည်။

“ပြန်မလားဇာ”

“ငါတွေ့သွားချင်တယ်”

“ဒါဖြင့်...”

“အင်း... အဲဒီကိုသာ မောင်းခိုင်းလိုက်ပါမေလင်”

Taxi က ‘ပုလဲဒေဝီ’လှရိပ်မြုံနှင့်သင်တန်းရှေ့သို့ရောက်

လာ၏။ နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ သူမဆင်းရန်ပြင်လိုက်စဉ် အညှိရောင်မှန်ချပ်များ လျှောခနဲပွင့်သွားရာမှ ဦးဖုန်းထွက်လာသည်။

ဦးဖုန်းနောက်မှာက ပုလဲဒေဝီ၊ နှစ်ဦး၏မျက်နှာကက်မှ အပြုံးပွင့်များ။ သူမ ခဏမျှကြောင်သွားရ၏။ ခြေအစုံလုံး ကတ္တရာလမ်းပေါ်ချ၍ ကားထဲမှထွက်လိုက်စဉ် ဦးဖုန်းက မပုလဲဒေဝီ၏ လက်လှလှလေးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဖေဖေရိုက်ခဲ့သည့်ပါးပေါ်ကဒဏ်ရာထက် ပို၍သိပ်သည်းသည့်နာကျင်မှုပါလား။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ လက်ကိုမဖြုတ်သလို ပြောစကားတို့ကလည်းအမျှင်မပြတ်နိုင်ခဲ့။

ဘာသဘောလဲဦးဖုန်းရယ်... တစ်ပတ်လုံးလုံးအဆက်အသွယ်ပြတ်နေတဲ့ ချစ်သူလေးကို ဖုန်းလေးနဲ့တောင်မှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ရင်ခွင်ဟောင်းမှာ ပြန်လှည့်အလွမ်းဖြေနေတယ်ပေါ့။

သူမမျက်နှာလေးမဲ့ကျသွားစဉ် သူက မပုလဲဒေဝီလက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး လက်ထောင့်ပြနုတ်ဆက်ကာ လှည့်ကြည့်လာ၏။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားသလို နှုတ်ခမ်းအစုံ ဟသွားပါလေ။

သည်။ သူမမျက်နှာမှာတော့ နာကျင်နေသည့်အပြုလှပေ။

“အလေး...”

သူမ ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွဲ၍ ကားပေါ်ပြန်တက်ထိုင်ကာ ကားတံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပါ၏။

“မောင်းပါတော့ ဦးလေး”

လမ်းကို Taxi ချိုးချလိုက်စဉ် ကားနောက်မှ သူ့အပြေး လိုက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သူ့လည်ပင်းမှာတပ်ထားသည့် Necktie၊ သူ့ခါးထက်မှာ ပတ်ထားသည့် Belt တို့က သူမအမှတ်တရဝယ်ပေးလိုက်သည့် အရာများထဲမှတစ်ခုစီ။ အဆက်ဟောင်းကိုလာတွေ့တာ ချစ်သူသစ် ဆင်ပေးထားသည့်အရာတွေကိုမှ ဝတ်လာရတယ်တဲ့လား ဦးဖုန်း ရယ်...။

လက်ထဲမှ Hand Phone တစ်ဖုန်းဖြည့်လာတာကိုပိတ် လိုက်ပြီး မမလက်ထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်၏။ နူးသွားတော့မယ်ထင် ပါရဲ့။ သွက်သွက်ခါနူးသွားရင်များ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

ဦးဖုန်းရယ်... ဇာအပေါ်မှာ အနားလည်ဆုံးလို့ ယူဆ သတ်မှတ်ခဲ့သမျှ အကုန်ပျက်သုဉ်းကုန်ပါပြီရှင်။ ဇာအနာဂတ်

ပျောက်ပြီး ဇာဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကွယ်ပျောက် သွားရတာပါလေ။

“အဲဒါလား... ဦးဖုန်း၊ ဇာကိုချစ်တယ် ဆိုတာ။ ဇာကိုချစ် တယ်ဆိုတာဘာလဲ။ ဘယ်တော့မှထုတ်မပြောဘဲ တစ်သက်လုံးရေ ငုံနှုတ်ပိတ်နေဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသမျှ ဇာကြောင့်နဲ့ပြောထွက်ဖြစ်ခဲ့တာ လား...။

မှားခဲ့တာပေါ့နော်။ အ၊ အမှားကြီးကိုမှားခဲ့တာပါလား။ ကမ်းတဲ့လက်ကို ပုတ်ချခဲ့ခဲ့ရသလို မကမ်းချင်တဲ့လက်ကိုလည်း ရူး နူးမိုက်မိုက်တောင့်တနေခဲ့မိတာလေ။

ကားက သူမတို့တိုက်ရှေ့မှာ ပြန်ထိုးရင်သွားလေ၏။ မမ ကားခရုင်းပြီး တံခါးကိုဖွင့်၍ သူမလက်မောင်းကိုတွဲကာ ဆင်းခိုင်း လိုက်သည်။ ရှေ့ခန်းမှဆင်းလာသည့်မေဇင်က ကျန်တစ်ဖက်လက် မောင်းကို လာတွဲလေ၏။

အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လမ်းလျှောက်လာသည့်ပုံစံဖြင့် အပေါ် သို့ရောက်လာသည်။ အိပ်ခန်းထဲရှိခုံတင်ထက်မှာ လှဲစေလိုက်သည် မို့ သူမအလိုက်သင့်လှဲချလိုက်ပါ၏။ ဘယ်သူမှစကားမပြောသဖြင့် အခန်းထဲမှာတိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည်။

မမတိုက်သည့်ဆေးကို ရေဖြင့်မျှောချလိုက်ပြီး မကြာခင်

မှာ သူမအိပ်ပျော်သွားလေ၏။ မေဇင် ဘယ်အချိန်ပြန်သွားလဲပင် မသိလိုက်။ သူမဘာဖြစ်သွားပြီလဲလည်းမသိ။ ဘာဆိုဘာမှမသိ တော့ပါချေ။

မနက်မိုးလင်းတော့ အခန်းထဲမှာသူမတစ်ယောက်တည်း။ ကမန်းကတန်းထ၍ထွက်လာတော့ အပြင်သွားရန်အသင့်ပြင်ဆင် ထားသည့်အန်တီလေးနှင့်မမကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“အန်တီလေး... ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

အန်တီလေးက မမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး။ ဘာမှပြန်မဖြေပေ။ မမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ပြောလေ၏။

“နင်၊ နားနားနေနေနေလိုက် ဇာ။ ငါတို့ဆေးရုံသွားမလို့”

“ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆေးရုံတက်ရလို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“မသိချင်ပါနဲ့ဟယ်။ နင်က ကောင်းကောင်းနေကောင်း တာမဟုတ်ဘူး”

“ဇာသိလို့မဖြစ်ဘူးလား”

“နင်မလိုက်ဘဲနားနေလိုက်နော်။ ငါတို့ ဈာန်ကိုသွားကြည့်

ကြမလို့”

“ဘယ်လို... ”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့...။ ဝဏ္ဏအိမ်မှာသောင်တင်နေပြီး အရက်တွေချည်းသောက်နေတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီတဲ့။ အစာမစားဘဲ အရည်တွေချည်းလို့မိသောက်နေတော့ အစာအိမ်သွေးကြော ပေါက်ပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတာတဲ့။ မမချို ဖုန်းဆက်လို့”

“ဇာလည်းလိုက်မယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးဇာရယ်။ နင်ပင်ပန်းလွန်းနေပြီ”

“ဇာတစ်ယောက်တည်း မနေခဲ့ချင်လို့ပါ”

“ကဲကဲ... ဒါဖြင့်လည်းလိုက်ခဲ့။ သမီးကြီး၊ ညီမလေးကို ဝိုင်းပြင်ပေးလိုက်ပါဦး”

မမက အခန်းထဲပြန်ဝင်လာပြီး သူမကို T-shirt နှင့် Skirt တစ်ထည်သာ ဝတ်ခိုင်းလေ၏။ ဖိနပ်စင်မှ ဖိနပ်အနက်လေးကိုသာ ယူဝတ်လိုက်သည်။ မေဇင်ပြောတုန်းက ဒါ၊ ဈာန်ဝယ်ပေးတာဆိုပါလား။

Taxi ဖြင့်လိုက်ခဲ့ပြီး ဆေးရုံရောက်တော့ မမနှင့်အန်တီလေးက ဈာန်ရုံနေသည့်အခန်းထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်သွားပေမယ့် သူမ

၂၇ ဇွဲ ယောဒ်ဘော်

မဝင်ရဲ၊ ပြတင်းပေါက်နားမှအသာချောင်းမိစဉ် နှာခေါင်းမှာရော၊
လက်မောင်းမှာပါ ပိုက်တန်းလန်းတပ်ထားသည့်စွန်ကိုတွေ့ရ၏။

“သမီးပါလာတယ်။ ဟဲ့... ဇာ၊ လာလေ”

အန်တီလေးလှည့်အော်လိုက်တော့မှ သူမအသာဝင်လာ
ခဲ့သည်။ အန်တီချိုက သူမကိုပြုံးပြလိုက်လေ၏။ သူ့ခုတင်ဘေး
မှာ ဝတ္ထုတို့လေးယောက်ရပ်နေလေသည်။

“ဟိုကောင်ရော...”

“လာမယ်ပြောတာပဲ။ မိန်းမနား၊ ကပ်နေမှာပေါ့”

“သမီးလေး... လာလေ”

အန်တီချိုဆွဲခေါ်လိုက်၍ ခုတင်နားသို့ သူမရောက်လာရ
သည်။ သူမမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးနှုန်းနှုန်းကိုတွေ့ရ၏။

“လာကြည့်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ဇာ”

သူမဘာမှပြန်မပြောမိပါ။ အန်တီလေးက အန်တီချိုနှင့်
သူ့အကြောင်းတွေ တီးတိုးပြောနေလေသည်။

“စွန်ရယ်... ခွဲရစိတ်ရတာမသိတာနဲ့ မမတို့ဘာမှဝယ်
မလာဖြစ်ဘူး။ ဘာစားလို့ရတယ်တဲ့လဲ”

“နေပါစေမမ။ မနက်ဖြန်ပဲဆင်းရတော့မှာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိပိလေးနဲ့ ဆတ်ဆတ်လေး ဇွဲ ၂၈

“ဒါဖြင့် အိမ်လာကြည့်မှပဲ ဝယ်လာခဲ့တော့မယ်နော်”

ရုတ်တရက် ကောင်လေးတစ်ယောက် အခန်းထဲပြေးဝင်
လာ၏။ သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုက ထိုကောင်လေးခေါင်းကို တစ်
ယောက်တစ်ချက်စီဝိုင်းထိုးကြသည်။ သို့သော် ကောင်လေးက စိတ်
မဆိုးပါ။

“မင်းသား ဘယ်နှရက်ရပြီလဲ”

“တစ်ပတ်”

“မင်းနဲ့တူရဲ့လား”

“ဟ... ငါ့သွေးသားပါဆိုမှ ငါနဲ့မတူဘဲနေမလား။ ခွေး
သားဝတ္ထု”

ရယ်မောလိုက်သံက အုန်းခနဲ။ သူမရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်
ခုန်လာမိ၏။ ဘာတွေဖြစ်တုန်ပြန်ပြီလဲ။

“ကဗျာနေကောင်းရဲ့လား”

“အေး... နောက်မှ သူလာကြည့်မယ်တဲ့”

“နေပါစေ၊ ငါတို့က သူ့ကိုလာကြည့်ရမှာ။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့
သားလေးကို ဘာလေးညှာလေးဝယ်လာရဦးမယ်”

သူမ၊ နှုတ်ခမ်းအစုံပွင့်ဟသွားရလေ၏။ မျက်နှာက စပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖျဉ်းဖျဉ်းပူလာကာ ပန်းရောင်သွေးရာမှ ရဲတက်လာသည်။ ခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက်ရွှေ့လိုက်မိ၏။

“ဟဲ့... ဘယ်လဲဇာ”

“ဇာပြန်တော့မယ်”

“နေဦးလေ”

မမတားမြစ်သံက နောက်ပါးမှာကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဆေးရုံလှေကားထစ်တွေကို ဘယ်လိုပြေးဆင်းခဲ့မှန်းပင်မသိတော့။ တိုက်ခန်းကိုပြန်ရောက်တော့ အတော့်ကိုမောဟိုက်နေသဖြင့် တံခါးကို မှီလျက် မျက်စိမှိတ်အမောဖြေရသေးသည်။

သော့ကို သူမယူခဲ့တာမို့ ဖွင့်၍ဝင်လိုက်စဉ် ခြေဖျားဖြင့် အရာတစ်ခုကိုခတ်မိသွား၏။

“ဟင်!”

လျှောခနဲလွင့်သွားသည်က စာအိတ်အညှီရောင်ရှည်ရှည်လေးတစ်ခုပါလား။ သူမ၊ တံခါးကိုပြန်စေ့၍ စာအိတ်ကိုကောက်ကာဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှ ရှည်မျောမျောစာရွက်ခေါက်နှင့်အတူ အဖြူရောင်စာခေါက်ကလေး။

ရင်တွေ ကတုန်ကရင်ဖြစ်လာတာမို့ ဆက်တီမှာ ခဏထိုင်

ကာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ အတော်တည်ငြိမ်သွားတော့မှ စာရွက်အရှည်ကို အရင်ဖွင့်လိုက်သည်။ ‘ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း’ ခေါင်းစဉ်နှင့်စာချုပ်တစ်ခုပါလား။

‘ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ဇာလေး...’

ဒီစာကို ဇာဖတ်နေရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က Australia က မိဘတွေဆီအပြီးပြန်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဇာကို စကားတွေအများကြီးပြောချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...ကိုယ်ပြောခွင့်မရတော့ဘူးဆိုတာလည်းသိခဲ့ပါတယ်။

ဇာ...မတွေ့ပြန်ကြတဲ့တစ်ပတ်အတွင်းမှာ လူကြီးတန်ဖဲ့ ကိုယ့်မှာ အရူးတစ်ယောက်လိုခံစားခဲ့ရတာမှန်းပါ။ အခါခါဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆယ်သွယ်ခွင့်မရခဲ့တာပါ။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့လိုအပ်ချက်ကိုပြည့်ဝစေဖို့ ပုလဲနဲ့သွားတွေ ခဲ့ပါတယ်။ ပုလဲဆိုတာဘယ်သူလဲလို့ ဇာသိနှင့်ပါတယ်နော်။ ပုလဲနဲ့ကိုယ်က နှုတ်နဲ့သာကွာရှင်းပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိဘတွေ ခွင့်မပြုကြလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့...ပုလဲနဲ့ကိုယ်ကြားမှာ ကတိတစ်ခုတော့ထားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီကတော့ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့သူတွေခွဲရင် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ပါ။ ဘယ်သူပဲမတွေ့တွေ့ ကျန်တစ်ယောက်က သဘော

တုပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးရမှာပါ။ ဒီကြောင်လည်း ကိုယ်...ပုလဲနဲ့သွားတွေ
တာပေါ့။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ဇာ...ကိုယ်ကိုအထင်လွဲသွားတာပါပဲ။

ကိုယ်ရှင်းပြနေတာကို ဇာယုံချင်မှယုံမှာပါ။ ဒီ...တုလွတ်လပ်ခွင့်
ပဲမို့ ကိုယ်ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ ဇာရယ်...ပထမတစ်အသည်းကွဲထား
တဲ့တောင်မလေးကို ကိုယ်အတွက်နဲ့ ထပ်ပြီးမနာကျင်စေရက်ပါဘူး။ ဒီ
ကြောင်လည်း ကိုယ်ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ကိုယ်ကြောင့်နဲ့ ဇာ...စိတ်တွေ
ပျက်ပြားပြီး ရူးသွားမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်မိပါတယ်။

ဘဝမှာအမည်းစက်ရှိခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ထံမှာ မေတ္တာစစ်နဲ့
ချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိနိုင်ခဲ့
ပါဘူး။ ဒီဘဝကြီးထဲကို နုပျိုစင်တဲ့ဇာကို မခေါ်ရက်ဘူး။ သူများတွေ
မေးခိုင်းမှာ...ဇာကိုပြောကြမှာကို စိုးရိမ်တာအမှန်ပါ။

ကိုယ်လိုလူတစ်ယောက်နဲ့ တန်ဖိုးချင်းမယှဉ်သာလို့ ကိုယ်ပဲ
နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဇာနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ အိပ်မက်မတုတ်
ဘူးဆိုတဲ့သက်သေအဖြစ် ဒီစာချုပ်ကို ကိုယ်ထားပေးခဲ့တာပါ။

အချစ်ဆိုတာ နှစ်ကိုယ်တူနီးနီးလေးနေရာမှ အချစ်ပီသတာမဟုတ်
ပါဘူး။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ချစ်သူကိုအပြီးတိုင်သိမ်းဆည်းထားလိုက်
တာနဲ့ ဘဝလမ်းကိုဆက်လျှောက်ရပါတယ်။ ဇာလည်း ဇာစိတ်ကြိုက်

ဇာဘဝကိုဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ့်ကြောင့်တွေဝေနေတာမျိုးတော့ ကိုယ်မလို
လားပါဘူး။

တစ်သက်တာအတွက် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ဇာ...

ချမ်းမြေ့ပါစေလို့--

ဇာရဲ့ ဦးဖုန်း

(ဖုန်းပြိုင်တော်)

စာရွက်ကိုင်ထားသည့် လက်ကလေးတွေ တဆတ်ဆတ်
တုန်ရီနေလေ၏။ ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျသွားလေ
သည်။

ဟုတ်ပါတယ်... အချစ်ဆိုတာ နှစ်ကိုယ်တူနီးနီးလေးနေ
ရမှ အချစ်ပီသတာမဟုတ်မှန်း ဇာသိပါတယ်။ ဇာအတွက် အရာရာ
ငဲ့ကွက်ပေးခဲ့တဲ့ဦးဖုန်းကို ဇာသိပ်ကျေးဇူးတင်တာအမှန်ပါ။ ဇာတို့
နှစ်ယောက်အတူမပေါင်းရပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့ကြတာကို ဇာတို့သိရင်ပြီးတာပဲပေါ့နော်။

အသက်တွေကြီးသွားတဲ့အထိပေါ့။ သတိရတဲ့အခါလည်း

ရှိမယ်၊ တစ်ခဏမှေသွားတဲ့အခါမျိုးလည်း ရှိကောင်းရှိမှာပေါ့လေ။

ဇာ... ဦးဖုန်းကို သိပ်... ချစ်ပါတယ်။

ခြေသံဖျတ်ခနဲကြားလိုက်ရပြီး မမဝင်လာလေ၏။ သူမကို မြင်တော့မှ ရင်ဘတ်ဖိရင်း သက်မချလေသည်။ သူမ စာရွက်လေးတွေကိုပြန်ခေါက်၍ စာအိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ စားပွဲတင်နာရီသံတစ်ချက်ချက်က တိတ်ဆိတ်သည့် ညနေခင်းမှာ ကျယ်လွန်းလေစွ။

မင်းက လတစ်စင်းဖြစ်ရင် ကိုယ်က ကောင်းကင်ကျယ်ကြီးပေါ့။

မင်းက၊ လွေကလေးဖြစ်ရင် ကိုယ်က၊ ဒီရေလှိုင်းလေး...။ မင်းက သဘောလေးဖြစ်ရင် ကိုယ်က၊ မိမိပြတိုက်ပဲပေါ့။

ဇာဘဝမှာ လက်တွဲပြီးအတူလျှောက်ဖို့ ကိုယ့်လက်တွေကို ပြုပြင်ဆင်ဆင်ပေးပါဇာရယ်...

ဈာန်ရဲ

အန်း (၁၇)

တိုက်ခန်းလေး၏ညှော်ခန်းမှာ လူစုံတက်စုံရှိနေပါ၏။ ဖေ
ဖေနှင့်ဦးဦးက Chess ထိုးနေသလို ကိုအောင်နှင့်မမက Game
ဆော့နေကြလေသည်။

အန်တီချိုနှင့်အန်တီလေးက လက်ဖက်သုပ်ပွဲကို ရေခွေး
ကြမ်းဖြင့်ဖြည်းရင်း စကားတွေပြောမဆုံးပေါင်၊ တောသုံးတောင်။

ဈာန်က မမတို့ Game ဆော့နေတာကို စိတ်ဝင်စားသလို
မဝင်စားသလိုဖြင့် ကြည့်တစ်ချက်၊ မကြည့်တစ်ချက်။ သူမက ညှော်
ခန်းထောင့်ရှိခုံကလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေမိသည်။

“ဟဲ့... ပူတင်းဖုတ်ထားတာ ခပြီထင်တယ်”

“နေပါစေ အန်တီချို။ ဇာသွားကြည့်ပေးပါမယ်”

“အေးအေး... သမီးလေး၊ ဈာန်စားချင်တယ်ဆိုလို့ အန်တီချိုလုပ်ပေးရတာသမီးရေ။ သိတယ်မဟုတ်လား... ဒီကောင်က ဂဂျီဂဂျောင်ရယ်”

သူမဘာမှမပြောဘဲ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ မီးဖိုပေါ်မှအိုးက အဖုံးမပွင့်တပွင့်ဖြင့် အငွေ့တထောင်းထောင်းဆူနေလေပြီ။ ပလပ်မီးခလုပ်ကိုအရင်ပိတ်လိုက်ပြီး အဖုံးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“အမေ့! ပူလိုက်တာ”

အဖုံးက သမံတလင်းပေါ် ဂလွမ်ခနဲကျသွားပါ၏။ သူမငုံ့ကောက်ရန်ပြင်စဉ် မီးဖိုခန်းဝမှာ လူရိပ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဇာ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“လက်ခွန့် မကိုင်ဘူးလား။ လက်ပူပြီထင်တယ်”

သူက သူမအနီးလျှောက်လာပြီး မီးဖိုပေါ်မှအိုးကို လက်ခွဖြင့်ချကာ အိုးလေးထဲမှပန်းကန်လုံးကိုယူ၍ ရေလုံထဲထည့်စိမ်လိုက်လေသည်။

သူမ အိုးအဖုံးကိုရေဆေးလိုက်စဉ် လက်ဖမိုးမှာ ရေနွေးတပ်၍ ရဲနေလေသည်။

“ကြည့်စမ်း... အပူဟပ်သွားတာပဲ။ လာလာ... ဆေးထည့်ရအောင်”

“နေပါစေ... ရပါတယ်”

“မရဘူးလေ... တော်ကြာအပူဖုတ်ပြီး သွက်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

သူက နံရံကပ်ဗီရိုကဲ့မှဆေးဘူးလေးတစ်ခုကိုယူ၍ သူမအနီးပြန်ရောက်လာ၏။

“လာ... ဆေးထည့်မယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဇာနော်...”

သူက သူမကွယ်ထားသည့်လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ၍ ပါးစပ်မှလည်းမှတ်ပေး... လက်ကိုလည်း ဆေးလိမ်းပေးလေ၏။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အပေါ် သိက္ခာကျခံပြီး ကူညီတတ်တဲ့ကောင်လေး၏ရင်ဘတ်ကို သူမငေးကြည့်နေမိသည်။

“ပူသေးလားဇာ”

“...”

“ဇာ... ကိုယ်ပြောနေတာကြားရဲ့လား”

သူမ ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး သတိပြန်ဝင်သွား၏။ နောက်
ဆုံးတော့လည်း ပိုနေမြဲကျားနေမြဲပေါ့နော်။

ဦးဖုန်းလည်း ဦးဖုန်းရဲ့မိဘတွေနေတဲ့အရပ်မှာ။

ဇာလည်း ဒီမှာ...။

ဈာန်လည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူရှိပြီအတိုင်း...။

သူက သူမလက်ကိုဆေးလူးပေးပြီးသော်လည်း ပြန်လွှတ်
မပေးသေးပေ။ သူမအသာရုန်းလိုက်တော့ ခပ်တင်းတင်းပြန်ဆုပ်
ထားပြန်လေသည်။

“အိမ်ရှေ့သွားတော့မယ်”

“နေဦး...”

“လွှတ်တော့လေ”

“မေးစရာရှိလို့ပါ”

သူမ၊ သူ့ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ
အရည်လေးတွေစိုလဲ့နေလေ၏။

ချစ်ခြင်းရဲ့ပုံရိပ်တွေများလား...။

ဇာကိုမချစ်ပါနဲ့တော့ဈာန်ရယ်။

ဇာက... ဇာက ချစ်ခြင်းနဲ့မတန်တဲ့သူပါ။ စိတ်တွေ
ထိုက်ထိုက်ဒီထိုက်နဲ့ မတည်ငြိမ်သေးတဲ့မိန်းကလေးပါ။ ပြီးတော့...

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ”

သူမခေါင်းကိုခါပြလိုက်တော့ သူက တခြားလက်တစ်ဖက်
ကိုပါယူ၍ ဆုပ်ထားလိုက်ပြန်၏။

ဘယ်လိုလဲ... ဒီကောင်လေး စိတ်တွေပြောင်းလာပြန်ပြီ
လား။ ဇာတို့တွေ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ဆက်သွားကြရအောင်လေ
ဈာန်ရယ်။

“ဒီနေ့... အနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ ငါးနှစ်မြောက် ချစ်သူနေလေ”

“ဟင်!”

သူမရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ သူ မမေ့သေးပါလား။
သူ့အပြင် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြောင်းချစ်ရဲတဲ့မိန်း
ကလေးကို မှတ်မှတ်ရရရှိနေတုန်းပဲပေါ့လေ။

သူမအမြင်တွေ ဝိုးတဝါးဖြစ်လာသည်။

ပါးပြင်ထက် ပူနွေးစွာစီးဆင်းသွားကြသည့်က မျက်ရည်...

များ...။

“ကတိထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရအောင် နော်... အ... ကိုကိုတို့မမတို့ကိုစောင့်နေရင် ကိုယ်တို့နီးကြရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်၊ ဇာနည်မနေပါရစေနဲ့တော့”

သူမတစ်ချက်မျှက်လိုက်မိစဉ် သူရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်သွား ရလေ၏။

တဒိတ်ဒိတ်ခန့်ပေါက်နေသည့်သူရင်ခွင်သံတွေကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားနေရလေသည်။

“ဟေ့ကို... ဟေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ အ... ”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့အ... ကိုယ်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ အ... ဘာ တွေပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ကိုယ်ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။ အရေးကြီးတာက ဟေ့ ဆီမှာ ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေရှိနေဖို့ပါပဲ။ လက်ကျန်နည်းနည်း လေးလောက်ပဲရရ... ကိုယ်ကျေနပ်ပါဦးမယ်အ...”

သူမမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ဖွင့်ပေါ်လာ၏။

သူက သူမကိုတင်းကျပ်စွာဖက်ထားရင်း စကားတွေဆက် ပြောနေပြန်လေသည်။

“ဇာရယ်... မင်းက လတစ်စင်းဖြစ်ရင် ကိုယ်ကကောင်း ကင်ကျယ်ကြီးပေါ့။ မင်းက လှေကလေးဖြစ်ရင် ကိုယ်က ဒီရေလှိုင်း

လေး...။ မင်းက သဘောလေးဖြစ်ရင်တော့ ကိုယ်က မီးပြတိုက် ပဲပေါ့အ... အခုမှာလက်တွဲပြီးအတူဆက်လျှောက်ဖို့ ကိုယ့်လက်တွေ ကို မြဲမြံကိုင်ထားပေးပါဇာရယ်... နော်”

ကြည့်စမ်း... ဒီကောင်လေးက ဒီလိုအနုအရွယ်သား စကားလုံးလေးတွေလည်းပြောတတ်တာပါပဲလား။

ဘာဖြစ်လို့များ ဒါကို သူမ မသိခဲ့ပါလိမ့်။

အံ့ဩစရာပါလား...။

“ကိုယ်ပြောတာတွေယုံရဲ့လားဇာရယ်... ဟင်”

သူမ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်စဉ် သူက သဘော တကျရယ်မောလိုက်ပြီး သူမပါးပြင်ကို ဖျတ်ခနဲငုံမွှေးလိုက်လေ၏။

“ဈာန်... နင်နော်”

“ဟာ... ငြင်းသံကလည်း အားမပါလိုက်တာနော်”

ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့် အသံကြောင့် သူမတို့လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ကိုအောင်နှင့်မမ။

သူတို့နောက်မှာ ဖေဖေတို့လေးယောက်စလုံး ပြုံးစိစိဖြင့်

ကြည့်နေကြလေသည်။

“အား...”

၂၂ ❀ ယောဒီဟောင်

ပိပိလေးနဲ့ ဘတ်ဆတ်လေး ❀ ၂၃

သုမရက်ရွံ့စွာအော်၍ မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်လိုက်
စဉ် ဈာန်က သူမခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ဝှက်ပေးလိုက်လေ
၏။

* ရယ်သံတွေကတော့ ဝေါခနဲ...။

ဘဝမှာအမည်းစက်ရှိခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ထံမှာ မေတ္တာစစ်
နဲ့ချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိနိုင်
ခဲ့ပါဘူး။

အချစ်ဆိုတာ နှစ်ကိုယ်တူနီးနီးလေးနေရမှ အချစ်ပီသတာ
မတုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ချစ်သူကိုအပြီးတိုင်သိမ်းဆည်းထား
လိုက်တာနဲ့ ဘဝလမ်းကိုဆက်လျှောက်ရပါတယ်...။

ဗုန်းမြင့်ဇော်

ပရိသတ်များထံမှပေးစာ

သက်နိုင်ဝင်း (ခ) ချုံတုံ

မင်္ဂလာပါ။ မမသဒ္ဓါမောင်

ကျွန်တော်က မမသဒ္ဓါရဲ့ဝတ္ထု (၁၀) အုပ်လောက် ဖတ်
ဖူးပါတယ်။ အရမ်းကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထု
ကတော့ 'ဦးသွေရင်မှာ' ပါ။ ဖတ်ရင်းနဲ့မျက်နှာပြင်တောင်ကျတယ်။
မမသဒ္ဓါရဲ့ 'မောင့်ရင်ထဲက နင်းပန်းခိုင်' ဝတ္ထုထဲက သီချင်းလေး
'ရင်မှာရင်သို့ တိုးရော့ဆဲပါခိုင်' ကို ကူးထားသေးတယ်။ မမသဒ္ဓါ
ရဲ့ မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းလေးတွေက လှတယ်။ မမသဒ္ဓါရဲ့ ပြန်စာနဲ့
ဓာတ်ပုံကို မျှော်နေပါတယ်။ နေရပ်လိပ်စာလေးပါ ရေးပေးပါ
နော်။

မမသဒ္ဓါမောင်ရဲ့ ထာဝရစာဖတ်ပရိသတ်

သက်နိုင်ဝင်း(ခ)ချုံတုံ

ကုန်တိုက်လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းရပ်၊

မြကျွန်းသာစားပွဲရုံမျက်စောင်းထိုးလမ်းကြား

စစ်ကိုင်းမြို့၊ စစ်ကိုင်းတိုင်း။

ရေပဒေသာစာပေ

လေးစားလွတ်...

မမ သဒ္ဓါ မောင်
23rd July 2008
pm (9:05)

ဇွဲအရိပ်

သို့/

မမသဒ္ဒါမောင်

ဇွဲက မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မမရဲ့ ထွက်ရှိပြီးသမျှစာအုပ်တွေကို အမြဲအားပေးပါတယ်။ ဇွဲက 'အနားသတ်မည်သော' ကို အကြိုက်ဆုံးပါ။ ဇွဲမမရဲ့စာအုပ် တွေအားလုံးကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ မမရဲ့စာအုပ်တွေက ဇာတ် လမ်းကလည်း အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ 'ရှင်ကိုမုန်း တယ်' စာအုပ်ကတော့ ဇွဲရဲ့စိတ်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်နေပါ တယ်။ မမ စိတ်တော့မဆိုးပါနဲ့နော်။ ဇွဲက အဲဒီဇာတ်လမ်းထဲ က 'သူရိန်မင်း' ဆိုတဲ့ဇာတ်ရုပ်နေရာကို သနားမိလို့ပါ။ ကလေး လေးက သွေးနီတဲအဖေကိုကျတော့ မချစ်ဘဲ သွေးဝေးတဲ့ ဦး လေးကို တမ်းတမ်းစွဲနေတာကို ဇွဲလက်မခံချင်လို့ပါ။ သံယော ဇဉ်ကြောင့်ဆိုလည်း ထားပါတော့။ ဒါပေမဲ့ သွေးကစကားပြော တယ်ဆိုတာကိုကော ဘယ်လိုယူဆမလဲ။ ကလေးက ငယ်သေး တယ်ဆိုတာကြောင့်လား။ ငယ်ငယ်ကြီးကြီးလေး အဖေကိုတော့ သံယောဇဉ်နည်းနည်းတော့ ရှိသင့်တာပေါ့နော်။ အခုဇာတ်လမ်း မှာက အဖေကို တော်တော်ကြီးစိမ်းကားနေတာ။ ဦးလေးကိုကျ တော့ 'ဖေဖေ ဖေဖေ' ဆိုပြီး တောင့်တနေတာကော ဦးလေးနဲ့ အရင်ငွေ့ပြီး သံယောဇဉ်တွယ်တာကြောင့်လား။ မေတ္တာရောင် ပြန်ဟပ်ရင်တော့ကော အဖေထက် ဦးလေးက ပိုသားနိုင်လို့လား။ ကလေးလေးက 'သော်တာလင်း' ကို တစ်သက်လုံး အဖေအဖြစ်

အသိအမှတ်ပြုသွားမှာလား။ သူ့အဖေကိုကော အဖေလို့မသတ် မှတ်တော့ဘူးလား။ 'သူရိန်မင်း' ကလည်း ကလေးလေးက 'အဖေ' လို့ခေါ်တာကို မကြားရတော့ဘူးလား။ မမရယ်၊ ဖြစ်နိုင် ရင်လေ 'ရှင်ကိုမုန်းတယ်' ဒုတိယပိုင်းလေးကို ဆက်ရေးပေးစေ ချင်ပါတယ်။ ဇွဲရဲ့ဆန္ဒကိုပြောပြတာပါမမရယ်။ ဒုတိယပိုင်းရေး လို့မဖြစ်ရင်လည်း ဇွဲကိုစာပြန်လိုက်ပါနော်။ မမ၊ ဇွဲဒီလိုပြော တာကိုစိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဇွဲက စိတ်ထဲမှာ မတင်တကျဖြစ်နေရင် ပြောလိုက်ရမှကျေနပ်တာ။ မမကိုတော့ စာနဲ့ပဲရေးပေးလိုက်ပါတယ်နော်။ မမရဲ့ 'ရွှေရင်နီသံ တအံ့ဇွဲ ဇွဲ' လည်းမိုက်တယ်။ 'ရှေ့-ယူပါ ၁၅၀၀' ထဲက 'ပန်းနီနီ' လိုမျိုး ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ ဦးဇာတ်လမ်းကလည်း အရမ်းမိုက်တယ်။

မမရဲ့စာအုပ်တိုင်းကို အမြဲအားပေးနေမှာပါ။ စာပေ လောကမှာ 'မမသဒ္ဒါမောင်' ဆိုတဲ့ကလောင်နာမည်လေး အခွန် ရှည်တည်တဲ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်-

ဇွဲအရိပ်

အမှတ် (၁၆၅)၊ စပယ်၌ (၃)လမ်း

(၁၁)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

P.s - မမရဲ့ဇာတ်ပုံလေးကို အမှတ်တရထည်းပေးလိုက်ပါနော်။ ညီမလေးကို အမြန်ဆုံးစာပြန်ပေးပါ။

မောင်အောင်ထက်ထွန်း

သို့/

မမသဒ္ဓါမောင်

မမသဒ္ဓါကို အားပေးနေတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။
မမသဒ္ဓါရဲ့ 'အနားသတ်မညီသော' ကို စပြီးဖတ်မိတယ်။ မမ
သဒ္ဓါရဲ့အရေးအသားကိုကြိုက်လွန်းလို့ ကျန်တဲ့စာအုပ်တွေကို
လည်း ဖတ်ပြီးပါပြီ။

မမသဒ္ဓါရဲ့ 'မောင့်ရင်ထဲက နှင်းပန်းခိုင်' ကိုလည်း နှစ်
သက်ပါတယ်။ မမသဒ္ဓါရဲ့စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး အမြဲခံစားရတယ်။
ကျွန်တော် ဘယ်စာရေးဆရာမထဲကိုမှ မိတ်ဆက်စာ မရေးဖူး
ပါဘူး။ အခုမှ စရေးတာပါ။ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ မမသဒ္ဓါရဲ့
လစဉ်ထွက်တိုင်းစာအုပ်ကို အမြဲအားပေးသွားမှာပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ပေးစာကို မမလက်ခံမည်ဆိုပါလျှင် မမရဲ့
ဓာတ်ပုံကိုပို့ပေးလိုက်ပါ။ မမ။ မမကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
နောင်လည်း အလွန်ကျော်ကြားတဲ့စာရေးဆရာမဖြစ်ပါစေလို့
ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်

မောင်အောင်ထက်ထွန်း

အမှတ်(၂၇)၊ မြသီတာလမ်း

AVM ရပ်၊ မုဒုံမြို့၊ မွန်ပြည်နယ်။

မောင်ရဲသီဟထွန်း

သို့/

ဆရာမ မမသဒ္ဓါမောင်

ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ပရိသတ်တင်ဦးပါ။ ဆရာမရဲ့
စာအုပ်တွေက အကုန်ဖတ်လို့ကောင်းတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်စဖတ်
ဖူးတဲ့စာအုပ်က 'သဲမြညွှာ' ပါ။ အဲဒီစာအုပ်ကနေစပြီး ဆရာမရဲ့
စာအုပ်တွေကိုဖတ်တော့တာပဲ။ အစတုန်းကတော့ အချစ်ဝတ္ထု
တွေ သိပ်မဖတ်ဖြစ်ဘူး။ ဇာတ်ကွက်တွေက မှန်းလို့ရနေပြီလေ။
ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေကတော့ ဇာတ်သိမ်းကိုကြိုပြီးမှန်းလို့မရဘူး။
အဲဒါနဲ့ပဲ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုပြီး ဆက်ဖတ်ရကနေ အဆုံးထိ
ရောက်သွားတာလေ။ ကျောင်းမှာဆိုရင် စာသင်ချိန်မှာ ဆရာမ
ရဲ့စာအုပ်ကို ဆရာတွေမသိအောင် တိတ်တိတ်ခိုးဖတ်ကြတာ။
တစ်ခါက မိသွားလို့ တစ်ချိန်လုံးမတ်တတ်ရင်နေရတယ်။ အခု
လည်း ဆရာမရေးတဲ့ 'ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံး ပုံပေးပါရစေ' စာအုပ်
ကိုဖတ်ပြီးတာလေ။ ဆရာမကို နည်းနည်းလောက် ဝေဖန်မယ်
နော်။ ဇာတ်ကောင်နာမည်တွေကို အရမ်းကြီးခေတ်ဆန်ဆန်
ပေးတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ သမားရိုးကျနာမည်လှလှလေး
တွေပေးရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ ဆရာမ နောက်တစ်ခါ
ရေးရင် တော်ဝင်ဆန်တဲ့မိသားစုတွေပါတဲ့ အချစ်ဝတ္ထုလေး ချေး
ကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော်ဝေဖန်တာ ဆရာမဒေတွက် အနှောင့်

အယုက်ဖြစ်သွားရင် အနုအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်
အစ်မတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး ဝေဖန်ပေးတာပါ။ ဆရာမ
ဒီထက်မက ပိုပြီးအောင်မြင်ပါစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာမကို
အမြဲတမ်းအားပေးနေမှာပါ။

ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်

မောင်ရဲသီဟထွန်း

2nd Year (E.P) (A.G.T.I)

နည်းပညာတက္ကသိုလ်၊ ပြည်ဦး၊ ပဲခူးတိုင်း။

ဆုရထားအောင်

သို့/

မမသဒ္ဒါမောင်

မက်လာပါ 'မမ'။ လေးစားစွာဖြင့် 'မမ' လို့ခေါ်ခွင့်ပြု
ပါနော်။ ညီမက 'မမ'ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ 'မမ'
စာတွေရေးရလို့ ပင်ပန်းနေပြီလား။ စာတွေရေးရလို့ ပင်ပန်းတယ်
လို့သဘောမထားပါနဲ့နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ 'မမ'ရဲ့ပင်
ပန်းမှုတွေက အောင်မြင်မှုတွေကို သယ်ဆောင်လာတယ်မဟုတ်
လား။ 'မမ'ကို ဆရာကြီးပုံစံနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ 'မမ'
စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ 'မမ'က စာရေးတဲ့နေရာမှာ အရမ်းတော်
တယ်။ 'မမ'ရဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်တဲ့ 'ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်
လည်း' စာအုပ်ကို ပထမဆုံးဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကပဲ
ညီမကိုဆွဲဆောင်သွားတာပါ။ 'မမ'စာရေးတဲ့ Form ကလည်း
တခြားစာရေးဆရာမတွေနဲ့မတူဘူးနော်။ တခြားစာအုပ်တွေကို
ဖတ်လို့ စာစိတ်ရောက်ရင် နောက်ဆုံးဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ ဘာဖြစ်
မယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။ 'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေကိုတော့
ညီမ ခန့်မှန်းလို့မရဘူး။ ကျော်ဖတ်လို့လည်း မရဘူး။ 'မမ'က
စာရေးတဲ့နေရာမှာ အရမ်းလျှို့ဝှက်တယ်။ ဆန်းကြယ်တယ်။
လေးနက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပဟေဠိဆန်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေကို လက်ကမချချင်ဘဲ ဖတ်နေခဲ့မိတာ။ 'မမ'

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တေးရုံးတဲ့ စာအုပ်တွေထဲက (၆)အုပ်ကိုတော့ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ‘မမ’ စာအုပ်တွေကိုဖတ်ရင်းနဲ့ ရင်ခုန်မိတယ်။ ပြီးတော့ ‘စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်။ ‘အနားသတ်မညီသော’ ကိုအကြိုက်ဆုံးပါပဲ။ ‘ရွှေရင်ခုန်တဖန်နွေးနွေး’ ထဲက ‘ဇော်’ ကို ယောက်ျားလေးလို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတယ်။ နောက်ဆုံးမှ မိန်းကလေးဆိုတာကို သိရတာပါ။ နောက်ပြီးတော့ ‘နလုံးသားရဲ့ကွန်းခိုရာ’ ထဲက ဒေါက်တာမလေးနဲ့ ဒေါက်တာလေးတို့ရဲ့အပြောအဆိုနဲ့ အရေးအသားကိုကြိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရင်ခုန်မိတယ်။ အဲဒီလိုရင်ခုန်အောင်ရေးနိုင်တဲ့ ‘မမ’ ကို လေးစားတယ်။ ညီမတကယ်ပြောတာပါ။ ‘မမ’ ရေးတဲ့စာအုပ်တွေကိုဖတ်တာနဲ့ ‘မမ’ ရဲ့အရည်အချင်းက ဘယ်လောက်မြင့်မားတယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။ ‘မမ’ ကို အပြင်မှာမြင်ဖူးချင်တယ်။ ‘မမ’ ရဲ့နာမည်အရင်းကကော ‘မမသဒ္ဒါမောင်’ ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီနာမည်က ကလောင်နာမည်လား။ ကျောင်းတက်တုန်းလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းပြီးသွားပြီလား။ ‘မမ’ မှာ မာနကြီးတဲ့စိတ်ရှိလားဟင်။ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ‘မမ’ ရေးတဲ့စာအုပ်တွေက ဖော်ပြနေတယ်လေ။ စိတ်ရင်းကောင်းမယ်၊ ကြင်နာတတ်မယ်၊ သဘောကောင်းမယ်၊ မာနစိတ်မရှိဘူးတဲ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်။ ‘မမ’ ဆိုမှာ ညီမ တောင်းစရာရှိတယ်။ ‘မမ’ ရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ လက်မှတ်ကိုလိုချင်တယ်။ ပေးနိုင်မလား။ ‘မမ’ မအားဘူးဆိုရင် ညီမလာယူမယ်လေ။ ‘မမ’ ရဲ့လိပ်စာကို

ညီမသိဖုန်းဆက်ပြောမိနော်၊ ညီမတို့အိမ်မှာတော့ ဖုန်းမရှိပါဘူး။ လမ်းထဲမှာတော့ရှိတယ်။ နံပါတ်က (၀၁-၆၅၀၁၂)ပါ။ ညီမ ဒီလိုမွှင်ပွင့်လင်းလင်းမြှောက်တာကို ‘မမ’ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့နော်။ ‘မမ’ ရဲ့စာအုပ်တွေကိုဖတ်ပြီးကတည်းက ညီမရဲ့စိတ်ထဲမှာ အစ်မရင်းတစ်ယောက်လိုသဘောထားမိလို့ပါ။

‘မမ’ စာပေလောကမှာ အထူးချွန်ဆုံး၊ အောင်မြင်မှုအများဆုံးနဲ့ ဘဝခရီးလမ်းပန်းတိုင်ကို အရောက်ငှမ်းနိုင်ဖို့ ညီမလေး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့လိုက်ပါတယ်။

‘မမ’ ရဲ့ ညီမလေးဖြစ်ချင်သူ

စာကိုမျှော်နေသူ၊ ဓာတ်ပုံကိုမျှော်နေသူ

ဆုရတနာအောင်

အမှတ် (၇၈)၊ သုမိတ္တာလမ်းသွယ် (၂၀)၊

(၁) ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။